

Giới thiệu Phong Hoa Kỳ

Tương ngộ ở thế kỉ trước, nhưng tương ái cần cả thế kỉ sau. Si tình chờ đợi vẫn chống không lại sự tang thương và luân hồi của thời gian.

Khi đó cô chỉ như một con thóc nhỏ vô hình ở Thượng Hải nói không lại Triều Tịch đại tiểu thư,

Thời quá cảnh thiên, khi bạn gặp lại cô ấy của sau này, liền phát hiện cô ấy dĩ nhiên không phải như cô ấy đã từng

Là thất vọng sao? Khi cô ấy không hiểu bản thân là bất khả nhất thế, không quật cường, kiêu ngạo hay thần tình, nhưng mà _____

Sau nhiều lần gặp nguy hiểm, làm cho cô ấy tự mình phản bất cố thân, làm cho cô ấy bật cười, bản thân vui vẻ, gan dạ không sợ chết

Có lẽ, Hoa Hi Mạt lại một lần nữa rơi vào tình yêu của người ấy rồi...

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Bắt đầu

Nếu Thượng Đế nói với tôi, cuộc đời này cơ hội của bạn chỉ đến một lần thôi, tôi sẽ vĩnh viễn giữ lại cơ hội duy nhất ấy. Như vậy có thể không phải gặp em, yêu em, để rồi sau đó lại bắt đầu dĩ phải chọn quên em..

Nhưng tôi không hối hận khi đã gặp em tại Victoria, ở vị trí thứ 14 phía trên bến tàu, nơi những con thuyền cũ kĩ của boong trên đang đứng sát lại gần nhau, em mỉm cười nhìn về nơi xa xăm... Tôi đang thăm dò xung quanh để chụp được một tấm ảnh động, không nghĩ đến lại gặp được phong cảnh diễm lệ nhất cuộc đời tôi, trung tâm của khung cảnh đó là một người mang tên - Hoa Hi Mạt.

Bạn nói rằng bạn chưa bao giờ rơi vào tình cảnh đó, tôi không tin.

Nhiều năm sau, muốn thấy em một lần nữa nhưng em lại thực sự không thuộc về thời đại ấy, dáng vẻ xuất sắc của nhân vật đó căn bản sẽ không tồn tại trên thế giới này.

Làm thế nào để chúng ta gặp nhau?

Là tại Victoria- nơi tiếng đàn cello của em vang lên, hay là khi em bắt đầu chấp nhận cuộc phỏng vấn của tôi? Hoặc có lẽ là khi em không khách khí đẩy tôi xuống biển sâu... phần lớn thời gian về sau em rất cô độc, không để ý hay tiếp xúc với ai, nhưng những tác phẩm của em khiến mọi người cảm động đến tận tâm can, kì thực đã bắt đầu có rất nhiều tin đồn mơ hồ về em, nhưng chẳng ai có thể nhìn thấu thân phận thật của em

Thế nhưng tôi lại không biết rằng, một câu nói của chủ biên, lại có thể thay đổi quy tắc của cuộc đời tôi, từ đó tôi liền hiểu cuộc sống từ đây sẽ không thể yên ổn sống lặng được nữa...

Thẩm Trác Di tại Champs- Élysées

Năm 2011...

(Lần đầu edit truyện kiểu này... xin ném đá nhẹ tay >w

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Rơi xuống biển

Khu số 8 phía Đông Bắc Kinh, điểm 18 giờ đúng, trên du thuyền Hoàng Gia tại bến cảng nổi tiếng thế giới Victoria ở Hồng Kông, một bóng người bất chợt xuất hiện chỗ mũi thuyền rồi rơi thẳng xuống phía dưới, sóng lớn nhấn chìm âm thanh như có như không của người đó.

Người đó vừa hay lại là Thẩm Trác Di.

Thẩm Trác Di đó kì thực là nhân vật nào vậy? Phó tổng biên tập tạp chí M- một tạp chí nội địa nhỏ đang tìm kiếm tác giả của cuốn tiểu thuyết nổi tiếng,

Sincerely.

Có thể nói, vị tác giả Sincerely này không ai là không biết. Nhưng cô ấy lại từ chối các phương tiện truyền thông, được biết đến như “ người lạ quen thuộc nhất”, không ai có thể biết rõ chính xác cô là ai. Cũng có cơ sở người hỏi, chẳng nhẽ nhà xuất bản lại không biết chút ít thông tin nào sao???, mà Thẩm Trác Di lúc này đang chìm trong nước biển lạnh như băng, vươn tay lên trên - Không thể nào!

Cô vất vả mới nghe lên được cuộc điện thoại của nhà xuất bản, nghe nói đối phương sẽ tập trung ở Hồng Kông. Qua nhiều lần thăm dò, tìm hiểu, sau đó nhờ đối quần áo với nhân viên phục vụ, cô đã dễ dàng đi vào trong du thuyền. Vào trong phòng rồi sau đó thay quần áo ra.

Căn phòng này hiển nhiên là nơi tụ họp nhân tài ở Địa Trung Hải.

Thẩm Trác Di thấy có chút hoảng hốt, cô vừa vào cửa liền ngửi thấy một mùi hương thoang thoang, cô tốt xấu gì cũng biết mùi hương ấy, trong yến tiệc thấy có người cầm chai nước hoa Chanel no.5 này. Căn phòng lấy gam màu trắng và đen làm chủ đạo, mang cho người ta cảm giác sạch sẽ. Tầm thâm trải trên mặt đất cũng không có bất kỳ vết ố nào, có thể thấy chủ nhân của căn phòng yêu cầu rất cao về những chi tiết nhỏ nhặt ấy.

Chiếc giường lớn gọn gàng và sạch sẽ được đặt ở phòng trong, Thẩm Trác Di không thể tìm thấy chi tiết được yêu thích của chủ nhân căn phòng này, theo bản năng một môi ngồi mép giường lôi điện thoại ra bấm

Điện thoại liên tiếp hiện có kết nối, Thẩm Trác Di thấp thỏm chờ đợi tiếng chuông điện thoại vang lên. Nếu như có, vậy đây chính là nơi ở của Sincerely, cũng tức là chứng tỏ cô đã không tìm nhầm phòng. Căn lập tức trốn đi. Đây không phải là nơi có thể lưu lại dấu vân tay, lỡ mà có lưu lại, thì nửa cuộc đời sau của cô sẽ là những đoạn hội thoại trong nhà giam cùng với cảnh sát.

“Reng...reng...” không ngoài dự đoán, màn hình điện thoại trên giá để đồ sáng lên, đồng thời cũng làm tâm lý của Thẩm Trác Di rối lên không ít. Nơi này quả nhiên là chỗ ở của Sincerely.

Bỗng bên ngoài gian phòng kêu một tiếng rầm rầm, Thẩm Trác Di giật mình, đôi tai nhỏ chú ý nghe tiếng tay cầm ở cửa vặn mở, cô gấp rút tìm cách thoát thân, quyết định này đến ngay cả bản thân cô cũng không thể tin nổi, có điều nó đã giúp cô gặp được người quan trọng nhất của cuộc đời mình, quyết định đó chính là..... tìm chỗ trốn vào.

Con người chính là loài động vật phi thường kỳ quái, xây dựng và phát triển trên Trái Đất hàng trăm năm, điều duy nhất không thay đổi đó là dù bạn có đem bản thân vào một căn phòng đóng kín đi chăng nữa cũng không có cảm giác an toàn nhưng lại cho rằng như vậy là an toàn nhất.Được rồi, đây không phải là lời nguy biện. Lấy ví dụ, nhà của bạn có phải là khép kín không? Ví dụ nhỏ nữa, phòng của bạn cũng là khép kín chứ?Nơi thuận lợi nhất tại cho con người ta cảm giác an toàn hoặc là tủ quần áo, hoặc là gầm giường. Căn phòng trên Địa Trung Hải này không có tủ quần áo, cũng không có phòng xếp từ tế, vậy nên quyết định của Thẩm Trác Di chính là gầm giường cao 1m. Đừng nói là nữ nhi, ngay cả một con lợn cái cũng có thể nhét lọt.

“Ồi...” Thẩm Trác Di vừa vào đã đụng phải một vật thể lạnh lẽo, cô không biết đó là thứ gì, theo bản năng liền thừ lẩn mò.

“Đừng nhúc nhích, cô sờ soạn đủ rồi đấy” Một thanh âm hắc ám từ gầm giường vang đến, dọa Thẩm Trác Di chết sững. Lúc này mới nhớ bản thân khi chui xuống đây có né một người, vừa rồi còn sờ soạn người bàn tay mềm mềm của người đó, thật chính là nữ sắc lang.

“Tôi...” Thẩm Trác Di vừa muốn giải thích liền bị bàn tay kia bịt miệng lại. Một mùi hương tỏa ra, không phải No.5 nhưng so với No.5 cũng không hề thua kém. Nếu không phải dưới gầm giường này không có đồ bỏ đi, Thẩm Trác Di căn bản cũng không nhìn ra người. Thật muốn bỏ nhào tới hỏi : Chì ruột à, chì mua nước hoa ở đâu vậy? Bao nhiêu tiền? Có chuyển qua bưu điện được không?

“Sh... nghe xem, có người đến” Cô gái kia nói.

Căn phòng lờ mờ bỗng bật sáng, dường như có hai người một trước một sau bước vào phòng, tiếng lạch cạch nặng nề của cánh cửa.

Một chút ánh sáng len lỏi vào gầm giường khiến Thẩm Trác Di mơ hồ nhìn thấy dáng vẻ người đối diện : môi mỏng, cằm đầy đặn. Có vẻ là mỹ nhân.

“ Cô nhìn cái gì mà nhìn” cặp môi kia mấp máy, nói chuyện thực cẩn thận.

“Chúng ta lúc nào có thể rời khỏi đây” Thẩm Trác Di cũng học người kia, nhỏ giọng nói chuyện, “ Nằm sắp thật là khó chịu, dù cho có là cá mắm đi chăng nữa cũng nên xoay người lại,chân tôi tê rần rồi”

“Sh... có cơ hội liền đi”

Thẩm Trác Di muốn nói chuyện, nhưng đối phương ần đầu cô xuống, mũi cùng thâm trải nền bằng lông dê vững vàng tiếp xúc thân mật, đầu đau nhưng vẫn phải cắn răng chịu đựng. Nghĩ thâm đời này dù cho cô cưới ngựa cưới dê cũng nhất định không ở lại chốn này. Sau khi lực tay người kia hơi giảm một chút, Thẩm Trác Di liền nghiêng đầu hỏi : “ Cô làm gì vậy?”

“Phù...” đối phương thấy cái mũi hồng hồng của Thẩm Trác Di sau khi được “tiếp thâm” thân mật kia muốn cười, nhưng tận lực kìm lại : “ Cô xem...”

Thẩm Trác Di quay đầu, liền bao quát thấy có hai đôi chân đang dựa vào giường : một giày cao gót đối diện với một giày da nam. Hai giày đang không ngừng lắc lư, Thẩm Trác Di có thể đoán biết được chủ nhân của chúng đang làm gì. :3

Không thể nào, Sincerely thuộc tầng lớp thượng lưu chẳng nhẽ bên trong lại là gái hồng lâu hay sao? Hoặc giả làm phu nhân quyền quý cô đơn? Hoặc giả làm vị đại tiểu thư mới biết yêu???

Thẩm Trác Di còn đang nghĩ vẫn vơ thì bị một bàn tay mạnh mẽ bấm một miếng thịt.

“Đồ ngốc, cô định ở lại đây sao. Mau đi thôi.”

“Cô tên là gì?” hai người thuận lợi chạy ra phía sau boong tàu, Thẩm Trác Di thờ hồng học tựa vào lan can quay mặt về phía cô gái kia hỏi.

Thiếu nữ đó lớn lên quả thực xinh đẹp, khuôn mặt trái xoan, mắt to tròn trong veo, môi mỏng, làn da mịn màng trắng như trứng gà bóc.

Thẩm Trác Di quan sát người đối diện đồng thời trong đầu hiện lên hai chữ : Yêu nghiệt. Vị tiểu thư này kiếp trước không phải là thần tiên thì cũng là một kiếp yêu quái, gieo vạ nhân gian, số phận vô cùng thê thảm. Cô nhắm mắt liền nghĩ đến câu chuyện diệt quốc thời xa xưa, nghĩ thầm nếu để “Thiên Tử” nhìn thấy người con gái này, chỉ sợ không quản được giang sơn bỏ lại bách tính.

“Không nói, cô đoán xem” Cô gái nhũ mày nở nụ cười sâu xa. Thấy Thẩm Trác Di tựa ở mũi tàu liền buột miệng : “Đã từng xem qua bộ phim này chưa?”

“Titanic?”

“Ừm” cô gái đi về phía Thẩm Trác Di, chen lên trước cô, quay đầu lại mỉm cười an ủi : “Có dám đứng trên không?” Bàn tay cô chạm nhẹ mu bàn tay của Thẩm Trác Di, người sau vì đó mà tâm chấn động.

“Hình như tôi đã gặp cô ở đâu rồi” Thẩm Trác Di đang cố gắng kiềm chế nhịp tim và cảm xúc có phần dị dạng của mình. Bởi vì cô gái này thực sự quá mỹ lệ, đều là con gái nhưng cô cũng có phần rung động : “Có phải vài ngày trước, cũng tại bến Victoria này, cô đã kéo đàn Cello ở đây đúng không?”

Ánh mắt cô gái lóe lên tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh lại khôi phục được sự bình tĩnh, cô xoay người tránh được cái nhìn thăm vắn của Thẩm Trác Di, dời mắt về phía ngôi sao xa xăm. Về mặt khi yên lặng của cô thực sự xinh đẹp, Thẩm Trác Di nuốt chút nữa là bị cuốn vào đó rồi.

“Khi đó cô cũng giống như bây giờ, trầm mặc nhìn biển lớn” Thẩm Trác Di nhắc chân, thành công đứng trên lan can, nhưng cũng bởi vì tay không dám vịn vào lan can thành ra dáng cô vô cùng quái dị. Tuy rằng cô sợ độ cao nhưng cũng không thể trước mặt cô gái kia bày ra bộ dạng như nhọc được, liền liều chết học theo Jack buông tay hô to : “I’m the King of the world”

“Buông tay” Cô gái cười nhìn cô, bây giờ hình dáng Thẩm Trác Di thực giống một con tôm, khom người anh hùng, à không, nói là cầu hùng đi, thật sự là quá khen cho cô rồi..., thân cao hơn mét 6 cùng dáng đứng cầu hùng thật sự là... (Cạn lời r :3)

“Á” Thẩm Trác Di khó khăn nhìn xuống, phía dưới là đại dương bao la nhưng trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ : rơi xuống chết chắc. Dù muốn có mặt mũi tới đâu cũng không thể liều mạng tắm biển đêm như này được. Kết quả là Phó chủ biên đại nhân của chúng ta gạt bỏ lòng tự tôn của người thiếu nữ, hướng về người đang trước xin tha : “Cái đó... tôi tới ban ngày được không? Jack và Rose cũng là ban ngày dạo chơi cùng nhau mà”

Nữ nhân phía trước bật cười, tiến lên ngoắc ngoắc ngón tay.

Thẩm Trác Di tưởng cô có gì muốn nói, tiến lại gần. Không nghĩ tới một âm thanh vang lên : “Đừng”, nữ nhân nhanh chóng ở trên mặt cô hôn một cái.

“Thường cho cô” Cô gái nở nụ cười thần bí.

Thẩm Trác Di là lần đầu tiên rơi vào trạng thái như vậy, cô ngây ngốc đưa tay lên sờ sờ mặt mình.

“Bye, bye~” Cô gái thấy Thẩm Trác Di nói lòng tay liền tặng cho cô một nụ cười an ủi, ánh mắt giảo huyệt, tiện đã đem Thẩm Trác Di đẩy về phía trước.

“Cứu mạng! Hoa Hi Mạt rơi xuống nước rồi, cứu mạng”

Đó là câu cuối cùng Thẩm Trác Di nghe thấy sau khi rơi xuống biển, khoảnh khắc khi cô ngoi lên khỏi mặt nước, thấy nữ nhân đứng đó nở nụ cười bí ẩn rồi rời đi.

“Thù này không báo, ta mỗi ngày đều chính là bò”

(Bạn editor kì thực là một nhân vật rất lười a~~ tuy nhiên đã đào hồ r tớ nhất định sẽ lấp đàng hoàng.. mong các b cho con Lười này chút thời gian để hoàn thành bộ tr nhazz ≡.≡~~)

~ Cảm ơn vì đã chờ đợi chương truyện :** ~

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Bắt cóc

Bund 18, một tòa nhà cổ kiến trúc 3 tầng làm bằng gạch đỏ, đã tồn tại từ thế kỷ Thượng Hải bị các nước xâm chiếm. Ở thời hiện đại, ngôi nhà với lối kiến trúc cổ xưa không được trông bắt mắt cho nên cũng ít được các nhà môi giới bất động sản để ý tới. Tất cả mọi người đều hiểu ngầm với nhau, vì lý do nào đó mà ngôi nhà không được ai chú ý.

Có bác gái khi đi mua thức ăn, có đi qua ngôi nhà này liền nói rằng trong nhà có ma quái. Nhưng người nước ngoài nào có tin vào quỷ thần ở Trung Quốc. Tin tức này sau đó đã được lan truyền trên khắp các quán bar : các mối nghi vấn sau đó cũng tiêu tan.

Một đêm nào đó, Thượng Hải náo nhiệt, nhưng bên sông Hoàng Phố lại yên tĩnh, trầm mặc.

Số 18 có người mở cửa, người kia đi vào bên trong liền tiện tay ném chìa khóa vào đĩa trái cây trên bàn trà, phát ra tiếng lanh canh. Người kia đi khi đi vào bên trong vẫn không bật đèn, sờ soạn đi đến phòng ngủ, không lâu sau từ trong đó trở ra, mái tóc ướt thả xuống ngang vai. Trên người vận một chiếc áo sơ mi kiểu nam rộng rãi nhưng không đầu được những đường cong quyến rũ cùng cặp đùi trắng nõn nà.

Tiện tay mở nhạc, âm thanh du dương cho điệu waltz lan ra. Người kia đầu tiên là đi vài bước nhảy đơn giản, có thể thấy được khá là nghiện, hai tay giơ lên kiểu cách, theo thanh âm trong trẻo cứ thế trực tiếp chân trần trên nền đá hoa cương, đá cẩm thạch bắt đầu múa.

Một thế kỉ trước, chính tại nơi đây cô đã gặp cô ấy...

Khi đó cô còn nhỏ, cô ấy cũng thế, theo người lớn đến một vũ hội tẻ nhạt, cả hai không hẹn cùng ra ngoài ban công.

“Cậu không có ai để trò chuyện cùng sao?” Bên kia hỏi, ánh mắt mang theo tia kiêu ngạo, tựa hồ xem thường tất cả mọi thứ xung quanh nhưng không hiểu sao vẫn cùng cô trò chuyện.

“Đúng vậy” Cô trả lời.

“Đi theo tôi” người kia cầm tay nàng, tình nghịch nháy mắt một cái.

“Đi đâu?”

“Một nơi chẳng ai biết”

Khi đó cô liền cùng cô ấy rời đi, hai cô bé leo dây xuống từ ban công, giày quăng thoải mái, nhưng bước tiếp đất của cô không được hoàn hảo.

Hai người đi tới gần công viên, ngồi bên đài phun nước tán gẫu.

“Sau này hằng năm chúng ta đều đến đây, móc tay nào” cô bé kia cười híp mắt duỗi ngón tay, kiêu ngạo ra lệnh.

Thế nhưng cô của năm đó lại không chịu, chỉ mỉm cười quay đầu bước đi.

“Đừng hòng”

Cô lúc ấy bước đi không hề quay đầu lại, nhưng trên môi không giấu được nụ cười. Giả như nếu cô quay đầu lại, sẽ thấy một vẻ mặt mang đầy bất ngờ của cô bé kia nhưng rất nhanh trên khuôn mặt ấy xuất hiện một nụ cười, thu tay về tự nhủ : tôi mặc kệ cậu không phủ nhận tức là đã đáp ứng rồi, quý họai...

“Phụt...” đèn bật sáng.

Một nam nhân lạnh lùng đứng ngay ngắn ở cửa. Anh ta có vẻ anh tuấn, sống mũi cao thẳng, mang theo khuôn mặt rất lừa tình, ví như chỉ cần anh ta cười liền sẽ lộ ra dáng dấp tà mị. “Sincerely, sao lại tắt đèn nhảy waltz vậy?”

“Không cần anh quản” dứt lại cô xoay người đi về phía phòng ngủ, nhưng cánh tay đã bị nam nhân kia nắm lấy, cô quay đầu lại hờ hững nói :“ Đoàn Dữ Thành, anh quen biết tôi lâu như vậy, hẳn rất rõ cái gì nên làm và cái gì không nên làm?”

“Một mình cô đêm hôm ở số 18 này khiêu vũ tôi không xen vào, thế nhưng...” Đoàn Dữ Thành ngừng một chút rồi nói tiếp :“ Tôi không hiểu, tại bữa tiệc trên chiếc tàu Hoàng Gia, vì sao cô phải giúp người phụ nữ kia, hơn nữa còn để mọi người hiểu nhầm người rơi xuống nước chính là cô”

“Vậy phải như thế nào?” Sincerely nhũn mày :“ Buông ra, bằng không tôi sẽ không khách khí với anh”

Đoàn Dữ Thành biết trước giờ cô nói được là làm được, năng lực của cô anh hiểu rất rõ, cân nhắc kĩ lưỡng, cuối cùng vẫn là buông tay cô ra, nhưng trong lòng không cam tâm, cắn răng nói :“ Cô ta tới tìm cô? Vậy cô ta chính là...”

“Cô ấy không phải”

“Vậy sao cô còn giúp cô ta. Còn để cô ta biết được tên cô?”

“Tôi tên Hoa Hi Mạt, về Thượng Hải rồi chẳng nhẽ không được dùng tên Trung Quốc sao?” Hoa Hi Mạt ngồi trên ghế salon tiện tay mở một chai rượu, rót vào ly, cầm lên nhìn chăm chăm vào thứ chất lỏng màu đỏ trong đó.

Vừa nhìn vừa nghĩ tới điệu bộ và dáng vẻ của người kia lúc ở dưới gầm giường, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Con người ấy sao lại có thể ngu ngốc một cách đáng yêu như vậy.

Hoa Hi Mạt nở nụ cười.

“Không cần biết cô nghĩ như thế nào, tôi không hy vọng chuyện đó xảy ra thêm lần nào nữa, hơn thế giữa chúng ta còn có một ước định. Nếu cô không tuân thủ, tôi càng không có nghĩa vụ thay cô đi tìm thứ kia. Cô đã dành ra cả một thế kỉ để chờ đợi, chắc sẽ không vì một khoảnh khắc mà từ bỏ chứ?” Đoàn Dữ Thành đi đến ngồi xuống bên cạnh Hoa Hi Mạt, nụ cười ban nãy của cô khiến tim hần đau nhói, hần luôn cảm thấy có chuyện gì đó đã xảy ra, nhưng lại không lần ra được dấu vết nào.

Hoa Hi Mạt kéo kéo khoe miệng, khinh thường hừ một tiếng. Bỗng nhiên cảm ly rượu hướng về phía Đoàn Dữ Thành, vòng tay ra sau cổ hần, phóng tầm mắt ra xa, cơ thể ngồi lại trên thân người hần.

“Nào, nếm thử một ngụm” Đoàn Dữ Thành bật dậy, khuôn mặt đóng băng nhiều năm hiện ra điểm lúng túng, suýt chút nữa đã bị ly rượu kia mê hoặc, cuống quýt đứng lên, hạ thấp đầu : “Không dám” .

Hoa Hi Mạt lại cười, nụ cười mang vẻ ngông cuồng nhưng không thể nào làm người ta ghét được.

“Đoàn Dữ Thành, anh tiêu đời rồi... Anh thích tôi...”

“Tôi không...”

Đoàn Dữ Thành đang định phủ nhận, liền bị một ngón tay ngăn chặn ngoài miệng. Bàn tay còn lại chỉ vào hần phun ra mấy chữ : “ Tôi không thích người khác nói dối, đặc biệt là ngay trước mặt tôi” dứt lời liền xoay lưng đi qua bàn trà, đến chỗ cửa sổ hướng ra sông Hoàng Phố, nhấp một ngụm rượu hỏi : “ Cô gái kia thế nào?” Đoàn Dữ Thành lại cuống quýt đáp : “Đều an bài thỏa đáng rồi, yên tâm đi”.

Cùng lúc đó tại Thượng Hải, bên trong bệnh viện công, bởi vì rơi xuống nước mà kéo theo cảm mạo, sốt cao, Thẩm Trác Di đại tiểu thư đang không ngừng tắm rửa xả cái vị nhìn như tiên nữ nhưng nội tâm so với ác ma còn kinh khủng hơn kia. Trời cao ít ra không đối xử tệ với cô, trước khi rơi xuống nước biết được một cái tên : Hoa Hi Mạt.

Tên ác ma dám hô lên cái tên đó chứng tỏ ít nhiều chủ nhân cái tên và cô có chút ít liên hệ.

Tạm bỏ qua việc đó, Thẩm Trác Di nhớ lại vị đại soái ca nhảy xuống nước cứu cô - Đoàn Dữ Thành. Bởi vì nội tâm lúc này toàn là lời chửi rủa nên khuôn mặt biểu hiện đặc biệt khó coi, lúc này tạm hòa hoãn thành một đóa hoa.

Cô đang nghĩ, nếu ở thời cổ đại cô có phải sẽ lấy thân báo đáp ơn cứu mạng. Tiền tài địa vị cô đều không cần, chỉ cần cho cô một nam nhân đẹp trai như Ngô Ngạn Tổ, mọi mặt khác đều đáng giá.

Đang mải suy nghĩ, đột nhiên có tiếng gõ cửa không nhanh, không chậm. Cô giật mình, không đến nỗi kinh động đến người nhà , vậy hần là người của tòa soạn rồi, liền đáp : “ Vào đi”. Cô thân chỉ là thường dân, cảm giác mình sinh bệnh rồi được đồng nghiệp vào thăm cũng là điều đương nhiên, nhận chút quà bánh, nói chút chuyện phiếm. Tuy rằng việc chẳng có gì đáng lưu tâm nhưng suy cho cùng vẫn cảm thấy có chút tình thương, sự đãi ngộ đối với tai nạn lao động.

Tiểu công nhân có suy nghĩ của tiểu công nhân, không phải là tính toán chi li, nhưng cái tạp chí cô làm phó tổng biên tập ấy, ngoài hai sinh viên mới được tuyển vào thì còn lại cũng chỉ có thù thưởng của cô- Vân Phi.

Nhưng người tới không phải Vân Phi cũng không phải hai sinh viên mới tuyển mà là một nữ nhân đeo kính, mang giày cao gót. Trên người mặc một chiếc áo tây trang màu đen, bên dưới là quần bò, nhìn cũng ra đây là người có khí chất.

“Cô là?” Thẩm Trác Di chưa từng kết bạn với đại nhân vật nào, huống hồ vị này vừa trẻ lại vừa đẹp.

“Cô thực sự không biết tôi?” Người đeo kính hai tay chống vào thành giường, đôi mắt bình tĩnh quét qua trang trí phòng : “Vậy thì thật kỳ lạ”.

“Xin lỗi, tôi thực sự không biết cô” Thẩm Trác Di cảm thấy không ổn. Người này hình như cô đã gặp đâu đó, hoặc cũng có thể là chưa, nhưng trên thân người cô ấy phảng phất mùi thơm mà cô đã ngửi qua cách đây không lâu.

“Đừng nhúc nhích, chị còn có chuyện muốn hỏi người” dứt lời liền đưa tay đến sát mặt Thẩm Trác Di, lời nói nhẹ nhàng nhưng quả thực có sức uy hiếp rất lớn. Thấy Thẩm Trác Di không có phản kháng, liền sai hai người nữa tới một trái một phải nhắc cô lên.

“Mang đi, tay chân nhanh nhẹn, các cậu sẽ biết phải làm gì”.

P.s : Dành cho những bạn chưa biết thì đây là người tình trong mộng của Phó chủ biên đại nhân !

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4: Sự biến đổi

Thông thường, những cô gái trẻ trung xinh đẹp sẽ được gọi là “Mỹ nữ”. Nhưng bây giờ, cái danh xưng ấy trong xã hội tựa hồ không thiếu. Bất luận bạn là ai, bạn trông như thế nào, một khi bạn bước vào các cửa hàng hay trung tâm thương mại, sẽ có các nhân viên chào đón bạn, mang đến cho bạn hai từ : “Mỹ nữ”. Chính vì vậy họ rất được lòng khách quen.

Vì lẽ đó, Thẩm Trác Di muốn được mọi người gọi là : “Tài trí mỹ nữ”, cô muốn tìm tòi nghiên cứu để khắc sâu ý nghĩa tên gọi đó. Tuy nhiên trên thực tế, cô cũng không biết mình “tài trí” ở chỗ nào. Nhưng bây giờ, “tài trí” mấy đi chăng nữa cũng không có tác dụng, bởi cô đang rất phần nộ khi bị trói lại mang vào phòng khách sạn, đặt trên ghế sofa, không thể động đậy.

“Các người là đang phạm pháp, thả tôi ra mau nếu không muốn bị truy cứu trách nhiệm hình sự” Thẩm Trác Di là đang dùng luật pháp để cảm hóa cái con người vô phước đến bất cô đi, nhưng xem chừng không có tác dụng. Cô gái đeo kính vẫn thản nhiên ngồi một bên ghế khác, chân bắt chéo, thoải mái đọc tạp chí.

“Đừng kêu nữa, chị đau đầu”.

Thẩm Trác Di liếc nhìn con người ấy bằng ánh mắt khinh bỉ, mặc kệ đối phương có chú ý hay không, cô dùng ý nghĩ kì quái bắt chước đại thám tử Sherlock Holmes điều tra lai lịch của người kia.

Vị nữ này khoảng tầm trên dưới 22 tuổi, nhưng đã có một thân hàng hiệu. Hoặc là Phú Nhị Đại hoặc là tình nhân bé nhỏ của đại boss nào đó. Bề ngoài có vẻ cao sang nhưng cái đáng chú ý chính là ở đằng sau đó, chẳng phải trên phim thường phát triển tình tiết sau khi các quý phu nhân phát hiện ra tiểu tình nhân bé nhỏ của chồng, liền đánh ghen sung cả con mắt lên sao?

“khà khà” Thẩm Trác Di tưởng tượng đằng sau cặp kính kia là con mắt bị đánh sưng vù, treo trên khuôn mặt mỹ lệ kia thật hài hước biết bao.

“Cô cười cái gì” Nữ nhân đeo kính hơi nghiêng người về phía trước, lắc lắc đầu : “ Xem ra thực sự là rất ngốc, không nghĩ tới tình trạng của cô lại nặng nề như vậy”

“Tôi không ngốc” Thẩm Trác Di hận nhất trên đời là những người nói cô ngốc.

“Vậy nhìn tôi chăm chăm như vậy để làm gì?” Vừa nói nữ nhân vừa lôi trong túi ra chiếc bấm móng tay, tiện thể chỉnh trang lại những chiếc móng được sơn đỏ. Trong đầu Thẩm Trác Di đột nhiên nảy sinh ảo giác giết người, sợ rằng nữ nhân đeo kính kia sẽ hóa thành Chu Chi Nhược* cho cô một đòn Cừu Âm Bạch Cốt Trảo*, với độ dài móng tay như vậy, e là vẫn thừa sức.

(* Chu Chi Nhược là một cô gái rất xinh đẹp. Trong một lần chở qua sông trước sự truy sát của quan quân triều đình cha cô đã bị giết chết. Lúc này và đang đi tìm thầy chữa chứng âm hàn do trúng Huyền minh thần chướng của Huyền Minh nhị lão cũng vừa đến nơi bèn ra tay giúp đỡ đánh đuổi quan quân triều đình. Lúc này đang bị Huyền minh thần chướng hành hạ. Chu Chi Nhược mặc dù chỉ là cô bé khoảng mười tuổi nhưng đã tỏ ra dịu dàng ân cần chăm sóc cho . cùng đến Hồ Điệp Cốc để nhờ Điệp cốc y tiên Hồ Thanh Ngu chữa trị. Lúc chia tay bên bờ sông Hán Thủy, Chu Chi Nhược đã lấy khăn tay lau nước mắt cho và tặng luôn chiếc khăn thêu này cho cậu.Sau đó Chu Chi Nhược được đưa về núi Võ Đang nhưng phái Võ Đang không thu nhận nữ đệ tử nên sau đó ông dẫn lên Nga Mi và được đồng ý thu nhận làm đệ tử và truyền dạy võ công. Chu Chi Nhược hiền lành dễ bảo nên được yêu mến.

*Cừu Âm Bạch Cốt Trảo vốn có tên là Cừu Âm Thần Trảo, sử dụng để công kích tay không trong phạm vi gần. Thường dùng trảo công tấn công vào đầu khiến đối phương tử vong tức khắc.)

“Chị gái à, ai thèm nhìn chăm chăm cô chứ? Chẳng qua tôi rất thắc mắc tôi chưa gặp cô bao giờ, cô có chắc không nhận lầm người không?”

Nữ nhân đeo kính nghe xong bước tới trước mặt Thẩm Trác Di, tinh tế đánh giá đối phương. Dùng hai ngón tay nâng cằm cô lên cảm thán : “ Lớn rồi mà vẫn như vậy. Đáng tiếc cho khuôn mặt này”

“Ngay cả cô tôi còn không biết, cô nhất định là nhận lầm người rồi” Thẩm Trác Di phải thừa nhận, tự khắc hiểu ý tứ của câu nói kia : “Chị gái tốt, cô mau thả ta ra đi”.

Căn cứ vào thiên tính của tiểu thị dân... mà thiên tính của tiểu thị dân là cái gì? Không phải là vì yêu mà chết, vì yêu mà anh dũng đứng lên bảo vệ Tổ Quốc, mà chỉ đơn giản là mạng sống thôi, nhà có mẹ già sao con gái nữ xuất giá, cũng như Thẩm Trác Di không thể để chính mình rơi vào vòng bị kịch như vậy được.

“A?” Nữ nhân đeo kính chần chừ một chút, nhíu mày hỏi : “Lẽ nào người rơi xuống biển tại cảng Victoria không phải là cô? Đem đó trốn trong gầm giường của tôi không phải là cô?”

“HẢ??? Căn phòng đó của cô sao? Vậy cô chính là Sincerely sao?”

“Choang” một tiếng rơi vang lên, số mười 18 nhất thời rơi vào bầu không khí yên lặng đến mức quái dị. Từng mảnh thủy tinh rơi vỡ trên sàn nhà, ánh ra cả sông Hoàng Phố.

Trên khuôn mặt hồ hởi của Hoa Hi Mạt thoáng hiện nét lo lắng, tay cầm điện thoại hơi run run.

“Cậu nói cái gì??? Cô gái đó... bị Triều Tịch Nhiên bắt đi rồi???”

“Tôi biết rồi” Hoa Hi Mạt đề di động xuống, tiện tay quang miếng băng gác lên ghế salon, tự mình chậm rãi đi về phòng ngủ, kéo rèm cửa sổ, ngẩng đầu lên, mắt nhắm lại, ngã xuống chiếc giường êm ái.

Cô tên là gì? Hoa Hi Mạt cứ như vậy tự hỏi chính mình.

Hoa Hi Mạt dĩ nhiên sẽ không nói cho cô ấy biết chuyện gì đã xảy ra nên mới đánh trống lảng sang chuyện khác. Cô đương nhiên biết hành động của mình trong phòng Triều Tịch Nhiên đã bị bại lộ, không thể làm gì khác ngoài đây Thẩm Trác Di xuống biển nhưng lại sợ cô gái vô tội ấy chết đuối nên mới có ý hô to “Hoa Hi Mạt”, với dáng dấp như vậy nhất định Đoàn Dữ Thành sẽ đến cứu.

Chuối sắp xếp này tưởng như đã trọn vẹn, nhưng không ngờ tới chính là cách làm của Đoàn Dữ Thành, để lộ thông tin cô gái kia cho Triều Tịch Nhiên biết, hại cô ấy rước họa vào thân.

Hoa Hi Mạt lấy tay xoa xoa huyệt Thái Dương, cô gái này, cứu hay không cứu?

Không cứu cô không đành lòng, nhưng nếu cứu thì biết phải thỏa hiệp với Triều Tịch Nhiên như thế nào. Hai sự lựa chọn đặt ra trước mặt thật khiến cô đau đầu.”Aishhh...” Hoa Hi Mạt trằm chằm lên người, chiếc chăn sáng nay được tắm trong ánh nắng ấm áp vẫn còn mang hương vị của mặt trời. Cô cứ như vậy đem chính mình nhốt bên trong chăn, ngay cả thở cũng không cần.

Cô bỗng nhiên ngồi dậy, hai mắt sáng lên nhưng tổng thể nhìn qua vẫn có điểm ngây dại. Thờ dãi một hồi, quyết tâm thể hiện suy nghĩ của bản thân, bước xuống giường.” Hay là mình đi cứu cô ấy đi...”

3 giờ sau, từ Thượng Hải đến Nam Kinh, một chiếc Lexus IS300 màu đỏ hoa lệ lướt qua, để lại đằng sau tiếng ầm ầm của động cơ, nhanh chóng biến mất ở khúc quanh góc đường.

Nữ nhân uyển chuyển lái xe mang một chiếc mặt nạ nửa mặt màu bạc, không thấy rõ khuôn mặt. Ngồi bên cạnh là một cô gái đang ra sức bảo vệ bản thân tránh văng ra khỏi xe vì loại tốc độ như vậy.

“Nữ hiệp, cô có thể đi chậm một chút được không?” Thẩm Trác Di cố kìm nén cơn buồn nôn của mình, trong lòng sinh ra nhiều uất ức. Mới vừa nãy cô bị một nữ nhân đeo kính bắt cóc vào trong một căn phòng khách sạn. Không nghĩ tới sau đó sẽ có một nữ hiệp uy phong từ trên trời rơi xuống, đập vỡ kính của cửa sổ, thân nhiên tiến vào trong phòng. Trực tiếp đánh ngất nữ nhân đeo kính, mang cô một đường từ cửa sổ tầng 27 tiếp đất. Kỳ thực đây chỉ là suy đoán của Thẩm Trác Di, bởi thời điểm nữ hiệp mang cô ra ngoài cửa sổ, cô đã bị độ cao dọa cho chết ngất, sau đó tỉnh dậy thì đã ở trong chiếc IS300 này rồi.

“Nữ hiệp” cô gái bật cười “ Trước nay chưa ai gọi tôi như thế cả”.

Vị nữ hiệp này chính là người vừa nãy còn đang đau đầu chuyện cứu hay không cứu người, Hoa Hi Mạt. Cô cảm thấy nếu nói lí lẽ thì quá lao lực, chỉ bằng dùng hành động trực tiếp còn hơn. Hai vệ sĩ đứng ở ngoài cửa trung thành ở lại, vì thế cô buộc phải lựa chọn lên tầng 27 qua đường cửa sổ... không hề nghĩ đến các tình huống xấu có thể xảy ra.

“Nơi này an toàn, cô xuống xe đi” Hoa Hi Mạt dừng xe trên đường Tân Giang, qua mấy khúc cua là đến nhà cô, trống ngực đột nhiên đập thành thịch, liền quay sang kiểm tra người bên cạnh, quả nhiên cô ấy đang nhìn cô chăm chăm

“Cô nhìn cái gì?”

“Tôi thấy cô rất quen” Thẩm Trác Di tuy đêm nay gặp không ít kích thích, nhưng đối với người trước mặt vẫn có hứng thú, rất muốn phỏng vấn cái đêm bạo hồng kia của tác giả Sincerely, nhưng xem chừng vị đại tiểu thư đó không dễ chơi. Dù sao cũng phải nộp bản thảo cho chủ biên, chỉ bằng cứ phỏng vấn vị nữ hiệp bất phàm này cũng không tệ.

“Câm miệng” Hoa Hi Mạt có chút lo lắng, biết trước đã không để cô thấy được hình dạng của mình, nhưng người cũng đã cứu rồi, tự dưng Hoa Hi Mạt cảm thấy có chút bất lực :“ Xuống xe đi, tôi muốn về nhà”.

Nhưng Thẩm Trác Di nào có thể bỏ qua cơ hội ngàn vàng như vậy, nắm lấy tay cô gái kia nói :“ Nữ hiệp, ân nhân cứu mạng, cô hãy để lại số điện thoại để tôi cảm tạ cô. Ở thời bây giờ, người có thân thủ xuất chúng như cô đây, trong lòng lại mang tình thần trọng nghĩa là rất hiếm thấy, hãy để tôi phỏng vấn cô, đảm bảo so với Sincerely gì đây còn HOT hơn”

“Sincerely” Hoa Hi Mạt không hiểu tại sao người kia lại biết cái tên này, đây chẳng phải tên tiếng anh của cô sao?

“Ừ” Thẩm Trác Di nghĩ người kia có hứng thú với đề tài này, liền nắm chặt tay cô nhân thể tán gẫu một chút :“ Cô ấy đã cho xuất bản một cuốn tiểu thuyết kể về một câu chuyện tình yêu đầy trắc trở ở thời dân quốc, tôi có xem qua, thực sự rất cảm động. Khắp nơi đang đi tìm tung tích vị tác giả ấy, không ai biết cô ấy là ai, dung mạo như thế nào, câu chuyện kia là có thật hay không”.

Hoa Hi Mạt trầm ngâm một hồi rồi lên tiếng :“ Vậy cô cảm thấy thế nào?”.

“Hà?”

“Cô cảm thấy câu chuyện đó thế nào?” Hoa Hi Mạt mơ hồ cảm thấy đau, khoe môi cũng có phần nhuốm màu bi thương. Cô nhìn qua cửa xe, cảm thấy đêm nay mây đặc biệt dày, cô phải nhanh chóng kết thúc đoạn hội thoại này, ... khế thờ dài, cô liếc Thẩm Trác Di thêm một cái, ... bằng không thân phận của cô sẽ bị lộ mất...

“Thôi bỏ đi, cô mau xuống xe” Tức thì Hóa Hi Mạt bấm nút điều khiển, cửa xe đang khóa bỗng nhiên được mở ra, phần còn lại chính là chờ Thẩm Trác Di tự mình đi xuống. Nhưng Thẩm Trác Di hình như không có ý định đó, cô nhìn chăm chăm vào chiếc mặt nạ màu bạc của Hoa Hi Mạt.

“Sắc mặt cô trông rất khó coi, có cần đến bệnh viện một chuyến không?”

“Không cần” Hoa Hi Mạt cắn cắn môi, dời tầm mắt qua ánh trăng :“ Cô mau cút xuống cho tôi”

“Cô làm sao vậy?” Thẩm Trác Di tuy sợ chết nhưng cũng rất sợ phiền phức, đối với ân nhân cứu mạng mình sao có thể buông tay mặc kệ, cô là sợ cô ấy vì cứu cô mà bị thương nhưng lại nhẫn nhịn :“ Tôi đưa cô đi bệnh viện”

“Không cần cô quan tâm, cô mau cút đi cho tôi” Hoa Hi Mạt thấy người kia còn chưa có hành động gì, liền tự mình mở cửa xe lao xuống.

Thẩm Trác Di sững sờ một lúc, không đúng sao cô ấy có thể vứt xe lại chứ? Sợ nữ hiệp xảy ra chuyện, cô liền đi theo.

Hoa Hi Mạt thật vất vả mới đi đến được góc đường, không còn nhiều khí lực để đi về số 18 nữa, đành tạm quặt vào một con ngõ cụt nhỏ hẹp, ngồi xuống chỗ âm u nhất, trong cơ thể một dòng nước nóng bắt đầu lan ra.

Cô giờ tay lên, làn da cô bắt đầu biến hóa, nơi đó nhăn nheo, có một loại huyết hồng loang lổ, toàn thân, đồng tử, con ngươi hóa thành Vạn Hoa Đồng màu tím, cả thế giới trong mắt cô đều trở thành sắc tím.

Bỗng nhiên đầu hèm xuất hiện bóng người, Hoa Hi Mạt ngạc nhiên ngẩng đầu lên, lại vừa vặn chính là người trong xe ban nãy.

Vẫn là bị cô trông thấy...

Hoa Hi Mạt mỉm cười bất đắc dĩ, thân thể cô đã yếu đến mức cực điểm, chỉ ngồi co rúc cuối hèm, đợi một luồng khí lạnh lan tỏa ra toàn thân.

Cơ thể cô bùng lên như ngọn lửa chiến tranh lan ra khắp nơi, lẳng lặng chờ ánh trăng xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Yêu nghiệt

Những chiếc lá của mùa hè vẫn còn đang đâm chồi, sông Hoàng Phố bên cạnh Thượng Hải thẳng tắp, cỏ xua dưới những ánh đèn đường. Hơi lạnh tràn qua mặt sông, kéo sang bờ kia, âm ấm, nơi đó sớm mai sẽ có ánh bình minh rạng rỡ. Cả một thế kỷ trôi qua, kiến trúc trong BOUND18 vừa là bất mất nhất, lại cũng là tầm thường nhất. Thẩm Trác Di đỡ Hoa Hi Mạt dậy vừa chậm rãi, vừa vội vàng cất bước. Trên mặt đường in bóng của hai người.

Trước mắt Hoa Hi Mạt dường như không phải người cô đã từng gặp, ánh mắt mơ hồ cố gắng đánh giá người đang đỡ cô, Thẩm Trác Di. Người kia hình như không có biểu hiện dị thường, mà trái lại rất bình thường bình thản thông dong xem đây như chuyện thường tình.

“Cô không sợ tôi sao?” Hoa Hi Mạt yếu ớt mở miệng.

“Sợ cái gì?” Thẩm Trác Di miễn cưỡng nở nụ cười :“ Sợ cô sẽ ăn tôi? Vậy là cô quá xem thường tôi rồi. Thẩm Trác Di tôi ân trả nghĩa đền, tôi biết cô đã cứu tôi trong lúc nguy nan, giờ là thời điểm để tôi báo đáp, cái này chính là đạo lý”. Cô quay đầu nhìn cánh chim màu đen trên lưng Hoa Hi Mạt, nhún nhún cười, hỏi :“ Có điều, nói đi cũng phải nói lại cô chính là người chim trong truyền thuyết đó sao?”

“Phi...” Hoa Hi Mạt bật cười, cô không nghĩ đến tình huống cùng phản ứng của người kia sẽ như vậy. Bình thường ở tháng thiếu ngày, hình dáng thật của cô sẽ lộ diện. mấy năm trước ở nước ngoài, không cẩn thận để bản thân bị lộ, gây ra họa sát thân, đến bây giờ đám người kia hình như vẫn còn tìm kiếm cô, không thể không cẩn thận.

Muốn tại nơi này, Hoa Hi Mạt đưa tay ra, bàn tay với những móng đen dài sắc nhọn, đủ để giết người trong nháy mắt . Cô bóp cổ Thẩm Trác Di nói :“ Cô là ai? Tại sao không sợ tôi? Ai phái cô đến đây”

Thẩm Trác Di có thể cảm nhận được sát khí trong ánh mắt của người kia, trên cổ tỏa ra một hơi lạnh lẽo đến tận tâm can, lần này thực sự có chút hồi

hận sao không bỏ cô ấy lại rồi chạy đi. Nếu là người bình thường khi nhìn thấy bộ dạng quỷ không ra quỷ đó ắt hẳn sẽ vất chân lên cổ mà chạy. Nhưng khi cô không đành lòng, bởi người cô nhìn thấy nơi cuối con hẻm đó rõ ràng là đã sức cùng lực kiệt.

Chẳng lẽ biến thân là thời điểm yếu ớt nhất?

“Trả lời tôi, tại sao?” Hoa Hi Mạt ấn móng tay vào cổ Thẩm Trác Di, một dòng máu đỏ chảy ra.

Nhìn thấy những vết máu này, ánh mắt Hoa Hi Mạt trở nên hoảng hốt, con ngươi màu tím co rút lại, trên mặt hiện lên vẻ tham lam.

“Tôi cứu cô bởi cô chính là ân nhân của tôi, chính là như vậy đây. Nếu cô không tin giờ tôi lập tức đi ngay hoặc cô giết tôi luôn cũng được” Thẩm Trác Di không biết lấy dũng khí từ đâu, chỉ là cảm thấy bản thân bị đồ oan là một chuyện hết sức đau lòng, nhất là khi bị đồ oan trước mặt con người này. Có lẽ do vậy nên cô mới có dũng khí nói ra những lời đó. Đôi lại lúc bình thường cô đã sớm tè ra quần rồi.

Hoa Hi Mạt bị những lời kia dọa đến kinh sợ, lập tức thu tay về, tận lực bình tĩnh lại.

Cũng đúng, nếu cô gái này thuộc tổ chức kia thì sao không sớm tóm cổ cô, còn giúp đưa cô về nhà làm gì. Nghĩ đến đây nội tâm Hoa Hi Mạt thoáng yên tĩnh lại. “Cô đi đi” Hoa Hi Mạt đẩy Thẩm Trác Di. “Đi mau bằng không tôi không biết được chuyện gì sẽ xảy ra đâu”

“Tôi không đi” Thẩm Trác Di bắt đầu quật cường

“Cô...” Hoa Hi Mạt giận dữ sợ bản thân sẽ gây ra thương tổn cho đối phương. Tháng thiếu là thời điểm cơ thể cô suy yếu nhất, không chỉ hình dạng bị biến đổi mà còn xuất hiện những ham muốn kì dị. Đặc biệt là muốn hấp thụ máu người, nhưng đặc điểm này lại có nét không giống với ma cà rồng phương tây, đó là bởi vì cô chỉ thích những loại máu có màu đỏ tươi - huyết sắc tố.*

(Hemoglobin, hay haemoglobin, (viết tắt Hb) - huyết sắc tố - là một phức tạp chứa phần tử có khả năng thu nhập, lưu giữ và phóng thích trong cơ thể động vật hữu nhũ và một số động vật khác. Nó cũng là thứ làm nên màu đỏ của máu)

Trong đầu đột nhiên hiện lên một suy nghĩ, Hoa Hi Mạt cứ thế hướng đến cái cổ của Thẩm Trác Di. Thẩm Trác Di bị động tác của Hoa Hi Mạt hù dọa. Cô ấy... cô ấy là đang liếm vết thương của cô?!

Một loại xúc cảm lạnh lạnh tràn ra phía cổ, Thẩm Trác Di đỡ lấy vai của Hoa Hi Mạt nhưng tay không còn chút sức lực. Rất muốn đẩy cô ấy ra, nhưng lại không không chế được cơ thể mình.

Mình,...mình làm sao vậy?

Linh hồn giống như bị tẩy sạch, trong đầu Thẩm Trác Di xuất hiện ảo giác. Tựa hồ như có khối lửa đang cháy lên trong cô, ánh mắt mơ hồ, trên trán máu chảy ồ ạt càng làm chấn tâm mắt. Cô đưa tay ra, cách đó không xa một bóng cười đang chạy nhanh đến, một tiếng nổ vang lên, bóng người kia hoàn toàn biến mất.

“Hoa Đoan Y...”

Hoa Hi Mạt ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn người đối diện, có phải hay không Thẩm Trác Di đang gọi cái tên đó, cái tên mà cô đã từng dùng.

“Cô nói cái gì?”

“Đến cuối cùng cô vẫn không đành lòng hại tôi” Thẩm Trác Di nở nụ cười, cô xác định vừa rồi chỉ là màn hù dọa của Hoa Hi Mạt, cô ấy nhất định sẽ không giết người diệt khẩu. “Cô có thể tháo mặt nạ ra không?”

“Không được” Hoa Hi Mạt nghi ngại nhìn người kia, “Cô cống tôi về nhà đi”, ngẩng đầu nhìn trăng, thầm nghĩ nếu bản thân không thể tự đi về, chi bằng để người kia giúp cũng được.

Hướng hồ... Hoa Hi Mạt nghi hoặc quan sát Thẩm Trác Di một chút.

Hướng hồ cô cũng muốn điều tra xem vì sao người này biết Hoa Đoan Y, không lẽ cô ấy chính là...

“Nữ hiệp, cô có thể đứng đứng như vậy được không” Thẩm Trác Di đặt tách trà nóng trong tay xuống. Từ lúc cô đỡ Hoa Hi Mạt về, cô ấy chỉ đứng bên cửa sổ, lẳng lặng ngắm nhìn sông Hoàng Phố.

Bóng lưng cô độc, mái tóc tuy hơi lộn xộn nhưng lại có nét phóng khoáng theo gió bay lên. Đôi cánh màu đen nằm gọn đằng sau, nhìn như một thứ sùng vật. Nhìn từ phía sau lưng, Thẩm Trác Di cảm thấy người này như đang hóa trang thành yêu nữ trong vũ hội, bên ngoài có vẻ thần bí, bên trong lại tràn đầy sự mê hoặc.

Nếu như cô là một nam nhân, dù mai có chết thì đêm nay cũng nhất định ở lại bên người con gái ấy. Thật là yêu nghiệt - Thẩm Trác Di nói thầm trong lòng.

“Cô nói cái gì?” Hoa Hi Mạt quay người lại, đôi mắt sáng ngời nhìn Thẩm Trác Di, cứ như là nghe được tiếng lòng của người kia vậy, tùy ý và cởi mở.

“Cô uống nước đi” Thẩm Trác Di thấp giọng trả lời, nhưng trong lòng lại rất hỗn loạn, lẽ nào cô ấy biết Độc Tâm Thuật*.

(* nôm na là đọc được ý nghĩ của người khác)

“Tôi không uống” Hoa Hi Mạt lạnh lùng từ chối, quay lại trạng thái ban đầu, tiếp tục trầm mặc.

Thẩm Trác Di tự chuốc lấy nhục nhã, nhưng chỉ có thể phần nộ ngồi yên vị trên ghế salon. Cô bỗng ngửi thấy trong không khí có một loại mùi hương, rất quen, rất giống với hương thơm cô đã ngửi trên thuyền tàu Hoàng Gia kia. Điều này làm cô nhớ đến cô gái đã đẩy cô xuống biển, cô gái đó lớn lên không biết tốt xấu như nào, nhưng nội tâm thật độc ác.

Tay nặn thành nắm đấm.

Gay rồi, đêm nay không có gì để làm, ngày mai tạp chí sẽ không thể hoàn thiện. Nghĩ đến đây Thẩm Trác Di đứng ngồi không yên, cầm lấy áo khoác vốn định cáo từ Hoa Hi Mạt, ai nghĩ tới vừa quay đầu liền thấy Hoa Hi Mạt ở ngay bên cạnh cô.

“Cô..” Thẩm Trác Di bị dọa suýt nữa nhảy lên “ Cô ở đây từ lúc nào vậy?” Đôi mắt đối diện với đồng tử màu tím, con ngươi choáng váng, tim đập nhanh, thần hồn có chút điên đảo. Khoảng cách này thực có phần nguy hiểm quá rồi, đều là con gái nhưng cô không có cách nào không chế bản thân.

“Cô tránh xa tôi ra một chút...” Thẩm Trác Di như là muốn cầu xin, lời còn chưa nói hết đã bị ai kia chặn miệng, chỉ còn lại cảm giác của một đôi môi mềm đang phủ lên môi cô.

Thời khắc cuối cùng lại nói ra một cái tên : “ Triều Tịch...”

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Nghi ngờ

Vân Phi phát điên rồi.

Khiến hấn phát điên dĩ nhiên không phải vì chuyện quân Mỹ rút khỏi Iraq, không phải vì năm 2010 giá cổ phiếu giảm, đương nhiên cũng không phải vì những tin tức ly hôn nhiều như núi. Mà nguyên nhân chỉ có một, đó là sự mất tích của Thẩm Trác Di.

Giờ chiếc đồng hồ đeo tay lên, từng phút từng giây đều nhắc nhở hấn : Thẩm Trác Di đã mất tích được 8 giờ rồi, hiện vẫn chưa trở lại làm việc.

Vân Phi rời khỏi ghế xoay, đẩy cửa phòng làm việc liền nhìn thấy hai sinh viên đang cắm cúi làm việc mà vị trí của Thẩm Trác Di vẫn trống không, Trên bàn làm việc của cô, cây tiên nhân cầu vẫn đang phát triển tươi tốt mặc kệ chủ nhân của nó sống chết thế nào. Có điều nếu để như vậy, nó cùng lắm cũng chỉ có thể sống thêm nửa năm, trừ phi chủ nhân của nó quay về chăm sóc cẩn thận.

“Alo, khi nào cô Thẩm đến làm việc bảo cô ấy vào gặp tôi nhé” Vân Phi tùy tiện dặn dò một sinh viên : “ Nhớ nói cô ấy đến ngay đấy, có việc”

“Vâng” Cô sinh viên khiêm nhường, lễ phép nghe chỉ thị, một phần cũng vì đây là công việc đầu tiên của cô, ít nhiều cũng phải tuân theo đạo lý mà làm.

Sau khi đợi được tiếng đóng máy cạch cạch của chủ biên, liền thần thần bí bí tìm đến sinh viên còn lại để tán gẫu : “ Ê, gấu trúc, cậu nói xem chủ biên cùng phó chủ biên của chúng ta là có quan hệ gì? Vốn dĩ tôi nghĩ họ là một cặp, nhưng tình hình này lại có vẻ không giống. Bạn gái mất tích, làm gì có bạn trai nào lại chầu chực ở văn phòng chờ bạn gái đến để mừng, lại còn cả ngày nói muốn trừ lương cơ chứ?”

Cái người được gọi là gấu trúc kia kì thực chỉ là một cô gái bị thiếu ngủ dẫn đến vành mắt có chút thâm lại, bị người ta gọi như vậy nhiều cũng quen rồi.

“Có người nói chủ biên khi còn học đại học đã theo đuổi chị Thẩm, sau khi tốt nghiệp chị ấy cùng chủ biên thành lập nên cái tạp chí nhỏ bé này, bởi vậy quan hệ giữa hai người bọn họ có hơi phiền phức. Cậu cũng biết mà, đánh là thương mắng là yêu, càng đánh càng mắng chính là hữu ái” Gấu trúc sau khi nói bậy một trận, ngược lại lại cảm thấy có chút đạo lý, vậy nên bỏ qua không để tâm đến nữa.

“Tôi nghe nói chị Thẩm là ra ngoài tìm cái cô Sincerely gì đó...”

“A, cái người đó, tác giả của ‘Phù Hoa Mộng’ Sincerely đấy á?” Là một fangirl trung thành, Phương Ưu nhất định sẽ không bỏ qua tin tức thú vị này, huống chi đây còn là một trong những tác giả cô thích nhất, tuy rằng khẩu vị của cô thay đổi liên tục, nhưng trong lòng cô Sincerely vẫn giữ một vị trí độc nhất vô nhị.

Gấu trúc quyết định cùng cô tán gẫu về đề tài này, mắt liếc qua văn phòng của chủ biên, xác định hấn đang làm việc tạm thời sẽ không ra ngoài mới nhẹ nhàng dịch ghế qua bên cạnh Phương Ưu : “Đúng vậy, chính là cô ấy. Chị Thẩm qua một vài mảnh khóc biết được vị tác giả đó đang ở trên chiếc tàu hoàng gia, liền một đường phi thẳng đến HongKong, nghe nói là đã về từ mấy ngày trước, nhưng đến nay vẫn chưa đi làm.”

“Cái vị Sincerely mà cậu nói tới trông thế nào?” Phương Ưu bắt đầu đoán mò : “ ‘Phù Hoa Mộng’ có lối văn duy mỹ cảm động như vậy, tác giả đích thị

là một đại mỹ nhân””Đẹp đi” gấu trúc cắt lời cô :“ Có một vài thứ chỉ có thể ngắm nhìn từ xa, tuyệt đối không được có ý nghĩ dơ bẩn với nó.”

Dứt lời cô đứng lên, đẩy ghế về vị trí cũ, liền nghe sau lưng có tiếng răng rắc, rất giòn. Quay đầu nhìn chằm chằm Phương Ưu, ánh mắt không khỏi sững sờ.

“Cô đang ăn cái gì vậy?” Gấu trúc nhìn hộp bánh trên tay Phương Ưu, cảm thấy rất quen mắt, ngất nổi hiện thời lại không nhớ ra đã thấy ở đâu.

“Bánh bích quy a~” Nói xong tiện đà nhét thêm một cái vào miệng, hai má cô phồng lên trắng trắng hồng hồng như trẻ con, nhìn thật chi muốn véo mấy cái.

“Ồ đâu có vậy?” Gấu trúc phi thường kinh ngạc, linh tính mách bảo có điều không hay :“ Cái đó, trong ngăn kéo của tôi, tôi đã khóa lại rồi mà?”

Bánh bích quy này chính là thứ kỷ niệm cho chuyến đi Disneyland năm ngoái của ô ở HongKong!!!

Phương Ưu hơi sững sờ, ánh mắt từ màn hình máy tính chuyển qua nhìn Gấu Trúc một cách đầy tội lỗi.

“Đúng rồi.”

...

“Alo, chào bạn, số điện thoại bạn đang gọi hiện không liên lạc được, xin vui lòng để lại lời nhắn qua hộp thư thoại”

“Sincerely, rốt cuộc em đã đắc tội với ai vậy, tình thế bây giờ rất bất lợi, đợi đến khi nào an toàn, chúng ta liên lạc sau”

Là thanh âm của Đoàn Dữ Thành.

“Xoạt” một tiếng, Hoa Hi Mạt đem rèm cửa ra đồng thời mở cửa sổ. Một làn gió thanh mát lùa vào làm thổi bay những sợi tóc cô làm lộ ra cái trán bóng trắng mịn, đôi môi thanh tú hơi mím, hàng mi dài, cong có phần hơi nhếch lên.

Nghe thấy tiếng động trên giường, Hoa Hi Mạt xoay người tựa lên bệ cửa sổ, ánh mắt dừng lại tại gò núi nhô lên nho nhỏ .

Cái người trốn trong chăn đó hình như không có suy nghĩ muốn đi ra, đầu tiên là lộ ra đôi mắt nhỏ, sau đó cơ hồ thấy có gì không đúng liền né tránh trùm chăn lại giả bộ ngủ.

Hoa Hi Mạt thấy vậy vừa giận, vừa buồn cười.

“Đừng giả bộ, tôi biết cô tỉnh rồi” Cô đi tới kéo chăn ra để cho người kia không còn chỗ ẩn náu. Nhưng xem chừng người này muốn dây dưa với cô, nhất quyết giữ lấy chăn, không để lộ mình.

“Tôi không...”

“Thảm Trác Di, nếu cô không đi ra, tôi sẽ giết người diệt khẩu, những thứ không nên nhìn của cô tôi đều nhìn thấy hết rồi” (O.o??) Hoa Hi Mạt nở nụ cười quỷ dị, uy hiếp :“ Tôi sẽ đếm đến 3, nếu cô vẫn cứ như vậy, đừng trách tôi vô tình”

“Ba...” Người trong chăn hình như có hơi động đậy.

“Hai...” Hoa Hi Mạt cảm giác được chiến thắng sắp đến gần.

“Đừng đếm, tôi có thấy cái gì của cô đâu” Thảm Trác Di vén chăn ngồi dậy, bộ dạng như một đứa trẻ làm sai chuyện liền bừa môi :“ Tôi qua... rõ ràng là cô chủ động”

Hoa Hi Mạt nghe xong bật cười, cô gái này hình như hiểu nhầm cái gì rồi. Mất thấy điệu bộ cô trông rất đáng yêu, liền quỳ gối trên giường, hướng Thảm Trác Di từ từ bò tới...

Thảm Trác Di lại bị hành động của người kia dọa một phen, thực muốn bỏ chạy, nhưng làm sao có thể, đối phương đã nhanh chóng dùng tay khóa chặt cô lại.

“Cô... cô lại muốn làm gì nữa đây?” mặt Thảm Trác Di ửng hồng, tim bay tán loạn. Theo lý thuyết chuyện ám muội phát sinh giữa hai người phụ nữ đáng lẽ cô nên từ chối mới phải, thế nhưng...

Thảm Trác Di đánh bạo nhìn người kia, tuy rằng vẫn đeo mặt nạ nhưng trên người có thứ gì đó đang hấp dẫn cô, một loại tốt đẹp mang tên thu hút cùng ham muốn, đủ để Thảm Trác Di có chút do dự, sau cùng vẫn là giãy dụa liên tục.

“Còn chưa tiến đến mà “ Hoa Hi Mạt cảm thấy thú vị, gờ tay làm cho người kia xoay mặt lại nhìn cô.

Thảm Trác Di phát hiện đôi đồng tử của người này rất đen, đen một cách thuần túy như là vũ trụ vậy, có thể hút tất cả mọi thứ vào trong đó.

Hoa Hi Mạt cũng chỉ muốn đùa giỡn trước mặt kẻ ngốc này một chút thôi, thế nhưng sự tình lại phát triển theo hướng cô không ngờ tới, càng đến gần

người này cô càng có cảm giác đây chính là chuyển thế* của người đó.

(* đại loại là kiếp sau, đầu thai sang kiếp khác v...v.)

Vừa nghĩ đến người đó, Hoa Hi Mạt bỗng ngẩn người, thờ dài, xoay người đưa lưng về phía Thẩm Trác Di, thấp giọng nói :“ Cô mau đi đi, tối hôm qua giữa hai chúng ta chưa có chuyện gì cả, cô yên tâm”

Này kẻ ngốc, mới hôn một cái thôi mà cô đã xỉu rồi, đến mức đó sao?

Hoa Hi Mạt lơ đãng nở nụ cười, Thẩm Trác Di đứng sau lưng tất nhiên là không nhìn thấy. Cô cảm thấy đã đắc tội với vị nữ hiệp này rồi, trong lòng tràn đầy áy náy, nói :“ Thật xin lỗi, đã mang cho cô thêm phiền toái rồi”

“Đi thôi, nơi này ở lại lâu không tiện”

“Ồ...ừm...” Thẩm Trác Di miễn cưỡng đáp ứng, vừa chỉnh trang lại bản thân, vừa liếc nhìn Hoa Hi Mạt. Cô ấy vẫn ngồi ngây ngốc trên giường, gương mặt tựa hồ là đang chút suy tư. Trong lòng có một chút hụt hẫng, nhưng sau cùng cô nghĩ đây có lẽ là điều tốt nhất, cô ấy cứu cô một mạng, cô cũng đã báo đáp, nên kết thúc ở đây thôi.

Nghĩ như thế Thẩm Trác Di cảm thấy thật cao thượng, liền cao hứng hỏi :“ Cái đó, nữ hiệp này, tại sao cô lại có hắc cánh lúc biến thân?”

Hoa Hi Mạt liếc cô một chút, lạnh nhạt nói :“ Chuyện xả ra hôm qua cô hãy xem như một giấc mơ đi, tất cả những gì liên quan đến tôi cô nhất định phải quên, bằng không đừng trách tôi không khách khí.”

Thẩm Trác Di hành nghề nhiều năm, tự nhiên biết người này có phần kỳ quái nhưng cô cảm thấy cô ấy không hề có ác ý, nếu không tại sao lúc cơ thể suy yếu nhất lại liều lĩnh đến cứu cô?

Không sao, nếu cô ấy có nỗi khổ tâm riêng không thể nói, cũng không miễn cưỡng cô ấy.

Thẩm Trác Di đứng trước cửa, cùng cô nói câu tạm biệt, đối phương nhẹ nhàng ừ đáp lại, tuyệt đối không có thêm bất kỳ động tác nào. Thẩm Trác Di có chút đau lòng, ít nhiều cũng đã đồng sinh cộng tử một ngày một đêm, đến lúc từ biệt sao lại lạnh lùng như vậy.

Cô hướng tới chiếc cửa vừa được mở khóa, bỗng nhiên một làn gió phía sau vụt đến, đưa tay đặt lên tay cô :“ Mở cái khác đi” Hoa Hi Mạt kinh hãi thốt lên.

Nhưng không kịp ngăn cản Thẩm Trác Di mở cửa theo quán tính, cô quay đầu lại nhìn Hoa Hi Mạt lại đột nhiên cảm thấy căng thẳng trên cổ, nhất thời không thể hô hấp, ngờ ngợ cảm thấy bóp cổ mình là một người đàn ông.

“Tại sao cô ta lại ở đây?”

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Ảo giác

“Cậu thế nào rồi?”

Đây là câu nói đầu tiên Thẩm Trác Di nghe được sau khi cô tỉnh lại, phát hiện ra mình đang nằm tại chính phòng trọ của mình, trên người còn đắp chiếc chăn màu lam nhạt. Mà ngồi ở mép giường hỏi cô không phải là nữ nhân kỳ lạ của ngày hôm qua, mà là thủ trưởng kiêm bạn đại học của cô - Vân Phi.

Vân Phi thấy Thẩm Trác Di tỉnh lại, bỏ chiếc bấm móng tay trên tay xuống, ánh mắt lộ vẻ quan tâm.

Nhưng Thẩm Trác Di biết, Vân Phi dù quan tâm cô thế nào đi nữa, thì hẳn cũng chỉ là một nhà tư bản. Mà bản chất của tư bản chính là bóc lột hết mức có thể tầng lớp lao động. Hiện nay Vân Phi chỉ có thể dùng sức lao động của một người, người đó lại ngã bệnh, cái này đối với tập chí thật là một điều bất lợi, bởi vậy Thẩm Trác Di đối với sự quan tâm của Vân Phi cũng không để ý lắm.

“Vân Ồn” thật muốn mau mau đuổi người này đi, Thẩm Trác Di đưa mắt quan sát bốn xung quanh, trong đầu tràn đầy thắc mắc làm sao cô có thể về được nhà, rõ ràng hôm qua còn ở Bound 18 cơ mà.

Cô vắn vẹo một hồi ở cổ, bỗng nhiên nhớ lại hôm qua tựa hồ có người bóp, liền ngẩng đầu lên hỏi Vân Phi :“ Cậu nhìn xem cổ mình có vết gì không?”

Hai mắt Vân Phi sáng lên, tiến lại gần quan sát cái cổ trắng xinh.

“Có hay không?” Thẩm Trác Di hơi mất kiên nhẫn, cô gấp gáp muốn biết chuyện đã xảy ra cùng người kia không phải một giấc mộng, tại sao Vân Phi lại

ở đây, tại sao cô về được nhà?

“Ngoại trừ da thịt trắng nõn ra còn lại đều không thấy gì hết” Vân Phi trả lời, từ bên cạnh lấy ra một lọ kem dưỡng da, bôi bôi lên mu bàn tay cô, “Làn da dạo này thô ráp hơn rồi, cậu không chăm sóc nó sao? Kem này là sản phẩm số một trên mạng đấy, có thể biến tất cả phụ nữ 30 thành em gái 18.”

Thẩm Trác Di sớm đã quen với tính cách nhạy cảm này của hắn, hồi đại học còn tưởng hắn là Gay liền đồng ý kết bạn không nghĩ ngợi gì, ai ngờ đầu sau này hắn lại thích cô. Từ đây cô có thể rút ra được kết luận, những người có hành động giống Gay không nhất định phải là Gay.

“Không cần đâu, cảm ơn” Thẩm Trác Di phát tay “Vân Phi, sao mình lại ở nhà? Cậu đến lúc nào vậy?”

Vân Phi ngừng lại một chút, đưa tay đặt lên trán cô “Cũng không sốt, sao lại nói sáng gì vậy? Từ lúc rơi xuống nước tại bến cảng Victoria về, không phải cậu vẫn nằm nhà ngủ ngon sao?”

Thẩm Trác Di đẩy tay Vân Phi ra, đem thân thể cùng hắn tách ra xa một chút.

“Vậy ra cô ấy chỉ là một giấc mơ thôi sao?”

“Cô ấy nào vậy?” Vân Phi nhíu mày liếc Thẩm Trác Di một chút “Lần này có thể trở về, mạng cậu cũng lớn lắm đấy. Các tòa soạn lớn nhỏ không biết tình hình cụ thể như nào ấy vậy mà cũng viết bài, “Cô gái bí ẩn trên tàu Hoàng Gia rơi xuống nước”, nghe xong tiêu đề đảm bảo cậu nhất định phát hỏa”

“Hả?” Thẩm Trác Di nghe xong sững sờ, hai tay nắm lấy tay Vân Phi lắc lắc “Chủ biên, cậu phải cứu mình, chuyện này mình gánh không nổi” Vân Phi bị động tác của Thẩm Trác Di dọa, dơ tay ra hiệu ngừng lại, người sau cũng hiểu nên yên lặng nghe phân phó của hắn.

“Không thành vấn đề” Nói rồi đưa tay ra trước mặt Thẩm Trác Di ngoắc ngoắc “Đưa đây”

“Cái gì cơ?” Thẩm Trác Di ngơ ngác.

“Tư liệu về Sincerely, cậu khó khăn lên được chuyến tàu đó, ít nhiều cũng phải kiểm được chút thông tin chứ, một chút thôi cũng được”

Thẩm Trác Di hoảng hốt, đẩy tay hắn về “Chẳng có gì cả”

...

Cùng lúc đó, tại phòng ăn nhà hàng Kim Mậu, vị trí sát cửa sổ. Một nữ nhân khí chất xuất chúng đang lặng lẽ ngồi đó, trước mặt cô là một đĩa cà ri mới bung lên, hầy còn nóng.

Tay phải chống cằm, đắm chiều nhìn ra bên ngoài cửa sổ, mắt hướng theo những con thuyền đang trôi trên sông Hoàng Phố. Chờ nó đi đến một vị trí nhất định, hoặc là nhìn Bound 18 ở phía đối diện.

Cô ấy có khỏe không nhỉ?

Nghĩ đến người con gái ấy, lòng cô chợt cảm thấy ấm áp, cảm giác như là được ngâm mình trong suối nước nóng ở Hokkaido vậy.

Tay trái cầm ly, nhìn thứ chất lỏng màu vàng, cau mày.

Loại đồ uống hài làm cho cô có cảm giác không thoải mái, dừng một chút, nhịn không được liền đánh chuông kêu người phục vụ đổi loại.

Một người yên lặng đi tới bên cạnh, xem quần áo có vẻ như không phải phục vụ ở đây.

“Phục vụ, giúp tôi đổi...”

“Sincerely” người kia mở miệng, hắn bất thiên bất ý đứng trước mặt nữ nhân, dùng thân thể che khuất tầm mắt cô “Thì ra em ở đây”

“Ừ” Về mặt Hoa Hi Mạt hết sức bình tĩnh, không có bất kỳ tia kinh ngạc nào, ngược lại còn đem tầm mắt dời đi, quyết định là tiếp tục ngắm cảnh, không để ý đến phản ứng của người kia.

Đoàn Dữ Thành có chút bất ngờ, gương mặt tuấn tú nén tia tức giận, nhanh chóng chính sang chế độ hòa nhã, tận lực bình tĩnh lại. Lấy chai rượu vang trên tay phải xuống, thay Hoa Hi Mạt rót một ly.

Nghe thấy tiếng rượu vang lên trong ly, Hoa Hi Mạt chậm rãi quay lại nhìn “1961? Anh cũng thật có lòng”

“Rượu ngon đem trưng bày cũng chỉ vô dụng, chi bằng mang cho em nếm thử” Đoàn Dữ Thành đứng thẳng người “Tại sao hôm đó em lại cản anh? Người phụ nữ đó chính là người có cùng dáng dấp, em vì sao còn giữ lại? Em quên hợp đồng giữa chúng ta rồi sao?”

“Đừng động vào cô ấy, ngoài việc đó ra, còn lại tùy ý anh” Hoa Hi Mạt cầm ly rượu lên lắc lắc, tình tế nhìn màu sắc của nó, quả nhiên rất thuần khiết, chất lỏng màu đỏ nhạt bởi vì lực ly tâm mà xoay xoay bên trong ly tạo thành một con ốc xoáy nhỏ, theo sự bất động của ly, nó cũng trở nên yên lặng.

“Người em đặc tội lần này quả không đơn giản chút nào, cô ta là người đứng đầu Triều Thị, Triều Tịch Nhiên. Em đang yên đang lành chạy sang phòng

cô ta làm gì, giờ không ai là không muốn tìm hiểu rốt cuộc em cùng cô ta kia có liên hệ gì?” Hoa Hi Mạt liếc Đoàn Dữ Thành một chút, hiển nhiên là đang trách hằn quản việc không đâu, mỗi mím lại nhấp một ngụm 1961, mùi vị thực sự rất thỏa mãn.

“Cảm ơn vì ly rượu, anh có thể đi được rồi”

Đoàn Dữ Thành tay nặn thành nắm đấm, mặt mũi trắng bệch, liền đi.

Hoa Hi Mạt nhẹ nhàng nở nụ cười, trên gương mặt vẫn là vẻ lãnh đạm thường thấy, nhưng trong lòng từng tầng từng tầng sương đang kết lại, nhàn nhạt quay đầu nhìn bờ bên kia, không biết là đang nghĩ gì. Một lát sau, móc trong túi áo khoác ra chiếc điện thoại, tiện tay bấm một dãy số

“Xin chào, tôi là Sincerely”

“Xin chào, cô khỏe không?” điện thoại bên kia là một lão trung niên :“ Chuyện xuất bản sách hết thấy đều thuận lợi, cô yên tâm chúng tôi sẽ không làm lộ thông tin của cô đâu, cũng sẽ không cường cầu cô xuất hiện trước công chúng”

Hoa Hi Mạt mỉm cười, một bên gọi điện thoại, tay trái tè nhạt vẽ vòng tròn trên bàn ăn :“ Tôi muốn thay đổi một chút, sau khi xuất bản sách, có thể nhận một cuộc phỏng vấn nhỏ với truyền thông”

Người bên kia tựa hồ mừng rỡ như điên, vội vàng đáp ứng

“Tất nhiên là được, không giấu gì cô hiện có rất nhiều tạp chí lớn nhỏ muốn phỏng vấn cô, tôi đang đau đầu không biết từ chối họ ra sao. Giờ thì tốt rồi”

“Có điều danh sách truyền thông tự tôi sẽ sắp xếp” Hoa Hi Mạt nói xong câu đó, ngáp một cái, tựa hồ có chút mệt mỏi. Tùy ý nói chuyện một lúc với bên xuất bản, lại có chút mất tập trung. Khó khăn lắm mới có thể cúp máy, cầm lấy áo khoác treo ở ghế, Hoa Hi Mạt nhìn lên bàn ăn, thực hối hận đã nếm thử nó.

Hoa Hi Mạt đi tới quầy thu ngân để thanh toán, lại được nhân viên báo rằng có người đã trả hết cho cô rồi.

“Ai đã thanh toán cho tôi vậy?”

Nhân viên thu ngân kiểm tra một hồi, liền sau đó giơ tay hướng về phía phòng ăn, ở vị trí thứ nhất, một nam nhân trẻ tuổi đi giày tây đang ngồi ở đó, mắt đang nhìn về phía bên này. Thấy Hoa Hi Mạt cũng quay lại nhìn mình, anh ta giơ cao ly rượu trong tay lên hướng Hoa Hi Mạt, mỉm cười.

Hoa Hi Mạt hướng hần gạt đầu ra hiệu.

Anh chàng kia cho rằng Hoa Hi Mạt có ý, liền lấy thêm can đảm, một tay cầm ly rượu, một tay cầm chai rượu Volka nhưng bên trong đã hết lão đảo đứng lên. Xem chừng là muốn đi tới chỗ cô nói chuyện, nhưng không ngờ lại bị cô cướp lời :“ Hình như tôi không quen anh”

“Ừ” Nam nhân này có khuôn mặt của một tay chơi, cũng không biết có phải là nhìn trúng Hoa Hi Mạt hay không, khuôn mặt tự nhiên có chút đỏ :“ Nhưng tôi nghĩ tôi có quen cô” Cách nói chuyện này của hần có điểm e lệ, như tiểu tử mới yêu vậy.

Hoa Hi Mạt miễn cưỡng nở nụ cười, tiện đà tao nhã cọ xát một chút với hần, cố ý lơ hết tất thấy mọi động tác của hần.

Nam nhân như muốn nói điều gì, bỗng nghe “bùm” một tiếng, chiếc ly trong tay hần vỡ thành những hạt bụi, dưới ánh đèn của phòng ăn đang chiếu rọi khung cảnh đặc biệt rực rỡ.

“Tiên sinh,... rượu của anh,...” đứng trước quầy thu ngân, cô nhân viên chỉ tay vào chai volka trên tay hần, kinh ngạc thốt lên.

Nam nhân cầm chai rượu trong tay, mồm dần mở to, hần là hần cũng bị cảnh tượng này làm cho kinh sợ rồi.

Bên trong chai, không biết là do tác dụng ngoại lực nào, một dòng chất lỏng xoay ngược chiều kim đồng hồ, tựa như con lốc, mạnh mẽ phun trào ra.

“Tiên sinh,... rượu của anh thật nhanh đây”

Nam nhân cũng thấy rõ sự biến hóa này, rượu trong chai đang dần dần đầy lên. Hần muốn nhìn cho thật rõ ràng, bên tai truyền đến thanh âm của cô gái

“Tôi chưa bao giờ nợ tiền người khác, tiền trả cho Volka thêm của anh coi như là tiền com của tôi”

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Lén lút

Gấu trúc vì muốn trả thù việc Phương Ưu ăn mất cái bánh cô mua ở Disneyland HongKong làm kỉ niệm, thế nên quyết định cả tháng này sẽ không thèm đếm xỉa đến cô ấy, còn đặt cho cô ấy một biệt danh mới : “Bánh bao”, có ý chỉ mặt Phương Ưu to như cái bánh bao.

Phương Ưu đáng thương biết tội của mình, vậy nên mỗi ngày đều mang đồ ăn sáng trưa đến cho Gấu trúc. Ngày nào cũng nhìn thấy đồ ăn như vậy, Gấu trúc cũng dần dần nguôi ngoai, duy chỉ có cái biệt danh kia là chưa bị tước bỏ, còn truyền đến cả tai Thẩm Trác Di cùng Vân Phi.

“Bánh bao, hôm nay chị Thẩm có tới không?” Gấu trúc gõ gõ vách ngăn giữa bàn làm việc của hai người.

“Không” Bánh bao thêm một đồng đồ ăn vặt trong miệng, trả lời :“ Cậu hỏi chị ấy làm gì?”

“Tùy tiện hỏi một chút thôi” Gấu trúc nói xong quay qua liếc văn phòng của chủ biên một cái, tay trái cùng tay phải để trước ngực bấm loạn xạ.

Kì lạ, chị Thẩm chưa đi làm, ngày tới cả chủ biên cũng không đi. Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Lại quay lại nhìn mấy chữ to rõ trên màn hình máy tính :“ Sincerely sẽ gặp mặt”, đầu óc chẳng mấy khi linh hoạt của Gấu trúc bỗng lóe lên một ý nghĩ. Cô đứng lên vỗ bàn một cái, bộ dạng lúc này như mấy sinh viên yêu nước thời Cách mạng, hét lớn :“ Hai cái con người đó nhất định là lên lút đi gặp mặt Sincerely rồi”

Bánh bao trong miệng hãy còn ngậm kẹo, vị dẫu. Bị tiếng hét của Gấu trúc làm cho giật mình, hai răng va vào nhau, đồng thời cũng cắn đứt đôi viên kẹo, một nửa của nó trôi ngay xuống cổ họng cô, chèn ép khí quản. Bánh bao ho sặc sụa.

“Này, cậu làm sao vậy?”

“A!!!”

“Á! Minh đưa cậu đi bệnh viện nhé”

...

“Ting ting...” thang máy đi xuống tầng trệt đón một đàn các cô gái ăn mặc hết sức kiểu cách, đi kèm với đó còn có một nam nhân cũng hết sức phong độ. Anh ta vừa vào liền bị hai vị khách trong thang máy, một nam một nữ, làm cho chú ý.

Người nam mang một chiếc mặt nạ tuxedo, biểu tình có phần nhăn nhó, móc trong túi áo ra một chiếc bấm móng tay, cứ thế tự nhiên chỉnh sửa, thỉnh thoảng lại giơ ra cho người nữ vụng vấy dạ hội màu đỏ bên cạnh, xem chừng là muốn nghe ý kiến.

“Tớ cảm thấy chiếc cà vạt màu hồng này rất ầu trĩ, chẳng biểu lộ được sự trưởng thành của tớ. Này, Thẩm Trác Di, cậu có nghe tớ nói không thể. Từ giờ cậu phải nghe lời tớ, biết chưa? Chúng ta là bộ mặt của tạp chí đấy”

Cô gái bên cạnh lên lút lè lưỡi, mặc mấy bộ dạ phục kiểu này khiến cô không thoải mái. Mà cái vị Sincerely kia có thật là một tác giả quyền lực không, có đáng để tạp chí của cô đi chuyển này không? Hơn nữa, chung quy cũng chỉ là một buổi phỏng vấn thôi mà, không phải là sẽ có hai cái bàn, tôi ngồi cô ngồi, tôi hỏi cô trả lời thôi sao? Tuy nhiên vị tác giả đó đã thuê cả 22 tầng khách sạn Kim Mậu, tiếp đãi còn viết mấy chữ rõ ràng : Chính trang dự họp. Thẩm Trác Di thầm thở dài một hơi, chân mang giày cao gót lại càng khiến cô không thoải mái

“Làm sao vậy?” Vân Phi xem xét Thẩm Trác Di một chút : “ Thế này không phải vô cùng tốt sao, bình thường không nghĩ tới cậu có ngày lại như thế này, thật đúng là, Phật dựa vào kim trang, người dựa vào quần áo, có tư chất đấy”

“Vân phi, cậu đừng nói chuyện không cảm thấy đau eo, tớ thì có, bình thường tớ chỉ đi đôi 7cm nhưng là kiểu đế bằng, bây giờ nhìn đôi giày gót nhọn này thật muốn kiếm một đôi giày da giẫm một cái...”

Vân Phi nghe đến đó, hít một hơi, theo bản năng thu chân về phía sau một chút.

“Thôi được rồi, tớ không nói nữa”

“Chủ biên “ Thẩm Trác Di như muốn nói gì nhưng lại thôi, trong lòng lại bắt đầu thấp thỏm :“ Cậu nói xem nơi này sao lại yên tĩnh vậy? Tớ cứ có cảm giác sẽ có chuyện xảy ra”

Vân Phi khinh thường liếc cô một cái, từ trong túi lấy ra một miếng dán hình KITTY, lách cách một chút rồi dán sau gáy Thẩm Trác Di :“ Dán vào, trấn mạch, an thần”

...

Hoa Hi Mạt đang ở trong phòng nghỉ ngơi, rèm cửa sổ bên cạnh dĩ nhiên mở ra, bộ sô pha màu vàng nhạt như hòa vào bầu không khí mờ mịt của đất trời, bên dưới cửa sổ sát sàn là thành phố nhộn nhịp người xe.

Nơi đó có ai, tri kỷ năm xưa có còn quay lại?

Tôi vẫn ở đây chờ người, nhưng người có hay không còn nhớ lời hứa của chúng ta?

Đứng dậy, hà hơi trên cửa kính, viết lên 3 chữ :“ Phù Hoa Mộng“. Chính ba chữ này đã mang cho nàng bao mộng tưởng. Cũng xuất thân là một đại tiểu thư, đáng nhẽ trên người sẽ không nên có chút muộn phiền, nhưng ai bảo cô lại gánh lấy chứng đề lờ mất quá trình theo đuổi của một đời người

“Hoa Đoan Y, giấc mộng của em là gì?”

“Hà?”

Người đối diện trầm mặc một hồi, nhìn gò má cô, Hoa Đoan Y có một cảm giác muốn xoa xoa nó. Người này sống mũi cao, da mặt nhẵn nhụi. Tuy rằng nhắm mắt lại, nhưng Hoa Đoan Y có thể cảm nhận được đôi mắt của người ấy, một cảm giác rất sâu xa.

“Đôi mắt em rất đen” Cô nói :“ Tôi rất thích, đặc biệt như em vậy”

Hoa Đoan Y bỗng nhiên cảm thấy hồi hộp, biểu hiện luống cuống hết như người bị phát hiện nhìn trộm vậy. Đang không biết phải giải thích như thế nào, thì người kia đem đầu dựa lên đùi cô.

“Đừng nhúc nhích, ngồi yên như vậy để tôi nghỉ ngơi một lúc”

Hoa Hi Mạt thở dài một hồi, mấy ngày gần đây, từng mảng ký ức như những thước phim cũ nát cứ đứt quãng hiện lên trong đầu cô, ngay cả cảm giác khi ở bên người ấy cũng bùng lên mãnh liệt.

Trải qua một thế kỷ chuyển thế luân hồi, chị cũng nên xuất hiện đi ... Triều Tịch.

“Ài?” Hoa Hi Mạt giật mình nhận ra trong phòng có người “ Đi ra “. Chuyện này làm mạch suy nghĩ lúc này của cô bị ngắt quãng, tên kia nhất định phải bị xử lý, bằng không hậu quả để lại vô cùng nghiêm trọng. Rất tiếc lúc này Đoàn Dữ Thành lại không có mặt ở đây, nếu có thì việc này nhất định sẽ được anh xử lý gọn gàng.

Hoa Hi Mạt hừ lạnh một tiếng, ngón tay khẽ chuyển động, muốn đem cái ghế được người kia sử dụng làm bình phong rời đi. Ghế sofa giật giật, chậm rãi bay lên, ánh mắt sắc bén của Hoa Hi Mạt nhanh chóng thấy được một đôi giày da, cùng chân mày đang cau lại --- là hắn.

Cô háng giọng một cái, đem sofa bình ổn thả xuống mà không bị người kia phát hiện.

“Giám đốc, ngài làm sao đã đến rồi?”

Người kia là người đã xuất bản cuốn “ Phù Hoa Mộng ” của Hoa Hi Mạt, Đỗ Từ Đăng. Hắn là vì muốn tránh né việc phải đến thăm cô vợ bé bên ngoài của hắn nên mới không thể không trốn vào phòng nghỉ của Hoa Hi Mạt, chỉ là lúc hắn đến cô không có ở đây.

“Sincerely, ha ha, là tôi” Đỗ Từ Đăng từ từ đứng dậy, hai tay xoa xoa, động tác thuần thục như thể nhân dân lao động an phận, nhưng thực chất là đang xấu hổ :“ là như vậy đó”

Vị Đỗ Từ Đăng này chẳng biết gì về chuyện bán thảo các loại , tuy rằng đúng thật hắn làm nhà xuất bản, nhưng không có tí ti kiến thức nào về ngành này, hắn thấy có người nói với hắn rằng truyện của Sincerely rất có tiềm năng kiếm lời, thế nên hắn mới nhanh chóng gạt đầu đồng ý hợp tác.

“Đỗ tiên sinh yên tâm, mọi việc chút nữa tôi sẽ sắp xếp thỏa đáng, ngài không cần lo lắng” Hoa Hi Mạt sau khi tỏ rõ câu chuyện, cười cợt :“ Tôi có việc nên xin phép ra ngoài trước, ngài cứ ở lại đây nghỉ ngơi”

Đỗ Từ Đăng đương nhiên muốn ở lại nơi này tránh sóng gió, hắn còn đương tìm cơ hội định thương lượng với cô. Lại không ngờ Hoa Hi Mạt chủ động đề xuất, hắn cầu còn không được liền vui vẻ đáp ứng.

Hoa Hi Mạt đi ra ngoài, thay người bên trong đóng cửa lại, tiện thể cũng khóa luôn cửa. Cảm nhận được đôi mắt của người trong còn đang đảo qua đảo lại quan sát, cô lắc lắc đầu, cầm áo khoác lên, nhưng không biết là sẽ đi đâu.

Có việc chỉ là một cái cớ để cô ra ngoài, căn bản vì cô không muốn ở chung một phòng với đàn ông.

Nhớ tới chuyện khách sạn Kim Mậu có rượu vang, Hoa Hi Mạt có chút tâm tư, cô muốn nhanh chóng đi xuống hòa vào đàn khách mời, rồi sau đó từ từ thưởng thức ly rượu. Đây cũng có thể xem như một chuyện vui.

Cầm áo trên tay bỗng nhiên căng thẳng, Hoa Hi Mạt mím mím môi dưới

Hơn nữa, cô ấy có thể đã ở trong đó...

(Thật xin lỗi vì sự chậm trễ của tớ, mong các bạn thông cảm /(^3^)/

Anyway, dù sao rất cảm ơn vì đã tiếp tục theo dõi vì đã chờ đợi chương truyện... hi vọng là các bạn không bỏ rơi em nó... tớ sẽ cố gắng hết mức có thể để ra chương mới đều đặn hơn. Thanks all

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Oan gia

Hoa Hi Mạt đã từng trải qua không ít các kiểu tiệc rượu, cô biết rõ nơi nào có đồ ăn miễn phí, nơi nào có đồ ngon, đặc biệt đối với loại rượu đỏ này, trong phạm vi mười dặm có mùi rượu, mũi cô nhất định sẽ biến thành giống như Mục Dương Khuyển, nhắm mắt lại hít hà, là có thể ngửi thấy.

Cô đối với thứ nước có cặn màu đỏ này không thể coi là yêu thích, mà thuần túy đến từ sự ham muốn. Đối với cô, thức uống này không phải là thứ có thể đem RMB* để so sánh được.

(*Renminbi (nhân dân tệ) - nghĩa là đồng tiền của nhân dân và viết tắt là RMB - là tên chính thức sử dụng trong tỷ giá hối đoái của Trung Quốc, trong khi yuan (nhân dân tệ) là đơn vị người dân sử dụng trong giao dịch hàng ngày.)

Kết quả là một ngày nào đó năm 2011, Hoa Hi Mạt đã rời khỏi phòng trên gác mái, xuống tầng 22 của khách sạn tham dự buổi tiệc, dọc hành lang vừa đi vừa cảm thấy có chút không thoải mái khi trang phục của cô hôm nay có phần bất nhập lưu*, bất ngờ xuất hiện trước mặt người phục vụ mỉm cười, hại tiểu tử đó suýt va vào tường.

(*Bất nhập lưu(不入流): 1. Chỉ tư tưởng, lời nói không đâu vào đâu, viễn vông; đẳng cấp thấp; không xứng để quan tâm, để xếp loại | 2. Không hợp thời | 3. Lời nói, trang phục không phù hợp thời điểm. Lạc đề | 4. Không theo trào lưu; rất thanh cao | 5. Thời Minh, Thanh chức chia làm 9 phẩm 18 cấp, không đến cửu phẩm gọi là “bất nhập lưu”)

Là yêu nghiệt thì đến bất cứ đâu cũng là yêu nghiệt, nhưng yêu nghiệt đâu có tài giỏi cỡ nào trước sau đều thua một vị Phục Ma yêu đạo*, ví như Tô Trình** gặp được Hứa Tiên**, hay Nhiếp Tiểu Thiên*** gặp gỡ Ninh Thái Thần***, chuyện như vậy xảy ra vô cùng nhiều nên cũng không cần nói thêm nữa.

(* người diệt trừ yêu ma

**Hai nhân vật trong Bạch Xà truyện, Bạch Tô Trình (Bạch Xà) đang tu luyện trong hồ nuốt phải viên thuốc do Hứa Tiên nhả ra, tăng thêm 500 năm công lực, vì vậy muốn kết duyên cùng chàng.

***Hai nhân vật chính trong Thiên Nữ U Hồn, Ninh Thái Thần là một anh chàng chất phác, tốt bụng, và hiền lành, chuyên đi khắp nơi thu thuế các cửa tiệm. Một lần làm việc, hoàn cảnh đưa đẩy anh phải tới trọ qua đêm ở Lan Nhược Tự - ngôi chùa nổi tiếng với dân trong vùng vì đã có nhiều người mất mạng bởi ma quỷ tại đó. Ninh Thái Thần đến đây và gặp một cô gái trạc tuổi mười bảy, mười tám, trông loáng thoáng có vẻ xinh xắn đáng yêu, da nõn nà như trứng gà bóc, chân tay thon thả như búp măng non, ban ngày ban mặt lại càng thấy đẹp tên Nhiếp Tiểu Thiên - thực chất là một hồn ma chưa thể siêu thoát. Trải qua nhiều chuyện, họ nảy sinh tình cảm với nhau. Sau khi biết Tiểu Thiên là ma, cùng với sự giúp đỡ của vị pháp sư tài ba Yến Xích Hà , Ninh Thái Thần tìm cách giúp Nhiếp Tiểu Thiên được siêu thoát)

...

Hoa Hi Mạt từ trong khay trên tay người phục vụ lấy đi một ly nước màu lam, mang theo nó đến một ngòai tại một vị trí tốt nhất trong phòng, những tia sáng xung quanh không biết là vô tình hay cố ý, đều tỏa ra nơi cô ngồi. Điều này vừa hay trùng với mong muốn của cô, Hoa Hi Mạt mỉm môi, nhấp một chút rượu, rồi nhấp ly rượu lên ngang mắt, quan sát đám người nam nam nữ nữ trước mặt qua thành ly. Đám phóng viên này không phải như những người cô biết do gặp mặt, mà đều là những vị có máu mặt trong giới truyền thông biết qua xã giao. Các nhân vật nhận được thiệp mời đến dự tiệc rượu lần này đều là các nhân vật cấp cao, không chủ biên thì cũng là phó chủ biên của những tờ báo, tạp chí lớn. Đây là chủ ý của Hoa Hi Mạt, cô muốn nơi đây phải thật sôi động, náo nhiệt, như thế mới có cơ may gặp được người kia.

Hình ảnh những người tham dự bữa tiệc qua lớp kính trên ly trông thật khôi hài, có mấy người đầu bị phình to ra y hệt Doraemon, mấy người khác lại biến dạng phần mỏng chĩa khác nào Hồ lô.

“Phi...” Hoa Hi Mạt không nhìn được cười, đám người áo mũ chỉnh tề kia khiến cô có phần choáng váng. Bóp nhẹ mắt cá chân, đi giày cao gót thật khó chịu, có chút kích động muốn tháo nó ra, nhưng nghĩ đến việc lát nữa cô sẽ phải lên bục phát biểu trước mọi người, ý niệm đó trong cô đã bị dập tắt.

Cô hôm nay vận một thân dạ phục màu đen, cổ khoét hơi sâu, phía trước có đính chút bèo, hai bên hông hơi thít lại càng tôn lên dáng người thon thả , dung nhan xinh đẹp động lòng người. Nếu không phải cô lẳng lặng trốn đến chỗ này ngồi thưởng rượu, có ánh đèn yếm trợ, bằng không đã có rất nhiều con ruồi vây quanh cô.

Hoa Hi Mạt lại nhấp một ngụm rượu, còn đương động lại cảm giác tê tê đầu lưỡi, không nhận ra rằng có một vật thể ấm áp đang tiến lại gần cô. Người kia vừa tới liền chú ý đến nhân vật nổi bật ngồi trong góc này, cô đang nhắm mắt hưởng thụ hương rượu, người kia từ từ đến gần, cẩn thận quan sát khuôn mặt cô, đồng thời càng thêm khẳng định suy nghĩ của bản thân. Liên khom lưng, hai tay chống ghế, đem người ngồi đó nhốt lại, chờ cô mở mắt.

“Cuối cùng cũng tìm được cô” giọng điệu có phần đắc ý, thanh âm gần trong gang tấc.

Hoa Hi Mạt lười biếng mở mắt ra, tầm nhìn bị chắn bởi một khuôn mặt, trên khóe miệng không che dấu để lộ ra nụ cười gian. Cô ngẩn người, sau đó mới ý thức được người trước mặt là cô gái đã bị cô đẩy xuống biển - Thẩm Trắc Di.

“Cô tìm tôi làm gì?” Hoa Hi Mạt ngáp một cái, hành động này đã được nuôi dưỡng thành nhân tính. Bất kể ban ngày hay ban đêm đều vậy. Không phải nói người bắt từ không cần ngủ sao? Xem ra đều là đồ giả, người bắt từ gì đó là giả, nói trắng ra là cô đã biến thân thành con dơi, nếu không thì sao đấy

nhien hai cánh lại có màu đen, hai cô một ngày một đêm bị đảo lộn như vậy

Thẩm Trác Di thấy mình quả thật không nhận làm người, tâm trạng rất cao hứng, nhưng bị Hoa Hi Mạt hỏi như vậy đột nhiên lại không biết trả lời ra sao. Cảm thấy người trước mặt rất vô tội, còn mình mới là người đi sinh sự vậy. Tuy nhiên, cô ắt đã tính toán đến trường hợp này, nhớ đến cảng victoria xinh đẹp cùng một màu xanh của nước biển, tâm trạng khôi phục lại, bắt lấy tay Hoa Hi Mạt nhấn mạnh câu nói

“Đừng hòng qua được mắt tôi, việc cô đẩy tôi xuống biển tôi còn chưa tìm cô tính sổ đâu”

Hoa Hi Mạt chớp mắt một cái, cảm giác buồn ngủ cũng theo đó mà biến mất. Cô nhớ tới chiếc giường hôm đó, nhớ tới chiếc gối có hương hoa oải hương. Dùng tay dụi dụi khóe mắt, khuôn mặt bởi vì trước đó có uống chút rượu nên hai bên má có chút hồng, trông rất đáng yêu. “Cô một sao?” Thẩm Trác Di không hiểu gì, chỉ là đột nhiên cảm thấy mềm lòng, nhìn không được mở miệng hỏi. Cô phát hiện cô gái trước mặt kỳ thực là một đại mỹ nhân, cho dù ngáp cũng rất mê người.

“Ừm” Hoa Hi Mạt đáp một cách hồ hững, ánh mắt lướt qua bên kia góc phòng, thấy một nam nhân trên người là bộ tây trang của Arnami, đang cầm ly rượu XO, trên mặt không giấu được nét cười đang trêu ghẹo cô gái bên cạnh.

Thẩm Trác Di từng sờ :“ Quên đi, hôm nay tôi tạm thời buông tha cho cô”

Con mắt cô hết như máy quét, chính xác không nghi ngờ quét qua bộ dạng hôm nay của Hoa Hi Mạt, đỉnh thật, một chiếc cúc áo trên người cô ấy cũng phải bằng một năm tiền lương của cô. Thẩm Trác Di thầm nghĩ, trẻ tuổi như cô ấy hoặc là Phú Nhị Đại đời thứ hai, hoặc chính là một kiểu đại gia điển hình. Xét theo sắc đẹp của cô ấy, thì khả năng thứ hai lạc quan hơn. Thẩm Trác Di tuy căm ghét người giàu nhưng tuyệt nhiên sẽ không nghĩ Hoa Hi Mạt theo kiểu đó, bởi vì trên người cô ấy có một khí chất mà tất các quý tộc khác còn lâu mới có được.

Buông tha tôi?

Hoa Hi Mạt dường như có cảm giác nghe không hiểu tiếng Trung, sống đến cái tuổi này không có thứ ngôn ngữ nào là cô chưa động đến, từ tiếng Anh cho đến tiếng Ý trong thời gian một trăm năm qua cũng đủ thông thạo rồi, nhưng tiếng phổ thông nghe thành như vậy xưa nay chưa thấy, cô kì thực rất bội phục tư duy kì quái của những người trẻ ngày nay.

“Tôi đưa cô về nghỉ, chuyện của chúng ta để sau đi” Thẩm Trác Di còn chưa kịp quan tâm, về mặt Hoa Hi Mạt đã hiện lên một sự lãnh đạm, thực chất là trong lòng đã sớm dậy sóng.

Anh ta tới đây làm gì?

Hoa Hi Mạt nghi hoặc, những thắc mắc cứ luẩn quẩn trong đầu cô, hiển nhiên là không thu được đáp án, nhưng Thẩm Trác Di lại cứ đứng đó đợi câu trả lời từ cô. Cô đã đẩy cô ấy xuống biển, giờ lại còn phụ ý tốt của người ta. Hơn nữa...

Hoa Hi Mạt cảm nhận được ánh mắt nam nhân kia nhìn về phía mình, có chút do dự, sau cùng vẫn là quyết định tốt nhất nên theo Thẩm Trác Di rời đi.

Vừa định đứng dậy mới phát hiện ra là Thẩm Trác Di từ nãy tới giờ vẫn đứng khom lưng, khoảng cách giữa hai người chỉ còn thiếu 10cm nữa là thành giống như đang dựa vào nhau.

“Cô tránh ra một chút” Hoa Hi Mạt nói

“Hả?” Thẩm Trác Di lúc này mới thấy rõ tư thế của hai người có chút ám muội :“ Thật xin lỗi”, cô muốn ngồi thẳng lên nhưng phần eo có vẻ thích vị trí này nên không chịu di chuyển. Thẩm Trác Di cắn răng, dùng sức khiến cho phần eo kia khuất phục, nhưng người này lại ương ngạnh muốn bác bỏ hành động của cô.

“Răng rắc...”

Hoa Hi Mạt ngẩng đầu lên nhìn về mặt sa sầm lại của Thẩm Trác Di, nghĩ thầm, không phải là cô chứ

Thẩm Trác Di không chỉ dùng ánh mắt đáp lại cô, hơn thế nữa còn gật đầu, nói đúng trọng tâm :“ Không sai, vừa rồi tôi đã chinh eo cho cô”

“Alo, giúp tôi một việc” Hoa Hi Mạt cũng không phải đang nhìn Thẩm Trác Di, mà có vẻ như là đang nhìn phía sau, đồng thời liên hệ cho ai đó.

Thẩm Trác Di hướng theo ánh mắt cô đang nhìn, muốn xem xem có chuyện gì, liền bị một bàn tay giữ mặt cô lại.

“Á...”

Ở thời đại này hình như rất thịnh hành việc cưỡng hôn, Hoa Hi Mạt cứ như vậy tiến tới khiến Thẩm Trác Di không kịp chuẩn bị. Tuy đây không phải là lần đầu hai người có cử chỉ thân mật, nhưng mỗi một lần hôn đều mang tới cho cô một cảm giác khác nhau. Động tác cô từ thế chống cự đã biến thành một tư thế rất ồm ồm. Nhưng Hoa Hi Mạt dường như không quan tâm đến vụ hôn này, hai môi cứ thế áp sát vào nhau, nhưng lại không có hành động nào tiến sâu thêm nữa.

Trời ơi...

Đầu óc Thẩm Trác Di bây giờ rối tung, chỉ còn lại dư vị của hai chữ này.

Cô gái này tuyệt đối là yêu nghiệt. Phạt Tổ Như Lai hay Nhị Lang Thần hay gì cũng được, mau tới tiêu diệt cô ấy đi...

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Chạy trốn

Thẩm Trác Di lách cách đóng cửa lại, thở dốc, ngực cũng theo đó mà khi lên khi xuống. Quay đầu nhìn cái người đang nhón nhơ tự đắc ngồi ở mạn giường Hoa Hi Mạt, Thẩm Trác Di cảm thấy cái tên này hình như không phải dành cho người. Làm gì có người nào chạy mười tầng lầu mà không thở dốc, chân tay không run cầm cập, cũng không mặt mày lịm trên giường, trái lại còn mang bộ dạng vô cùng nhàn nhã ôm chiếc gối lông ngỗng trước ngực, mang theo chút rụt rè nhìn chằm chằm tầm thẳm nhưng trên sàn cơ chứ?

“Cô không phải là ăn nhảm cái gì nên mới một hơi chạy năm tầng không lao lực đấy chứ?” Thẩm Trác Di vất vả bình ổn hô hấp, nhưng tim vẫn còn đang đập thình thịch, “Tôi cùng cô liều mạng chạy đến đây, vậy mà chỉ có mình tôi thở hổn hển là sao?”

Hoa Hi Mạt không để tâm, chiếc gối trước ngực dường như càng được siết chặt, mãi đến khi trên mặt nổi lên một chút nếp nhăn. Liếc liếc lông mày nói: “Bình thường khuyết thiếu rèn luyện”.

Liếc lên chiếc đồng hồ khổng lồ trên vách tường, còn một tiếng nữa là cô phải chính thức lâm trận. Hoa Hi Mạt hé mắt, đang suy nghĩ xem người đàn ông kia sao lại theo đến tận đây, lúc trước ở chỗ bàn ăn xoay tròn xác thực là cô có chút nóng nảy, nhưng cũng chỉ là vì muốn tránh cô càng xa càng tốt nên mới hù dọa hần như vậy, nhưng lại không nghĩ tới hôm nay hần lại xuất hiện ở đây.

Rất không khách khí ngáp tiếp một cái, Hoa Hi Mạt thật lòng có chút hoài niệm những lần thu thập tàn cục của Đoàn Dữ Thành, không thể không nói cái tên này đúng là một quân gia tri kỷ, chỉ có điều anh ta quân hơi nhiều việc, nhưng cũng may là làm việc nhanh chóng, đâu ra đấy.

“Rốt cuộc cô tên là gì, còn nữa... Cô là ai?” Thẩm Trác Di không phủ định, ở trong phòng tiệc sau khi bị cô gái này hôn, trong lòng cô tựa hồ có xuất hiện một loại tình cảm không thể gọi tên, như chiếc dây leo cứ cuốn lấy suy nghĩ của cô, cảm rễ thật sâu trong cô. Mà cô gái này, khi thì xuất hiện tại trên du thuyền bên cảng Victoria, khi lại xuất hiện ở đây, hơn nữa dường như cô còn rất quen thuộc nơi này, làm sao có thể biết được chìa khóa của cả 32 tầng được?

Trong đôi mắt đen láy của Hoa Hi Mạt có một bóng dáng đang lay động, mà cái bóng đó chính là Thẩm Trác Di, cô đột nhiên cảm thấy người này có điểm đáng yêu, nhưng cũng rất ngốc. Cô đưa tay nắm lấy tay cô ấy, chậm rãi mở miệng hỏi: “Có phải cô đang thích ai không?”

Thẩm Trác Di sững sờ: “Hả?”

Hoa Hi Mạt thu tay về, cười cười: “Quên đi, cô còn không hiểu?”. Cô thở dài.

Câu nói này của Hoa Hi Mạt qua đi, Thẩm Trác Di cũng không nói thêm lời nào nữa, hai người không hẹn cùng trầm mặc một hồi. Rất rõ ràng, cô gái trước mắt này đã có người trong lòng rồi, tất yếu còn là một người rất quan trọng. Thẩm Trác Di chẳng có gì để đau lòng...

“À, đúng rồi, cô ở tạp chí nào tới vậy?” Thẩm Trác Di miễn cưỡng mở miệng cười: “Tôi bỗng nhiên nghĩ tới, chắc cô cũng là phóng viên chứ nhỉ?”

“Hả?” Hoa Hi Mạt nhún mày, nghiêng đầu nhìn cô.

“Đừng có nghĩ tôi là tên ngốc. Lần trước ở Victoria, còn lần này là ở khách sạn Kim Mậu, tuy ở hai nơi khác nhau nhưng lại cùng xuất hiện mục tiêu của chúng ta - Sincerely, vì thế nên tôi kết luận, cô là phóng viên. Đây là điều tôi nên sớm đoán ra, không phải sao?” “Nếu là đồng nghiệp, vậy thì tôi nói thẳng...” Thẩm Trác Di quý dị liếc Hoa Hi Mạt bên cạnh: “Cô cảm thấy Sincerely là một người như thế nào? Hay là cô có nắm được thông tin quan trọng nào không?”

Hoa Hi Mạt hiển nhiên không có hứng thú với đề tài này, lắc lắc đầu, tùy ý để Thẩm Trác Di thao thao bất tuyệt.

Còn mười phút, cô nghĩ.

“Xem là cô là người mới rồi, chúng ta là đồng bệnh tương liên, vậy nên tôi sẽ cho cô một ít tin tức ngầm, cô thấy sao?” Thẩm Trác Di căn cứ vào việc mình là tiền bối, liền ra điều kiêu ngạo, há hê. Nếu như nhân loại mà chưa tiến hóa, phía sau người cô vẫn còn có đuôi, vậy thì chỉ có thể khẳng định cái đuôi ấy lúc này đang không ngừng đung đưa.

“Cái gì mà tin tức ngầm?” Hoa Hi Mạt vì muốn mau kết thúc đề tài này, thuận miệng nói một câu.

“Phong cách của Sincerely rất là không đứng đắn, cô ta tất nhiên là một Phú Nhị Đại, hơn nữa còn là một cô gái phóng đảng”

“Hả?” Hoa Hi Mạt vốn là tiếp tục ngáp, lại không nghĩ rằng Thẩm Trác Di kia lại hình dung mình như vậy, nên còn sót nửa cái ngáp còn lại cô đành nuốt

xuống, hậu quả của việc này dẫn đến việc khỏe mắt cô xuất hiện vài giọt nước, nhẹ nhàng long lanh, khiến cho người bên kia đang ba hoa hoa chính chòe, mặt mày hớn hờ bỗng giống như gặp phải quỷ thần. Thẩm Trác Di nghĩ bụng cô không làm phát ngôn viên cho quốc gia thật sự là một tổn thất, bằng không bao nhiêu túi tiền là để đựng sách vở mang về hết

Thẩm Trác Di thấy người kia dùng loại ánh mắt nhuốm máu đào này nhìn mình, không rõ nguyên lai, đang muốn động viên đối phương có lẽ tâm lý đã quá kích động, đột nhiên trong phòng khách vang lên tiếng chuông cửa.

“Ai vậy?” Hoa Hi Mạt lười biếng hô một tiếng, thanh âm như muỗi. Điều này khiến Thẩm Trác Di có phần lo lắng không biết vị ngoài kia có nghe thấy tiếng cô không. Nhưng cũng may đây là nơi yên tĩnh, người ngoài cửa rất nhanh nghe thấy âm thanh trong phòng, liền đáp: “Phục vụ phòng”

“Phục vụ phòng” mấy chữ này có thể lôi kéo rất nhiều điều khiến người ta chê trách. Nếu như là ở một số quán trọ, hay khách sạn khác, khi có khách đến muộn, liền sẽ nhận được một giọng nữ ngọt ngào truyền đến qua điện thoại: “Tiên sinh, xin hỏi ngài có cần dùng dịch vụ phòng không?” Ý tứ rõ ràng như trên sàn giao dịch, hiển nhiên rất nhiều khách trọ sẽ trúng chiêu, nhưng nếu để bên lễ tân nhận điện thoại. vậy thì đối phương xác định rồi - bởi vì thông tin đến không đúng chỗ.

Đương nhiên, chỗ của Hoa Hi Mạt sẽ không có loại hình phục vụ như vậy. Cô phát tay ra hiệu bảo Thẩm Trác Di đi mở cửa, còn mình thì vẫn ôm gối lờ ra dáng vẻ buồn ngủ.

Thẩm Trác Di hôm nay lại tự nhiên nghe lời, ngoan ngoãn ra mở cửa. Phía sau mở cửa truyền đến một thanh âm rất ừ ừ, Thẩm Trác Di cũng không kịp để tâm cô gái kia có phản ứng gì, đến khi cô mở cửa, không tưởng tượng nổi người đang đứng trước mặt mình.

“Là anh?”

Đối diện cô là một thân mặc Armani thẳng tắp, tóc trước trán được vuốt lên, hai bên thái dương được cắt tia gọn gàng, hiển nhiên là phong cách Hàn Quốc.

“Xin chào, mới này chưa kịp giới thiệu, tôi là Úc Gia Tùng, xin hỏi vị tiểu thư vừa đi cùng với cô vẫn ở đây chứ?”

Thẩm Trác Di nhận thức được tên này có lẽ là ôn thần, bởi cô và cô gái kia vừa rồi chạy trốn tới đây cũng là vì để trốn hắn, lại không nghĩ tới đối phương đuổi theo đến tận đây. Đối với loại công tử nhà giàu này, Thẩm Trác Di cảm thấy mình cần có nghĩa vụ bảo vệ cô gái yếu đuối bên trong kia, liền trở nên nghĩa hiệp cản trở hắn.

“Xin lỗi, cô ấy không ở đây?” Cô dùng tốc độ nhanh nhất để nói, nhưng không ngờ hành động của hắn còn nhanh hơn.

Úc Gia Tùng chăm chăm đẩy cửa, rất muốn đi vào.

“Cô đừng lo, tôi không phải người xấu, cũng không có ác ý gì cả”

“Người xấu có bao giờ mang theo nhãn mác, anh cho rằng tôi sẽ tin lời anh” Thẩm Trác Di cắn răng, tiếp tục giằng co.

Úc Gia Tùng bắt đầu dĩ, vốn chỉ định dùng tay, nhưng tình huống này buộc hắn phải lấy bạo trị bạo. Hắn dùng sức một cái, Thẩm Trác Di bên trong đầu có cố gắng bao nhiêu, nhưng cô cũng chỉ là một thân có hương chưa tới 50kg, sao có thể chống chế một nam nhân cao 1m8 như hắn?

Thẩm Trác Di hơi suy nghĩ, nhận thấy mình không thể thủ được nữa, tâm tư lần này so với Đồng Tồn Thụy* không hề kém cạnh. Cũng may cô còn nhanh trí, Thẩm Trác Di đầu sao cũng là sinh viên tốt nghiệp đại học chính quy, cố ý buông lỏng cánh tay đang chặn người kia lại.

* Đồng Tồn Thụy (1929 – 25/5/1948) là một vị anh hùng TQ hy sinh dùng thân mình gài mìn phá hủy boong-ke địch.

Kết quả là Úc Gia Tùng liền văng ngã xuống, là kiểu ngã tiêu chuẩn, vậy nên rất nhanh hắn cùng sàn nhà tiếp xúc thân mật.

“Ồi...” Úc Gia Tùng đau đớn rên lên một tiếng, gãy dựa muốn đứng lên, lại thấy từ trên một cái gối đánh xuống lưng, mà đối phương thấy cái gối đó mềm oặt đánh không có chút khí thế nào, đơn giản đặt mông xuống ngồi trên lưng mình.

“Đại sắc lang, ai bảo anh trêu hoa ghẹo nguyệt, ai bảo anh háo sắc!” Thẩm Trác Di cứ thế vừa đánh vừa hô, ý đồ muốn dùng câu nói của mình để chọc tức cái tên đang nằm dưới mông cô kia.

“Đừng đánh! Đừng đánh!” Úc Gia Tùng ôm đầu, liên tục xin tha.

“Nói, anh có dám theo dõi con gái nhà người ta nữa không?” Thẩm Trác Di thấy, Úc Gia Tùng công tử nhất định không phải là món hàng tốt, liền ra tay thật nặng, bởi vì về sau chắc sẽ không còn cơ hội xử thật đã những tên như vậy nữa.

Úc Gia Tùng đành chịu, kim nén một hơi đem lời còn sót lại nói cho xong.

“Trong phòng không có ai, cô đánh tôi làm gì?”

“Hả?” Thẩm Trác Di buồn bực, cô ấy không còn ở đây nữa sao? Cô dùng động tác lại, sững sờ quay đầu lại nhìn. Kính ngạc không nói nên lời.

Vị trí ban nãy mà cô gái kia ngồi đã sớm không có ai, mà bên trong gian phòng có thể nói là liếc mắt một cái thấy được toàn bộ, chẳng có gì để che dấu.

Mà sự thay đổi duy nhất chính là cửa sổ lúc này đã bị mở toang, gió thổi tấm rèm trắng tùy ý bay lượn trong gian phòng

“Ô? Cô ấy đâu?”

Hai người không hẹn nhìn nhau, rồi lại cùng nhìn lên phía cửa sổ.

Nơi này chính là tầng 32, cô ấy cũng không phải người nhện hay superwoman, làm sao có khả năng nhảy từ cửa sổ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Kiếm tìm

Thẩm Trác Di ngán ngẩm ngồi ở bên trong phòng tiệc, con mắt chăm chú nhìn tấm biểu ngữ bắt mắt phía trước, “Cuộc gặp mặt giữa Sincerely và phóng viên”, các ông chủ giờ mới lục tục an vị, tiếp đó những người săn tin cũng ngồi xuống theo. Lúu ra lúu rú, tất cả đều có liên quan đến thông tin của Sincerely.

Nhưng tư duy của Thẩm Trác Di bây giờ không đặt tại cái danh Sincerely kia, bút trong tay cô đã được chuẩn bị từ trước, đáng tiếc dòng suy nghĩ bây giờ lại đang trôi dạt nơi nào.

Sự kiện kinh hoàng tại tầng 32 vừa rồi khiến Thẩm Trác Di không thể tập trung vào buổi tiệc, cô gái kia rốt cuộc là đã trốn đến cái chỗ quái quỷ nào rồi?

Cô cùng Úc Gia Tùng đem cả căn phòng lật tung lên, cả gầm giường, góc tủ, tìm khắp mọi nơi nhưng vẫn không thu được gì. Cô gái kia vô duyên vô cớ biến mất ngay trước mặt cô, thật sự là kỳ quái đến cực điểm. Cửa sổ được mở ra khiến Thẩm Trác Di không thể không liên tưởng đến vị nữ hiệp trước kia từng cứu cô.

Cô gái đó có tồn tại hay không?

Thẩm Trác Di dùng tay trái chống đầu, bút trong tay phải chưa có dấu hiệu ngừng lại, mà là chậm lại, tiện đà thay đổi cách xoay.

“Thẩm Trác Di, cậu đừng có nói là này giờ cậu không hề nghĩ đến Sincerely nhé?!” Người ngồi bên cạnh không nhẫn nại được, chất vấn cô đồng thời ném tới cho cô một tia khinh thường “Vừa này có chuyện gì xảy ra cũng mặc kệ nó đi, cậu bây giờ ngồi ở đây chính là chỉ có một mục đích duy nhất - phỏng vấn Sincerely, cậu hiểu không?”

“Được rồi” Thẩm Trác Di mất tập trung, tùy ý đáp ứng. Nổi băn khoăn trong đầu vẫn chưa thể giải thoát được tí nào, cô nghiêng đầu nhìn qua chỗ khác, ngẫu nhiên thấy ánh mắt của Úc Gia Tùng có chút khác thường.

Kỳ quái, hần nhìn cô chăm chăm như vậy để làm gì?

“Làm sao mà còn chưa tới vậy, bình thường những cuộc họp báo kiểu này sẽ do hai bên tổ chức, nhưng lần này do bốn bên tổ chức rồi mà vẫn còn lần nữa. Tổ cuối cùng cũng cảm thấy có cái gì đó không đúng” Vân Phi liếc chiếc đồng hồ trên tay, mắt hướng lên phía trên xem động tĩnh. Sờ sờ cảm hồi lâu mới khom lưng đứng dậy. “Cậu ở lại đây nếu có biến thì báo cho tớ, tớ ra phía hậu đài xem thử”

Thẩm Trác Di gật đầu, từ trong túi móc ra một quyển sổ cứng nhắc chuyên để ghi chép khi phỏng vấn, đặt nằm ngira trên đầu gối, cây bút trên tay phải cứ xoay xoay, vẫn không có dấu hiệu ngừng lại.

Vân Phi nhìn thấy cô chuyển bút như thần, không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ, vở vai Thẩm Trác Di nói: “Nếu như đây là bút máy tờ nhất định sẽ bom thật đầy mực x đỏ vào, đợi lúc cậu xoay nó, thì “máu tươi” sẽ phun ra bát phưng”

Thẩm Trác Di khinh bỉ cắt ngang lời nói của Vân Phi: “Tớ cảm thấy bên trong này chứa H2SO4 tạo cảm giác rất kích thích. Thế kỷ 21 rồi, con gái ai cũng cần có vật phòng thân, đầu bút này ắt có thể làm vũ khí, rất sắc bén”

...

Hậu đài bên này, Đỗ Tử Đằng đang ngồi bất an xoa xoa tay, ở trong hành lang nhỏ hẹp cứ thế đi tới lại đi lui. Gặp một nhân viên đi qua liền túm lấy hỏi: “Tìm thấy Sincerely rồi sao?” Người kia chỉ là vừa hay đi ngang qua đây thôi, cũng không biết chuyện của Sincerely, chỉ có thể lắc đầu đầy ngạc nhiên. Lại phát hiện hành lang này quá mức nhỏ hẹp, vậy mà vị trước mặt coi như đã chật chội chán hết lối đi, liền bắt đầu đi phải quay đầu trở lại.

Vân Phi đi tới phía hậu đài đứng vào thời điểm người nhân viên kia ảo não vòng về, hần theo bản năng cảm thấy hành lang nhỏ hẹp phía trước nhất định là có chuyện, bệnh nghề nghiệp bùng phát, Vân Phi quyết định chậm rãi tiến vào xem sao.

“Tìm thấy Sincerely rồi sao?” Cách đó không xa có người hỏi.

Vân Phi sững người, lấy trong túi quần ra một chiếc khăn mùi soa lau lau hai bên thái dương. Hắn thấy phía trước hình như là có ánh mắt đang nhìn hắn.

Gay go rồi, đây không phải là một loại ám hiệu gì chứ

Vân Phi nhanh chóng di chuyển, hắn nhớ tới trên các phim truyền hình vì để bảo vệ cho một thông tin bí mật nào đó sẽ có các loại mặt khẩu, muốn vào được bên trong văn phòng bạn phải chứng minh được thân phận của mình đã.

“Tìm được rồi sao?”

“À... tìm được rồi”

“Thật ư?”

“Thật”

Vân Phi vừa thấp thỏm đáp xong, đối phương bỗng gất gao ôm lấy hắn như một vị anh hùng.

“Quá tốt rồi, cô ấy đang ở đâu?” Trong mắt Đỗ Từ Đằng lần đầu hiện lên cái gọi là “tuyệt xử phùng sinh” (có đường sống trong chỗ chết) rực rỡ hào quang, so với mấy năm trước vô ý đào được mỏ vàng ở châu Phi - thì việc tìm được Sincerely chẳng khác nào tìm được quặng kim cương.

Vân Phi lần này bối rối thực sự, cái người có vóc dáng mập mạp đang ôm lấy hắn không phải là ông chủ lớn Đỗ Từ Đằng sao, thế nào mà lại chạy đến hậu đài rồi?

Hắn nhớ lại mấy lời Đỗ Từ Đằng nói lúc này, nỗi lo trong lòng cuối cùng cũng được giải tỏa - hóa ra là Sincerely đi mất thật hả ?!!! Đây đích thị là một tin cực sốt dẻo. Vân Phi nhất thời cảm thấy đầu óc bỗng như được khai sáng, cố gắng tìm cách ra bên ngoài, ném cái tên ngu ngốc trước mặt này ở lại mờ mịt chờ tin của Sincerely, nhanh chóng đi về soạn một bản thảo, với tiêu đề :“Sincerely mãi đi mua đồ hàng hiệu, mất hút trong buổi gặp mặt với phóng viên“. Các tạp chí ngay ngốc chờ in ấn, làm sao có thể bỏ qua cái tit thu hút như thế này.

Ý đã được quyết, Vân Phi không có lý do gì để nán lại thêm nữa. Nhưng hắn là đang bị vướng bởi con ếch xanh Đỗ Từ Đằng với ánh mắt đầy mong chờ ở trước mặt hắn đây. Vân Phi lúc này không tiện, lập tức lách người.

“Được, tôi sẽ đưa ngài đi gặp cô ấy”

...

Cùng lúc đó, trên tầng thượng tòa cao ốc Kim Mậu, một thân ảnh cô đơn đang đứng ở chỗ ấy, không có chút âm thanh nào, mái tóc thuận theo gió mà nhẹ nhàng bay lượn, hơi thở của người ấy rất trầm ổn. Cô hơi cúi đầu, từ tòa nhà cao nhất Thượng Hải nhìn xuống hai bên bờ phồn hoa của .sông Hoàng Phố.

Thế kỷ trước, cô cùng cô ấy, khắp nơi phồn hoa kia đều có tiếng cười, kèm theo đó còn có chút ngông cuồng, một chút kiêu ngạo của con nhà quyền quý,nơi đó ngựa xe qua lại như nước.Triều Tịch... Chị cũng biết mà... Em đã tịch mịch đợi chị cả một thế kỷ, vậy mà chị nữ nhân tâm, đến giờ vẫn không chịu tới tìm em?

Bàn tay đang nắm chặt dần dần được buông lỏng, trên lòng bàn tay là một viên đạn, đây là thứ cuối cùng cô ấy để lại cho cô, bởi vì thường xuyên đem theo bên người, đạn đồng dưới ánh nắng ngày càng sáng.

Thờ dài một hơi, một lần nữa đem viên đạn trong tay xiết chặt.

“Đoàn Dữ Thành, anh đã ở phía sau tôi rất lâu rồi, sao còn không ra?”

“Làm sao cô biết tôi ở đây?” Từ phía sau cánh cửa lên sân thượng, bước ra một bóng người. Anh vốn định lặng lẽ đợi ở chỗ này, từ phía sau nhìn bóng lưng nữ nhân trước mặt, từng điểm nhỏ đều được thu vào tầm mắt.

Anh không hiểu tại sao đối với cô lại có một sự chú ý đặc biệt, anh bản chất chỉ là người được tổ chức phái đến để bảo vệ cô, không nên nảy sinh bất kỳ tình cảm nào. Mà tổ chức cũng biết rất rõ trên người anh có loại năng lực bẩm sinh, nên mới quyết định cho anh đến bảo vệ cô.

Thế nhưng, câu chuyện không biết từ bao giờ đã có chút biến đổi, mà biến đổi đó cũng bắt nguồn từ nữ nhân trước mặt đây.

Đoàn Dữ Thành có chút hoang mang, hoang mang đi tìm người mà cô muốn, hoang mang vì không tìm được người như ý cô.

Anh hơi cúi đầu, bước qua cái bóng của Hoa Hi Mạt, nhìn về phía đường chân trời xa xôi.

“Tìm được chủ nhân của viên đạn này rồi” Đoàn Dữ Thành bước lên trước vài bước, đứng song song với Hoa Hi Mạt, nhưng ánh mắt từ đầu tới cuối đều không nhìn cô.

“Hả?” Tay phải Hoa Hi Mạt nắm càng chặt, nhưng trên mặt vẫn là nét ung dung nhẹ như mây gió :“ Ở đâu? Chị ấy bây giờ là ai?”

Đoàn Dữ Thành lấy từ trong áo gió ra một tờ tài liệu, các giấy tờ được sắp xếp gọn trong túi , tại đây có một mùi ẩm mốc không biết là từ thời nào.

“Một con người thật tí mĩ” khoe mắt Hoa Hi Mạt mang ý cười :“Đừng vào túi như vậy thực cẩn thận” Cô nhẹ nhàng mở phần lễ vật này ra, rút từ bên trong ra một tập giấy. Cho đến khi nhìn thấy bức ảnh kia, đồng tử của Hoa Hi Mạt mới mở to ra

“Hai người này đây mới là người tôi tìm?”

Đoàn Dữ Thành gật đầu, :“ Không có sai sót gì đâu, căn cứ vào số liệu, dữ liệu, chúng tôi đã tìm kiếm tất cả những thông tin về ngày sinh tháng đẻ của tất cả các em bé trên tất cả các bệnh viện. Để phù hợp với điều kiện của cô, chúng tôi đã kiểm tra rà soát một cách kĩ lưỡng. Còn sót lại được chính là hai người kia, bây giờ rốt cuộc là người nào, cần phải chính cô phán đoán”

Hoa Hi Mạt lại thở dài, đem tập tài liệu trong tay trả cho anh.

“Sao vậy, cô không tin chúng tôi?” Đoàn Dữ Thành liếc nhìn tập tài liệu được trả về trước mặt anh, trong lòng không khỏi có chút khó chịu.

“Cũng không phải như vậy” Hoa Hi Mạt chậm rãi nói : Hai người kia tôi đều xem như tôi đã biết”

Đoàn Dữ Thành sững sờ, tiện đà đưa tay tiếp nhận tập tài liệu này để cô không hủy, nhưng không nghĩ đến vừa mới gần Hoa Hi Mạt liền có một dòng nước nóng, cô giống như một chiếc lò, quanh thân tỏa ra toàn nhiệt lượng.

“Sincerely, tôi hi vọng cô có thể khống chế tình cảm của mình, làm như vậy nhiều sẽ tiêu hao năng lực của cô, đồng thời đối với bản thân cô cũng cực kỳ bất lợi”

“Không liên quan” Hoa Hi Mạt tập trung vào đốm lửa nhỏ trên tay, văn kiện kia liền “phụt” một tiếng rồi bốc lên, ngọn lửa ngày càng to, tư liệu trên tay nháy mắt đã hóa tro tàn. “Tự tôi sẽ cố gắng. Nếu chị ấy đã lặng lẽ đến bên tôi, làm sao tôi có thể đánh mất cơ hội này đây?”

“Nói như vậy thì cô biết đó là ai?” Đoàn Dữ Thành hỏi.

Hoa Hi Mạt nở nụ cười rực rỡ, xoay người lại đối mặt với Đoàn Dữ Thành, tiện đà dang hai tay ra, sau lưng cô chính là thế gian phồn thịnh.

“Nơi này là tầng 88 đấy” Đoàn Dữ Thành muốn đưa tay, người kia như sớm đã dự liệu được hành động của anh, nhẹ nhàng nhảy về phía sau một cái, nháy mắt đã biến mất.

Đoàn Dữ Thành đưa tay ra kết quả lại bắt được không khí, tay nện thành nắm đấm, đột nhiên nện mạnh xuống sàn xi măng.

“Đáng chết...”

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Giăng lưới

Thẩm Trác Di mang theo suy nghĩ ủ rũ trở về nhà, mệt đến mức giày cũng không thèm cởi cứ thế nằm ngả xuống giường. Cuộc gặp mặt này bởi vì Sincerely vắng mặt bị ép phải hủy bỏ, mọi người ai nấy đều có chút buồn bực nhưng cũng chỉ còn cách chịu đựng chứ không gây ra sự cản trở nào. Dồn dập mất hứng ra về, ban tổ chức lần này đúng là đã trở thành trò hề trước mặt toàn thể phóng viên.

Nhưng Thẩm Trác Di không cho là như vậy, lần gặp mặt này xảy ra quá nhiều chuyện không thể tin nổi. Thứ nhất : cô gái kia đột ngột biến mất; thứ hai : Sincerely cũng đồng thời biến mất, càng kỳ lạ là Vân Phi sau khi nói với cô đi ra hậu đài xem tình hình ra sao đến giờ vẫn chưa thấy xuất hiện.

Vân Phi không phải là loại người không đáng tin cậy, gọi di động cho hẳn không ai nghe máy, đến gõ cửa nhà hẳn cũng không thấy ai.

Thẩm Trác Di xoa xoa ấn đường, để giải tỏa cơn đau nhức. Mất cả chân bởi vì phải chịu đựng đôi giày cao gót nên bây giờ hóa sưng vù, dù là thế thì bây giờ Thẩm Trác Di cũng không có khí lực để cởi nó ra nữa. Mê man cứ thế mà ngủ thiếp đi.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, Thẩm Trác Di tựa hồ cảm thấy bên cạnh có người, người kia thay cô cởi bỏ đôi giày phiền toái, đắp chăn cho cô, nhẹ nhàng gạt những sợi tóc rũ xuống trước trán sang hai bên thái dương, thuận tiện ở giữa hai hàng lông mày đặt lên đó một nụ hôn nhạt.

Triều Tịch...

Cô ấy nói.

Thẩm Trác Di biết đây chỉ là mơ, không để ý tới nó, trong miệng lẩm bẩm ghi nhớ ba chữ Hoa Hi Mạt, rồi lại nặng nề ngủ thiếp đi.

Cảm giác lần này đã ngủ một giấc cực kỳ lâu, dài hết như một thế kỷ.

Ngày mới rất nhanh kéo đến, Thẩm Trác Di bị chuông điện thoại để bên gối đánh thức, cô gái trẻ cài đặt nhạc chuông là “Trên mặt trăng”, tuy rằng so với bài hát dạo trước “Ánh trăng bên hồ sen” không khá hơn là bao, nhưng tóm lại âm sắc của điện thoại không đủ vang, không làm nổi bật lên được đây là ca khúc rất nổi thời gian này.

“Alo~” Thẩm Trác Di mơ mơ màng màng mò đến chiếc điện thoại di động, cau mày, nhưng bên đầu dây kia tựa hồ không có âm thanh. Liếc nhìn nhìn mới phát hiện ra bản thân cầm ngược điện thoại, bình tĩnh xoay lại mới thấy thanh âm như nã pháo của đối phương.

“Cậu ngủ chết đi ở đâu rồi, mau lên, vệ sinh cá nhân, chải đầu chải tóc, ăn mặc sạch sẽ ngay bây giờ đến chỗ tớ!”

Thẩm Trác Di vừa muốn phản bác mình đâu có ngủ thành tổ chim, nhưng thoáng thấy bản thân trong chiếc gương phía đối diện liền thấy quả nhiên là thật, cũng sẽ không cùng cái tên Vân Phi này rồi bỏ tổ chim.

“Cậu nhìn trộm tớ ngủ đấy à?” Thẩm Trác Di nguy hiểm hé mắt, đáng vẻ hiện tại có thể truyền đến cho đối phương qua điện thoại được, nhưng đáng tiếc 3G quá đắt, Vân Phi nhất định sẽ không làm việc tốn tiền đó.

“Ít nói nhảm, cậu mau đến đi” Vân Phi ngừng lại một chút, có chút gấp gáp: “Tớ đã đặt chỗ trước ở Spa rồi, sắp đến giờ rồi, nếu tớ không đến kịp cậu nhất định phải bồi thường cho tớ!” Thẩm Trác Di phi như bay đến văn phòng, vừa vặn đúng lúc Vân Phi cầm áo khoác mở cửa đi ra, hiện lên vẻ mặt kinh ngạc.

“Hôm qua có chuyện gì vậy?” Thẩm Trác Di hỏi.

“Ôi chào, cậu cuối cùng đến rồi” Vân Phi nhăn nhó từ trong túi áo khoác sạch sẽ lấy ra một tờ giấy nhỏ, vẻ mặt kỳ dị nhìn bốn xung quanh một chút, thành công khiến bánh bao cùng gấu trúc quay trở lại trạng thái làm việc. Đem tờ giấy đưa cho Thẩm Trác Di nói: “Ăn chút gì sao đó buổi chiều đến nơi này đi”

Thẩm Trác Di liếc dòng chữ nhỏ xiêu xiêu vẹo vẹo trên giấy, miễn cưỡng nhận địa chỉ. Là khu biệt thự mới được khai phá ở Thượng Hải, môi trường thanh tĩnh, hơn nữa giá cả hình như không rẻ.

“Đi gấp à?”

“Aizz, hôm qua lúc tớ đi vào hậu đài, gặp phải một lão già, cậu đoán xem thế nào?” Vân Phi cẩn thận từng tí một: “Thì ra là Sincerely thất hẹn, nói không làm là không làm. Khi đó tớ vớ phải ngay một con lợn béo đáng chết, à, hẳn ta chính là ông chủ nhà xuất bản đấy, phải dùng bao nhiêu kế uy hiếp, con lợn đáng chết đó mới cho tớ cái địa chỉ này đây”

“Ý cậu thì địa chỉ này là nơi ở của Sincerely?” Thẩm Trác Di tròn mắt lên, tim gần như vọt lên tận cuống họng, nếu đây thật sự là địa chỉ của vị tác giả đó, vậy thì lần này mình xem như một trận chiến thành danh rồi.

Vân Phi gật đầu, dương dương tự đắc vỗ vỗ vai Thẩm Trác Di, nói: “Tập chí nhỏ bé của chúng ta có phát triển được hay không, tất cả trông cậy vào cậu đây?”

Thẩm Trác Di có chút bất an: “Chủ biên, chỉ có mình tớ đi sao?”

“Ừ, mình cậu thôi” Vân Phi lặng lẽ tiến đến gần Thẩm Trác Di nói: “Hai người bọn họ vừa mới đến, tớ không an tâm”

Điểm này Thẩm Trác Di có thể tán đồng, dù sao thì làm cái nghề này, tin tức chính là thu nhập.

“Vậy sao cậu không đi?”

“Bởi vì tớ muốn đi làm spa, gần đây da dẻ thô ráp quá, không bảo dưỡng cho tốt thì tớ sống thế nào đây?” Vân Phi một bên giải thích, một bên đem áo gió khoác lên, liếc nhìn thời gian: “Ai da, không còn kịp nữa. Tớ đi trước đây, có chuyện gì liên hệ sau. Hẹn gặp lại”

“Vân Phi chết tiệt, tớ hận cậu” Thẩm Trác Di một bên nói thầm, một bên cũng theo ra ngoài. Nhưng đến cửa lại dừng một chút, từ lúc này đã có cảm giác có người nhìn mình chằm chằm, đột ngột quay đầu lại, thấy hai cái đầu từ vách ngăn bàn làm việc ló ra.

“Hai đứa đã nghe thấy gì?”

“Không ạ, cái gì cũng đều không nghe thấy” Bánh bao cùng Gấu Trúc đồng thanh trả lời.

“Vậy thì tốt” Thẩm Trác Di bày ra dáng vẻ hung tợn, lườm hai cô sinh viên rồi nhanh nhẹn đi ra khỏi cửa.

Phòng làm việc to lớn yên tĩnh trở lại, Bánh bao cùng Gấu trúc không hẹn cùng nở nụ cười.

Lẽ nào hai vị đại nhân kia thực sự cho rằng tai hai cô điếc thật?

Cùng lúc đó, ở phía khác của thành phố. Bên trong tòa nhà Gothic, một người phụ nữ ngồi trên ghế sa lông, híp mắt, đầu ngả lên tựa vào lưng ghế sofa, như là đang chợp mắt. Một nam nhân đeo kính đi vào, thấy cô đang ngủ cũng không quấy rối mà yên lặng đứng trước mặt, cùng cô duy trì khoảng cách nhất định.

“Đã thăm dò được chưa?” Cô gái hỏi. Tóc có chút uốn kiêu lượn sóng, nhưng không quá to. Khuôn mặt kiêu trái xoan điển hình, ngũ quan đẹp đẽ, tập hợp lại thành một tác phẩm tuyệt mỹ trên khuôn mặt.

“Vẫn không có tin tức về cô gái thần bí kia, nhưng cô gái hôm nọ thì đơn giản, cô ta chỉ là nhân viên của một tạp chí nhỏ”

“Cái này tôi biết trước rồi” Cô gái mở mắt ra, nhìn nam nhân kia, tay phải chậm rãi tháo chiếc nhẫn vàng đeo sang tay trái. “Người đàn ông kia là ai, anh ta hết lần này đến lần khác đến chỗ ở của tôi, tôi bắt đầu lo lắng cho sự an toàn của mình rồi”

“Cái này cô không cần lo lắng, lần trước chỉ là may mắn thôi”

“Cậu nói là may mắn?” Nữ nhân bỗng nhiên đứng lên, đi tới anh chàng đeo kính trước mặt, kéo cà là vạt của hắn, làm cho người hắn hon nghiêng về phía sau. “Một lần thôi cũng đủ rồi, các người còn định để nó xảy ra lần thứ 2, thứ 3 sao?”

“Chuyện này,... tôi...”

“Được rồi” Nữ nhân buông cà là vạt, tiện tay cầm lấy PDA* trên bàn trà, ném cho đối phương, nói: “Chuyện này cũng không trách cậu, thân phận của anh ta có chút đặc biệt, có vẻ là một huấn luyện viên chuyên nghiệp, theo tôi biết hình như hắn có chút liên quan đến quý tộc nào đó nước ngoài. Hiện tại hắn dùng tên Đoàn Dữ Thành, địa chỉ của hắn cũng ở đây. Cậu lập tức đi sắp xếp, mang những người có thân thù tốt nhất tới, lát nữa tôi sẽ đi gặp hắn”

(*Thiết bị kỹ thuật số hỗ trợ cá nhân thường được gọi là PDA (tiếng Anh: Personal Digital Assistant) là các thiết bị cầm tay vốn được thiết kế như một cuốn sổ tay cá nhân và ngày càng tích hợp thêm nhiều chức năng.)

“Vâng” Người kia cầm PDA muốn đi, không nghĩ tới người phía sau lại lên tiếng.

“Khoan đã” cô dừng một chút rồi tiếp: “Giờ chưa phải lúc triệu tập cao thủ, chỉ cần cậu và tôi đi là được rồi”

“Nhưng thưa cô...”

Nữ nhân khoát tay một cái, ra hiệu cứ làm như thế.

“Tôi không tin trên thế giới này, Triều Hề Nhiên tôi lại không thể bắt được một người. Nếu người ta đã chọn đến đầu tôi rồi, tôi cũng không thể cứ như vậy cho qua được. Bất luận kẻ hôm đó trốn dưới gầm giường cùng hắn có quan hệ hay không, hắn có thừa nhận là thay người kia đến hay không? tất cả những thứ này đáp án đều ở trên người hắn. Cho nên chuyện này, tôi không thể không đi.”

“Được, tôi hiểu rồi”

“Đi đi”

Đội được nam nhân kia đi rồi, Triều Hề Nhiên một lần nữa trở lại ngồi ghế salon, tay lật mở cuốn tạp chí, trên trang báo mục giải trí nổi bật lên một tiêu đề bắt mắt khiến cô chú ý - Sincerely vô có vắng mặt.

Danh xưng kia mơ hồ như đã từng nghe từng thấy, nhưng bất luận thế nào cô cũng không muốn đứng lên.

Triều Hề Nhiên xưa nay kiêu ngạo tự tin, trên mặt lần đầu hiện lên vẻ bối rối, cô không hiểu sự hồi hộp này đến từ đây, tựa như đã tồn tại rất lâu trong cô, nhưng ở giây tiếp theo lại biến mất không thấy hình bóng”

“Sincerely...”

...

“Sincerely, nơi này giờ không còn an toàn nữa, tôi hi vọng cô có thể rời đi” Đoàn Dữ Thành đứng sau lưng Hoa Hi Mạt, mà lúc này Hoa Hi Mạt đang nghiêm túc cầm điều khiển, cô ngồi trên tấm thảm lông dê, ánh mắt chăm chú nhìn lên chiếc LCD 52 inch chơi “Chiến đấu”, dường như tưởng rằng Hoa Hi Mạt của chúng ta chơi game siêu cấp thần thánh, cô bình thường rất thông minh nhưng hễ cứ động đến game là khả năng giảm còn phân nửa, ôi không, Mario thân ái đã là lần thứ 3 bị Phi Thiên Ô Quy anh dừng giẫm đánh.

“Không vội” cô cùng câu nói ban nãy của Đoàn Dữ Thành có chút không để ý.

Đoàn Dữ Thành há miệng, nhưng lời vẫn chưa thốt ra, yên lặng đứng sau Hoa Hi Mạt, nhìn chăm chăm bóng lưng yên lặng của cô không lên tiếng.

“Anh nói cái gì?” Hoa Hi Mạt tựa hồ sau lưng đều gắn mắt, bắt được hành động ban nãy của Đoàn Dữ Thành.

“Tôi biết đây không phải là chuyện tôi có thể can thiệp, nhưng với tư cách là bằng hữu, tôi khuyên cô không nên vì cô ta mà đùa giỡn với sự an toàn của bản thân”

“Anh là bằng hữu của tôi sao?” Hoa Hi Mạt trực tiếp nói ra, động tác trên tay vẫn chưa ngừng lại.

Đoàn Dữ Thành sững sờ, tuy nhiên trên mặt vẫn giữ được nét bình tĩnh.

“Đây mới là Đoàn Dữ Thành mà tôi biết” Hoa Hi Mạt tiếp lời “Không muốn bất cứ chuyện gì ảnh hưởng đến việc bình tĩnh tâm tưởng của anh, đây là tôi nhắc nhở anh”

“Vậy cô nhìn lại chính cô đi? Cô hiện nay tâm tưởng có an tĩnh sao?”

“Hừm?” Hoa Hi Mạt tạm dừng động tác trên tay, “Sao lại nói thế?” Con mắt Hoa Hi Mạt có thể cho thấy dáng vẻ lười biếng của cô, cứ như gấu trắng sắp sửa chuẩn bị ngủ đông, nhưng Đoàn Dữ Thành biết, đây thực chất là dáng vẻ chẳng thèm để tâm của cô, liền cố gắng gây sự chú ý từ cô.

“Cô có ý dẫn cô ta lại đây, là vì cái gì?” Đoàn Dữ Thành nói xong lẳng lặng chờ đáp án, anh biết suy nghĩ của cô, nhưng cô nhất định không chịu mở miệng, nếu anh hỏi tới cô có thể sẽ thừa nhận, nhưng nếu anh không hỏi tới cô vĩnh viễn sẽ không cho anh một đáp án nào cả.

Quả nhiên, Hoa Hi Mạt hướng anh khẽ mỉm cười, nắm lấy tay game bên cạnh, quơ quơ trước mặt Đoàn Dữ Thành “Tôi muốn chơi Hồn Đấu La, anh chơi cùng không?”

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Kinh hãi

“Tôi muốn cô giúp tôi có một cuộc phỏng vấn riêng”

Hoa Hi Mạt bùng ly cà phê để trước mặt Thẩm Trác Di, hơi cà phê tỏa ra thật nóng, mang theo những bản khoản đồng thời cũng mang suy nghĩ của Thẩm Trác Di bay xa.

Cô thật sự chưa bao giờ nghĩ đến người ngồi trước mặt cô đây lại chính là Sincerely. Khi cánh cửa được mở ra trong nháy mắt, nhìn thấy người trước mặt, cô chỉ muốn hỏi hai chữ --- là cô sao?

Hôm nay bộ quần áo của Thẩm Trác Di có phần nghiêm túc quá mức quy định, cô rất sợ sẽ bị bảo vệ giữ lại, khu nhà biệt thự này đặc biệt xa hoa. Trừ phi bạn không thông báo cho bảo vệ ở đó biết số nhà bạn muốn tìm, họ sẽ cho bạn vào, bằng không ngoài việc phải trèo qua bức tường cao hơn 2m, quả thật không còn cách nào khác để đi vào.

Trái lập với Thẩm Trác Di, Hoa Hi Mạt lại vẫn một thân trang phục nhã nhặn. Cô mặc một chiếc áo chui đầu thể thao màu trắng, như vàng làm tôn thêm dáng người mảnh khảnh. Người bình thường khi mặc loại áo này thường trông có vẻ mập mạp, nhưng Hoa Hi Mạt này quả đúng là yêu nghiệt, mặc cái gì trông cũng rất tuyệt, khiến cho Thẩm Trác Di cảm thán không thôi.

Tiến vào phòng của cô, đánh giá chung quanh một chút. Bên cạnh cửa là tủ để giày, Hoa Hi Mạt mở ra, tiện tay đem đôi dép lê hình thỏ con cho người sau đi. Thẩm Trác Di xám mặt, tuy rằng tuổi cô còn trẻ, nhưng qua cái thời thiếu nhi thích mấy thứ dễ thương như vậy lâu rồi, đi cái này vào thà chẳng bằng đi chân đất còn hơn, trong phòng cô ấy nhất định là có lò sưởi.

Lẳng lặng đi phía sau Hoa Hi Mạt, cô được dẫn đến phòng khách, nền đá hoa cương trên mặt đất tỏa sáng. Ghế sofa bằng da cho thấy chủ nhân của nó quả là con người giàu có. Đối diện ghế sofa quả nhiên có một chiếc lò sưởi, nhưng thật ra nó ở đó chỉ như một vật trang trí, bên trên lò bày ra rất nhiều khung ảnh nhưng tuyệt nhiên không có lấy một tấm nào bên trong.

TV LCD được bày trí ở ti lệ vàng, khi mở không phát ra âm thanh nào.

“Tôi mới ngủ dậy, không ngờ cô lại tới đây sớm như vậy, sao lại gấp gấp thế” Hoa Hi Mạt dứt lời liền hợp tình đánh một cái ngáp thật dài, bởi vì quá tập trung, cứ thế một lần nữa mắt cô díp lại. Nhưng ở đây còn có khách, Hoa Hi Mạt vẫn cố gắng gương.

Không biết có phải hay tự cô nghĩ nhiều, Thẩm Trác Di cảm thấy cô gái trước mặt hôm nay có chút khó chịu, một loại khó chịu không thể nói ra, không còn là cô gái nghịch ngợm trên chuyến tàu Hoàng Gia hay cô gái trầm ổn bên trong khách sạn Kim Mậu nữa. Cô ấy của ngày hôm nay mang đến cho cô cảm giác của một vị tiểu thư lười biếng nhưng vẫn có khí chất.

“Cô nhìn chăm chăm tôi như vậy đã đủ chưa?” Hoa Hi Mạt vui người trên ghế sofa, ôm chân, bên người có một cái giường trải chiếc thảm lông xù bé, vậy có nghĩa là cô ấy thường xuyên ngủ tại đây. Trong phòng khách có một chiếc cửa sổ sát sàn, nhìn ra xa có thể thấy thảm cỏ bằng phẳng, xanh mướt “Nhìn lâu quá cần phải thu phí”.

“Tôi là đang nghĩ, Sincerely là một người như thế nào?” Thẩm Trác Di hỏi lâu mở miệng, ho khan hai tiếng che đi sự bối rối của mình “Cô ấy có thể là một người cao quý có khí chất, cũng có thể chỉ là một sinh viên mới tốt nghiệp, cũng có thể là một nhân viên công chức nhỏ, còn có thể là một du học sinh từ Mỹ về, hoặc có thể giống như Tam Mao lấy việc sáng tác để nuôi sống bản thân” “Tôi khiến cô thất vọng rồi?” Hoa Hi Mạt đọc rõ từng chữ này, lông mày hơi nhô lên, con ngươi đen kịt như vũ trụ chăm chú nhìn người trước mắt.

Thẩm Trác Di lắc lắc đầu, mỉm cười nói “Tôi chỉ là không nghĩ tới cô lại trẻ như vậy, rõ ràng gặp cô nhiều lần như vậy lại không thể nào phát hiện ra cô

chính là Sincerely”

Bốn lần rồi mà cô vẫn không phát hiện ra, thật đúng là ngốc. Hoa Hi Mạt nói thầm trong lòng, may mà cô ấy thực sự xem đó chỉ là giấc mộng, bằng không không biết cô phải đối mặt với cô ấy như thế nào.

“Sincerely, có một chuyện tôi không hiểu” Thẩm Trác Di hơi ngả người về phía trước, đây chính là kiểu tư thế dò hỏi điển hình, bọn họ khát vọng thu được đáp án, cho nên tất yếu phải làm cho bạn thân tiến về đáp án gần một bước :“ Tại sao cô lại ở trên chuyến tàu Hoàng Gia, tại sao rõ ràng hôm đó cô có mặt nhưng lại không tham gia buổi họp báo, trong căn phòng đó cô biến mất bằng cách nào, còn nữa, tên tiếng Trung của cô là gì?”

Hoa Hi Mạt hơi nghiêng đầu, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy phía đu quay có bóng người di chuyển, nhưng cô không để tâm đến.

“Tôi tên Hoa Hi Mạt, nếu như cô muốn, có thể gọi tên tôi”

Thẩm Trác Di sững sờ, sau đó mới từ trong túi lấy ra một cuốn sổ để ghi chép, đặt chúng nằm ngửa trên đầu gối của mình :“ Nếu đã vậy, cuộc phỏng vấn của chúng ta có thể bắt đầu chưa?”

“Không vội” Hoa Hi Mạt bùng cốc cà phê của mình lên, nhấp một ngụm, lại không nghĩ có một cánh tay tiến đến giữ tay cô lại :“ sao vậy?”

“Cà phê lạnh rồi, nên uống vào sẽ khó chịu” Thẩm Trác Di chỉ là chạm tới cổ tay người kia, nhịp tim như tăng lên, xung quanh yên tĩnh càng khiến cô không biết phải làm thế nào, nếu gần Hoa Hi Mạt thêm chút nữa chắc chắn sẽ khiến cô ấy nghe thấy nhịp tim của cô.

“Cảm ơn, không sao đâu, tôi có thói quen như vậy, khiến cô phải lãng phí một tấm lòng rồi” Hoa Hi Mạt cười cười.

Thẩm Trác Di quay lại bàn trà, cà phê của cô cũng đã sớm lạnh, nhất thời có chút ngại ngùng.

“Đừng rồi” Hoa Hi Mạt thả chiếc ly trong tay xuống, đứng lên. Hướng về chiếc TV, một chiếc máy thu thanh xuất hiện. Hoa Hi Mạt vặn mở, một bản nhạc nền cho điệu waltz du dương phát ra :“ Cô có muốn khiêu vũ không?”

Thấy người sau không hề trả lời, Hoa Hi Mạt cứ thế ở giữa phòng khách bắt đầu những điệu khiêu vũ hết sức uyển chuyển của mình. Những bước chân lưu loát, dáng người xinh đẹp, động tác vừa mềm mại lại vừa dịu dàng làm cho Thẩm Trác Di cảm thấy trong phòng khách lúc này không phải là một con người mà là một chú bướm, sau cơn mưa bầu trời sáng trở lại chú bướm ấy ở giữa bụi cỏ nhảy múa. Phía sau cô là một bức tranh thác nước được vẽ lên một cảnh tượng hết sức lung lẫy.

Cảm giác được ánh mắt Thẩm Trác Di càng lúc càng mất bình tĩnh, Hoa Hi Mạt ngừng nhảy, hướng về phía Thẩm Trác Di hơi cong eo, khóe mắt mang theo ý cười, hình ảnh đầy quả thực rất mê người. Cô làm tư thế mời, hy vọng Thẩm Trác Di có thể tham gia cùng mình.

Thẩm Trác Di hiển nhiên đối với khiêu vũ không có chút kinh nghiệm nào, suy nghĩ mấy giây vẫn là thuận theo Hoa Hi Mạt đứng lên. Ai bảo cô còn phải dựa vào cô ấy để kiếm cơm, thế nên nhất định là không thể đắc tội.

Thẩm Trác Di tự kiểm lấy cho mình một lý do, mãnh liệt che đi cảm giác không được bình thường trong lòng. Hoa Hi Mạt kéo tay cô đi tới giữa phòng, búng tay một cái, khoảng không trong nháy mắt để lại một nhịp điệu chậm rãi.

“Ồ, đây không phải máy thu thanh sao, sao lại thế...?”

“Có thể thanh khổng” Hoa Hi Mạt cướp lời cô, nhưng tâm trạng quả thực rất vui, thông qua năng lực của mình, việc biến đổi âm thanh trong máy không có gì là khó, có điều lát nữa nó sẽ chuyển thành đài tiếng nói, việc này quả thực đúng là tai họa, ha ha (đây là tiếng cười của chị Mạt, b editor không có bon chen nhét thêm vào đâu a~~)

Cô rất tự nhiên để tay lên vai Thẩm Trác Di, mắt nhìn chăm chăm mặt cô ấy, người đối diện đương nhiên là hiểu ra ý tứ, cố ý tránh tầm mắt Hoa Hi Mạt, nhưng trên gương mặt vẫn để lộ ra chút sắc hồng.

Hoa Hi Mạt nhin cười, cô biết rất rõ cái con người trước mặt đây nhất định là đang thẹn thùng.

“Cô có biết khiêu vũ hay không vậy, cùng bạn gái khiêu vũ mà tay lại để không như thế kia sao?” Hoa Hi Mạt quyết định là sẽ trêu người kia đến cùng.

Thẩm Trác Di dừng một chút, tay từ từ đem đặt phía sau lưng Hoa Hi Mạt, như có như không sờ sát phía sau lưng người ấy.

Hoa Hi Mạt lập tức nổi hứng, cánh tay cuốn lấy cổ Thẩm Trác Di

“Phòng vẫn có thể bắt đầu rồi”

“Hả?” Thẩm Trác Di lần ngày ngây ngốc như quả dưa, làm gì có người nào vừa khiêu vũ vừa phỏng vấn? Cô cuối cùng cũng rút ra được kết luận --- Hoa Hi Mạt rõ ràng là đang cố ý chinh mình.

Phòng vẫn lần này chắc chắn không dễ dàng như vậy.

Thẩm Trác Di ôm cục hận nguyên rủa Hoa Hi Mạt một hồi, bất chợt chân truyền đến một cơn đau. Chỉ thấy Hoa Hi Mạt đi dép lên đang để chân lên chân cô.

“A! Đau!” Thẩm Trác Di kêu lên.

“Ai nha, xin lỗi, tôi không cố ý đâu” Hoa Hi Mạt rất đúng điệu đứng lên có chút chậm chạp, tuy nhiên cô nhất định là một diễn viên không chuyên, lập tức liền để Thẩm Trác Di trong lòng phun ra một chữ --- giả!

Thẩm Trác Di khom lưng xem chân mình thế nào, tiểu bạch thỏ bị người ta đập một cái lên chân, hiển nhiên sẽ xù lông lên, nhưng vẫn phải nhịn.

“Lần tới sẽ không đập lên, trước lạ sau quen, chúng ta tiếp tục” Hoa Hi Mạt nở nụ cười quý dị, lời nói mặc dù vô tội, nhưng sao về mặt lại có thể xấu xa như kia.

Thẩm Trác Di nếu đã quyết định nhảy, sẽ không bỏ giữa chừng, liền nén đau, tiếp tục cùng Hoa Hi Mạt, nhưng lần này ngang nhiên để tay lên eo Hoa Hi Mạt.

Này yêu nghiệt... tôi không tin không thu phục được cô.

Hoa Hi Mạt vừa định động viên tiểu bạch thỏ bị thương, tựa hồ cảm thấy sau lưng truyền tới một hơi thở thiếu thiện chí, trong mũi đánh hơi thấy có điểm không bình thường, đột nhiên đem Thẩm Trác Di ngã nhào xuống đất.

“Cẩn thận!”

Ngay sau tiếng cảnh thận này, một viên đạn từ hậu viện bắn vào, phá vỡ cửa sổ sát sàn, thủy tinh rơi đầy trên mặt đất. Cách đó không xa có người đang giờ súng, tám lưng thẳng tắp đứng đó, một thân trang phục màu đen, lại đeo kính đen khiến cho nửa khuôn mặt gần như bị che đi, không thấy rõ mặt hẳn.

“Sincerely, cô đừng hòng trốn được”

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Gay go

Liệu có người nào từng nghĩ tới việc sáng mai khi ngủ dậy mình sẽ biến thành người khác? Gần đây trên mạng có một chủ đề rất phổ biến, đó là giả như ngày mai tỉnh dậy bạn biến thành người khác, bạn cảm thấy thế nào?

Bởi vậy các ngôi sao màn ảnh thật là có phúc, được biến hóa thành đủ thể loại người. Dù cho có hóa thành hình dạng trẻ thơ hay lợn bò béo tốt, đều được công chúng thập phần yêu thích... hoặc giả như nếu bạn không có tướng làm diễn viên vậy thì hãy chơi game online, bạn sẽ được hóa thân thành muôn vạn kiểu người, anh dũng có, như ngược có, trai tài gái sắc đi đi di di cái gì cũng đều có hết.

(Đây có lẽ là đôi lời lầm nhảm của tác giả vì nó chẳng ăn nhập gì với câu chuyện, tuy nhiên trên bản raw nó được đi kèm với chương truyện nên tớ mới dịch luôn một thể, các b có thể bỏ qua, hoặc nếu các b rảnh thì có thể đọc :v, chúc may mắn)

Bỏ qua mớ chuyện phiếm kia, lại nói về Thẩm Trác Di của chúng ta, sau khi bị Hoa Hi Mạt đánh gục, cô cảm thấy gáy tê rần, thoáng thấy trước mặt có bóng người nhưng chưa kịp nhận diện là ai thì đã ngất đi.

Mơ mơ màng màng, cô nghe thấy bên tai đoạn hội thoại của một nam một nữ. Giọng nữ cô nhận ra ngay, không nghi ngờ gì nữa đó là của Hoa Hi Mạt, nhưng nam nhân kia là ai, Thẩm Trác Di không rõ lắm.

“Sincerely, tiếp theo đây cô tính thế nào, thân phận cô đã bị bại lộ, cô nhân tâm để cô ta cùng chịu chung nguy hiểm với cô ư? Cô thì không vấn đề gì, căn bản vì cô không phải người bình thường, nhưng cô ta thì khác. Dù cho kiếp trước cô ta có ghê gớm thế nào đi chăng nữa, thì kiếp này cô ta cũng chỉ là một người bình thường. Giống như hôm nay, nếu không phải tôi cướp được súng, cô ta chắc đã chết rồi”

“Tôi đã nói rồi, chuyện của tôi không cần anh quan tâm” Hoa Hi Mạt bình tĩnh

Thẩm Trác Di cảm giác được có người đang khẽ gảy những lọn tóc trên trán cô sang hai bên, từng chút từng chút một, mang đến cho cô một cảm giác trầm ổn.

“Được, đừng nói bây giờ chỉ là suy đoán của cô, cứ cho rằng cô ta chính là Triều Tịch đại tiểu thư năm đó quất tháo một trận trên bến Thượng Hải đi, nhưng giờ cô ta đã biến thành bộ dạng nhu nhược như thế này, cô vẫn còn có thể yêu cô ta sao, Hoa Đoan Y?”

“Đoàn Dữ Thành, anh thật là to gan lớn mật, lại dám điều tra tôi?” Giọng nói mang đầy sát khí, ánh mắt Hoa Hi Mạt cũng dần dần đổi sắc.

Đoàn Dữ Thành cũng không muốn chọc giận cô, nhưng cứ nhìn thấy cô nâng niu Thẩm Trác Di, trong lòng anh lại bùng bùng lửa giận, chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống cô ta. Anh hừ một tiếng, theo đường cửa sổ đi ra ngoài, trước khi đi còn không quên để lại một câu “Sincerely, tôi mặc kệ cô là Hoa

Đoạn Y hay gì, nhưng bây giờ cô là Hoa Hi Mạt, trong mắt tôi cô trước sau chỉ là một nữ nhân không thành tài được. Tôi nhất định sẽ tìm ra chứng cứ chứng minh cô ta --- không phải Triều Tịch.”

“Tùy anh” dứt lời Hoa Hi Mạt ôm ngang Thẩm Trác Di, nhưng thiếu chút nữa ngã xuống đất. Cười khổ nhìn người còn đang chìm trong giấc mộng, bất đắc dĩ nói :“ Cô nhìn bề ngoài có vẻ thanh mảnh nhưng đến khi bế lên thật vất vả”Thẩm Trác Di tựa hồ nghe thấy lời cô, trong giấc mơ liền phản bác :“ Nói vớ vẩn, tôi không nặng”

Lần này, Thẩm Trác Di ngủ rất ngon, cả đêm tựa hồ như được vùi đầu vào khuôn ngực ấm áp. Thẩm Trác Di cảm giác rất hường thụ, liền giống như con thú nhỏ ôm chặt lấy mẹ mình, bởi vì đặc thù công việc, cô rất ít khi có được giấc ngủ ngon như vậy.

Ngày hôm sau, mơ mơ hồ hồ, Thẩm Trác Di nghe thấy có tiếng điện thoại, tưởng rằng đó là của mình, cô cầm lên nghe, nhưng bắt ngờ đầu bên kia là thanh âm cô chưa từng gặp.

“Alo, xin chào” Thẩm Trác Di vẫn biết phép tắc, dù hiện tại mắt cô còn chưa mở.

“Alo, xin chào? Xin hỏi cô có phải Sincerely không?” Đầu dây bên kia là một người đàn ông trung niên, hình như có chút nghi hoặc.

“A?” Thẩm Trác Di đột ngột mở mắt ra, xem xét thật kĩ chiếc điện thoại mới thấy rõ đây không phải của mình. Ý thức được điều gì đó, cô ngồi dậy đánh giá xung quanh phòng --- vô tình nói :“ Gay rồi, lẽ nào mình ngủ trong phòng Sincerely?!”

Nhưng không ngờ câu nói này rơi vào cuộc điện thoại đang dang dở, đầu kia lập tức trở nên bối rối.

“Sincerely giữ người ở lại qua đêm sao?”

Chính vào lúc Thẩm Trác Di đang cảm thấy trống rỗng, cửa phòng vịn mở, có người bung một ly sữa bò nóng đi vào, mà người này không ai khác chính là chủ nhân căn phòng --- Hoa Hi Mạt.

Cô đã thay quần áo, hôm nay cô mặc một chiếc váy ngủ bằng tơ lụa trơn. Không biết là vô tình hay cố ý, bên hông thắt một cái dây hết sức lỏng lẻo, cảm giác như chỉ cần kéo nhẹ tất thấy sẽ bung ra. Làn da cô cực kỳ trắng, lại cộng thêm dáng người với những đường cong cực kỳ hoàn hảo, nếu không phải bây giờ khuôn mặt cô đang rất hồng hửng, Thẩm Trác Di thật không biết sẽ phải đối mặt với cô như nào.

Cô thông dong tiêu sái bước đến trước mặt Thẩm Trác Di, đem ly sữa bò đặt bên cạnh giường. Khom lưng giong tay sờ trán :“ Không nóng nữa rồi”

Thẩm Trác Di nhắm tịt hai mắt lại, tuy là nhắm mắt có thể giúp cô tạm thời làm ngơ với sắc đẹp trước mặt, nhưng đáng trách cái mũi cô lại quá thính, rất nhanh từ trên người đối diện truyền đến mùi một mùi thơm dịu , nhận nhậ tựa mùi hoa sen. Có thể khẳng định, người kia vừa tắm xong.

Câu dẫn... quả là câu dẫn...

Thẩm Trác Di nghĩ bụng, loại sắc đẹp trước mặt cô đây, đừng nói là nam nhân, ngay cả nữ nhân như cô thật cũng muốn nhào tới áp đảo. Không, không, không được, cô là nữ cô ấy cũng là nữ, nếu là hâm mộ hay ghen ghét thì không nói làm gì, đằng này lại YY mấy thứ đó, thật đáng hổ thẹn. Nhưng mà --- con người ai chả có tấm lòng thích cái đẹp, tán thưởng một giai nhân như người trước mặt đây không có gì là sai chứ?

“Cô đang nghĩ gì vậy?” Hoa Hi Mạt chớp chớp đôi mi thanh tú, mở miệng. Mỗi lần cô gặp, người này đều trong trạng thái khác nhau, trở mặt còn nhanh hơn trở tay, không khỏi nghi hoặc trong đầu cô ấy rốt cuộc là nhét những thứ gì.

Thẩm Trác Di này giờ còn bận đấu tranh nội tâm, nghe thấy câu hỏi của Hoa Hi Mạt mới giật mình nhận ra đang ở trong phòng người ta, lại còn nằm trên giường người ta. Cô thực chỉ hận không thể biến ngay thành con chuột nhắt trốn đi.”Tôi qua tôi làm sao vậy?... Tại sao tôi lại ở đây?” Thẩm Trác Di thật vất vả mở miệng. Rõ ràng là đang khiêu vũ, sau đó... sau đó thì sao? Suy nghĩ kĩ một lúc, Thẩm Trác Di mới đột nhiên nhớ lại :“ Đứng rồi, cô không sao chứ?! Tôi nhớ ra rồi--- tôi qua hình như có cướp, còn có súng, cửa sổ nhà cô bị bắn nát, không sao chứ?!”

Hoa Hi Mạt mỉm cười nhìn vị đang căng thẳng trước mặt, nói năng loạn xạ cả lên, cướp ư, thật là...

“Cô thấy tôi có giống như là gặp chuyện không?” Hoa Hi Mạt bung cốc sữa bò để đầu giường ban này đưa đến trước mặt Thẩm Trác Di :“ Cô không phải vẫn đang mơ đấy chứ? Hôm qua lúc chúng ta đang khiêu vũ, cô đột nhiên phát sốt. Nhảy một chút liền ngất đi, hại tôi thật vất vả mới dìu được cô lên giường. May mà trong nhà vẫn còn thuốc cảm, cô uống xong liền ngủ thiếp đi, tôi thấy trời tối rồi không tiện đưa cô về, thế nên mới để cô ngủ ở đây luôn”

“Tôi, sao lại ngất?” Thẩm Trác Di lắc lắc cái đầu, không đúng, hôm qua cô rõ ràng nghe thấy tiếng súng, hơn nữa hôm qua sức khỏe cô hay còn tốt cơ mà, thế nào mà lại phát sốt được?

“Cô không tin?” Hoa Hi Mạt nhìn người đối diện uống hết ly sữa, kéo tay cô lên :“ Cô nói là thấy thủy tinh vỡ phải không, được, vậy tôi đưa cô đi xem xem”

Thẩm Trác Di được đại nữ nhân nắm tay, trên mặt rất nhanh hiện lên một mảng đỏ ửng. Theo ý người kia, vén chăn đi ra, lại theo bản năng cúi đầu xuống vừa vịn nhìn thấy quần áo trên người mình, đột nhiên dừng lại.

“Này... Hoa Hi Mạt... cái đó...” trên cô người hiển nhiên không phải là bộ đồ cô mặc hôm qua khi tới phòng vắng, mà đã được đổi thành một tổng thể màu trắng bao gồm cả áo ngủ váy ngủ, rất dễ thương, cái đó khỏi cần nhắc đến. Vấn đề ở đây chính là, tối hôm qua cô sốt như vậy dĩ nhiên là không thể

làm được việc này, vậy ngoài cô ra đáp án sót lại chỉ có một.

Thẩm Trác Di ngẩng đầu lên, đối mặt với ánh mắt của Hoa Hi Mạt.

“Bộ đồ này là cô thay cho tôi à?”

“Đúng vậy” Hoa Hi Mạt tùy ý trả lời :“ Cũng không thể để cô mặc nguyên bộ quần áo phiên toái đó lên giường được”

Trong đầu Thẩm Trác Di âm âm, vừa muốn nói gì đó lại bị tiếng chuông điện thoại cắt ngang.

Hoa Hi Mạt buông tay ra, đi tới phòng khách, nhắc điện thoại lên nghe, một lúc sau tiện đà quay đầu lại, tay che phản ứng nghe hỏi người đằng sau, mà người đó bây giờ đang nhìn chăm chăm xuống đất :“ Cô dẫn theo người đến?”

“Hà?” Thẩm Trác Di có chút mất tập trung, cô thấy chiếc cửa sổ sát sàn hoàn toàn lạnh lặn, không có dấu vết gì của sự ấm áp, Hoa Hi Mạt không thể gọi người tới sửa trong đêm được, điều này khẳng định được đêm qua cô đích thực đã phát sốt.

“Bảo vệ nói, có hai cô gái, tự xưng là bánh bao với gấu trúc, nói là tới tìm cô”

“A?” Thẩm Trác Di lùi hai bước, xua xua tay :“ Đừng để họ vào. Trời ạ làm sao mà họ biết tôi ở đây?” Cô cũng coi như là đã quen với tính cách của hai người đó, nếu để họ thấy được cô ở trong nhà của Sincerely, lại còn mặc đồ ngủ của Sincerely... lần này sống thế nào đây?” Thực sự là càng nghĩ càng thấy khủng bố!

Hoa Hi Mạt cúp điện thoại, khe khẽ cười :“ Nhưng tôi đã đồng ý cho các cô ấy vào rồi. Tối hôm qua cô sốt như vậy, hôm nay thân thể còn chưa bình phục hoàn toàn. Có người đến giúp đưa cô về thật tốt, hôm nay tôi còn có việc, không tiện cô được”

Chuyện đã đến nước này, Thẩm Trác Di cũng chỉ còn cách đồng tình với phương án của Hoa Hi Mạt. Cô kéo kéo áo ngủ, hỏi :“ Vậy quần áo hôm qua của tôi đâu?” Tóm lại việc cấp thiết bây giờ là thay lại y phục, như vậy chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ, Thẩm Trác Di đã tính toán rất kỹ, nhưng lại lần nữa bị Hoa Hi Mạt làm cho bất ngờ.

“À, sáng sớm nay đã đưa đến tiệm giặt rồi, trên đó có vi khuẩn, cần giặt giũ cẩn thận”

Nói rồi, tao nhả ngồi xuống ghế sofa bằng da, cầm lấy chiếc điều khiển, bật TV lên, liếc thấy Thẩm Trác Di còn đang ngây ngốc đứng giữa phòng khách xoa xoa đầu, tay vò vò áo cùng váy ngủ, thật giống như bị yêu quái hớp hồn, tiểu cầu hùng --- đáng yêu quá đi mất!

Hoa Hi Mạt nhất thời sinh hảo ý, đưa chiếc điều khiển lên

“Cô là khách, muốn xem gì thì xem đi”

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Bữa trưa

Bánh bao gần đây cảm thấy ngực có chút khó chịu, liền lôi kéo Gấu trúc tới bệnh viện đa khoa kiểm tra thử xem. Kết quả lại cho thấy cô chẳng có vấn đề gì cả, phần nộ ném biên lai đi ào ào quay về chỗ làm, đã tiêu hết 1000 đồng mà vẫn không tìm hiểu được căn nguyên bệnh tật. Thế nên trong lòng đâm buồn bực, Gấu trúc là người nắm rõ nhất tình trạng của Bánh bao thế nên vừa mới tan làm đã dẫn cô đi gặp một thầy thuốc Đông y.

Đi vào một con hẻm nhỏ ở nội thành, chung quanh có một vẻ rất tiêu điều xơ xác, hai người đến trước một căn nhà, trên cửa lớn được viết bằng mực nước đề đi đề lại - Hành y tế thế (Chữa bệnh cứu giúp mọi người). Bánh bao không khỏi có chút sợ hãi, đều nói “ Cao nhân ” luôn ở những nơi bí mật, nhưng gì thì gì cũng không đến nỗi tiết kiệm có cái bảng hiệu cũng viết cầu thả như thế chứ. Cô lén lút trốn Gấu trúc, nỗ lực tìm một lý do để đào tẩu, nửa đời còn lại của cô sao có thể phân phó vào cái xó xỉnh này?

Ngược lại Gấu trúc rất kiên định, cô khẳng định nơi đây cực kỳ bảo đảm, thầy thuốc ở đây cũng rất được, khi còn bé mỗi lần hoa mắt chóng mặt cô đều tới đây. Chiều theo lời của Gấu trúc thì thầy thuốc đông y ở đây thực thần kỳ, có thể làm cho người què chạy vượt rào, nói lắp có thể mở miệng đi treu chọc người khác, thấp thành cao, gốc đến đâu cũng đều có thể vào đại học hết.

Bánh bao sa sầm mặt, nhìn nhìn vào gò má Gấu trúc, trên gương mặt vẫn là hai vành mắt đen, khi quảng cáo về vị lương y kia quả thật ánh mắt rất sống động. Bánh bao bất đắc dĩ đành phải theo Gấu trúc đi vào.

Không lâu sau đó, hai người trở ra.

Bánh bao vẫn là khuôn mặt sa sầm ấy, trái lại bên kia Gấu trúc nhin cười, khoe mắt ngâm nước vỗ vai Bánh bao nói :“ Ha ha,cô nương cậu...”

“Cầm miệng, nói thêm một chữ có tin tớ khừ cậu không?” Bánh bao trừng mắt.

“Được, tớ không nói nữa, không nói nữa,...” Gấu trúc cố gắng bình tĩnh lại, có điều nghĩ lại về mặt cuồng cuồng chờ chẩn đoán của lão đông y khi nãy của Bánh Bao, thực sự là nhìn không được. Lão đông y vuốt vuốt râu, rất ra dáng nói :“ Cô gái, có phải cô trước khi đi ngủ thì bị tức ngực, nhưng lúc ngủ thì cảm thấy khá hơn đúng chứ?”

Bánh bao rất phối hợp gật đầu, cô biết mình nhất định sẽ bị người này cười nhạo cả đời.

“Có phải buổi sáng vẫn còn tốt, nhưng khi đi làm lại khó chịu?” Gấu trúc lại càng tập trung : “Cô gái à, tôi biết cô bị làm sao rồi, đây không phải là bệnh”

“Là cái gì?” Bánh bao vỗ trán một cái, hồi hận đã cùng Gấu trúc đến đây, cô thà một đời khó chịu còn hơn để cô ấy cứ thế cười nhạo.

“Cô gái, đó là do áo bra của cô quá nhỏ...” Gấu trúc nghe xong liền cười ha hả đi ra, cười đến mức trang điểm trên mặt đều bị cô làm cho lộn xộn.

“Ông ta không phải nói bra đâu” Bánh bao cãi lại, cố ý đi chậm vài bước :“ Làm sao mà cậu như phát rồ thế hả?”

Gấu trúc nghe thấy, dừng lại cười, hai tay chống nạnh ra điều muốn giáo huấn Bánh bao, nhưng khoe mắt nhanh chóng nhận thấy đầu hẻm có người.”Ồ?”

“Ồ cái gì?” Bánh bao xoay người, vừa vặn nhìn thấy người kia :“ Chị Thẩm sao cũng ở đây?”

Kể từ ngày cùng Bánh bao, Gấu trúc đi ra khỏi khu biệt thự, Thẩm Trác Di đã hai tuần chưa thấy bóng dáng Hoa Hi Mạt, người này cứ như là biến mất rồi vậy, không có bất kỳ thông tin hay lời nhắn nào. May thay cô cùng cô ấy đã trao đổi số điện thoại di động, nhưng Thẩm Trác Di nhìn xuống không chủ động tìm cô, vậy mà cô cũng không đề tới Thẩm Trác Di.

Lần đó khi đang ra khỏi biệt thự cùng hai nhân viên, đến cửa cô thấy phía sau một chiếc Ferrari màu đỏ phóng vụt lên, Hoa Hi Mạt ngồi ghế lái, tựa hồ không thấy cô, lái đi rất vội vã.

Cô ấy đi đâu? Cô ấy muốn làm gì?

Thẩm Trác Di trong đầu hiện ra muôn vàn thắc mắc, nhưng nghĩ kỹ lại, cô không có tư cách để chất vấn cô ấy. Buổi phòng vẫn bởi vì cô bị ngắt mà thất bại, cô có nên tìm một thời điểm khác cùng Hoa Hi Mạt tiếp tục không?

Vậy thì tìm đại một cái cớ đi, Thẩm Trác Di tâm tình tốt lên rất nhiều, nhân nhả cùng hai nữ sinh kia về nhà.

Nằm trong phòng Thẩm Trác Di chớp chớp mắt không biết phải làm gì, theo bản năng lấy di động ra, tìm tới danh bạ, nhìn thấy mục H, Thẩm Trác Di chần chờ một chút, ngón tay để ở nút gọi cứ chậm chạp mãi không chịu ấn, cuối cùng cô thờ dãi, để điện thoại lại một bên, nặng nề ngủ tiếp.

Hoa Hi Mạt...Sincerely...

Cô lằm bằm ghi nhớ.

Hôm nay Thẩm Trác Di có vẻ có tâm sự, cô ý thức được nay là cuối tuần, nên ra ngoài đi lung tung, thông thả bước đến một khu vực đã cũ, cũng chính là nơi Gấu trúc cùng Bánh bao nhìn thấy cô. Giờ đã là 12h, Thẩm Trác Di cảm thấy có chút đói bụng, nghiêng đầu thoáng thấy có quán cà phê, cũng tính là sạch sẽ, liền đi vào, đang tìm chỗ ngồi không nghĩ lại gặp được người mấy nay cứ xuất hiện trong tâm trí cô - Hoa Hi Mạt. May mà lúc này Hoa Hi Mạt đang đưa lưng về phía cô, ngồi đối diện là một nam nhân cô rất quen mặt, mơ hồ cảm thấy dường như đã gặp qua ở nơi nào.

Đúng rồi!

Thẩm Trác Di bắt đầu thông suốt, người đàn ông này chẳng phải là người đã nhảy xuống biển cứu cô ở bến Victoria, Đoàn Dữ Thành sao? Thì ra anh ta cùng Hoa Hi Mạt có quen biết, chà trách lần đó anh ta vừa nghe thấy tên Hoa Hi Mạt rơi xuống nước là không chút do dự liền nhảy xuống.

Anh ta và Hoa Hi Mạt có quan hệ thế nào?

Thẩm Trác Di tìm một vị trí sát cửa sổ, yên lặng ngồi xuống, tùy tiện gọi một ly cà phê, lại tùy tiện lật dở một tờ tạp chí ra xem, nhưng cái chính vẫn là để quan sát hai người kia.

Là tình nhân sao?

Thẩm Trác Di bắt đầu lo lắng, vị đắng của Capuccino dâng lên trong miệng.

Bỗng nhiên phát hiện tiêu điểm trên tờ tạp chí là Sincerely lừng danh, vừa mở ra, bên trong chính là một ít tình tiết của “Phù Hoa Mộng“. Thẩm Trác Di đang nhìn quyển tạp chí rất chăm chú, không biết rằng qua chiếc cửa sổ trong suốt nơi cô đang ngồi, bên ngoài qua cũng có hai cặp mắt to tròn đang quan sát nhất của nhất động của cô.”Cậu nói xem chị Thẩm đang làm gì vậy, nhìn chằm chằm cuốn tạp chí không nhúc nhích” Gấu trúc hỏi.

“Tớ đoán nhất định là LV ra mẫu mới, chị Thẩm nhìn thấy liền đau lòng, mà không nhìn lại càng đau lòng. Cậu xem về mặt mỗi một biểu cảm đều có, so với phim truyền hình còn đặc sắc hơn” Bánh bao trả lời.

“Đi vào rồi chẳng phải sẽ rõ sao, không biết chừng chúng ta còn hỏi được bữa trưa” Gấu trúc đưa ra ý kiến. Thẩm Trác Di không phải mấy hôm trước ở nhà của Hoa Hi Mạt sao, lần trước vội quá không kịp hỏi hai xem thế nào, hôm nay lại may mắn vô được cơ hội tốt như vậy.

Cứ thế mang theo cái bụng đói meo đi vào bên trong quán và phê, không chút khách khí ngồi đối diện với Thẩm Trác Di.

“Chị Thẩm, thật trùng hợp quá đi”

“Hả?” Thẩm Trác Di lộ vẻ mặt ngây dại khi nhìn thấy hai người :“ Mấy đứa sao lại tới đây?”

“Chị Thẩm xem cái gì ế?” Gấu trúc hai mắt tỏa sáng thoáng nhìn qua tạp chí trên tay Thẩm Trác Di, tiêu đề trên đó nghe nhiều nên thuộc :“ Là sincerely a!”

Thẩm Trác Di cẩn thận ngẩng đầu lên quan sát Hoa Hi Mạt, thấy bên đó không có động tĩnh gì, mới thở phào tiếp tục trò chuyện cùng hai người.

“Đúng vậy, chẳng phải chị được giao nhiệm vụ phỏng vấn cô ấy sao, tìm hiểu thêm một chút thông tin về cô ấy có lẽ sẽ có ích”

“À, ra thế” Gấu trúc dùng cùi chỏ chọc chọc bánh bao bên cạnh, cô rất nhanh hiểu ý, tiếp lời :“ Chúng em lần trước còn đứng ở cửa đã đón được chị, cho nên chưa biết được khuôn mặt của Sincerely ra sao, cô ấy là người như thế nào vậy ạ, chị Thẩm tiết lộ cho chúng em biết đi, một chút thôi có được không?”

“Đúng đó chị Thẩm, cô ấy ở một ngôi nhà sang trọng như thế, gia thế nhất định là rất tốt? Oa, đa tài lại nhiều tiền, nếu là đàn ông em nhất định sẽ bám dính lấy!” vẻ mặt Gấu trúc hiện rõ nét mê mẩn.

Thẩm Trác Di chép miệng, cô ấy có là nữ nhân, chỉ sợ mấy đứa cũng sẽ động lòng...

“Cô ấy chỉ có một cái thân thôi”

“Xem dáng vẻ của chị Thẩm...” Bánh bao liếc một cái, hạ thấp giọng :“ Không phải Sincerely là người có tướng mạo kỳ lạ, đừng hay nằm đều như nhau đấy chứ?”

“Phụt...” Thẩm Trác Di suýt chút nữa phun nước vào hai người đối diện :“ Thế thì đó không phải là người mà là hình lập phương rồi bà cô của tôi ời”

“Thế đến cùng cô ấy là người như nào hả chị Thẩm?”

Đối diện là hai đôi mắt chớp chớp mở to, Thẩm Trác Di thực sự không bình tĩnh được nữa, một tay khuấy cà phê đồng thời ngẩng đầu nhìn về phía bên ấy, ánh mắt đọng lại trên lưng người đó, đắm chiêu nói

“Cô ấy có một bóng lưng làm cho người ta say mê lưu luyến...”

...

“Bên phía Triều Hề Nhiên tình hình thế nào?” Hoa Hi Mạt mơ hồ cảm thấy sau lưng cơ người đang nhìn mình, khoe miệng nhếch lên, nhưng cũng không quay đầu lại nhìn xem là ai.

“Nguyên bản là tôi nhận được tin tức nói ngày đó gặp nhau biệt thự của cô, nhưng khi đến nơi lại không thấy người của cô ta đâu. Tôi nghĩ có thể là bên Triều Thị xuất hiện vấn đề, nên mới tạm thời cắt đứt kế hoạch của cô ta”

“Nhưng đúng là thành quả bất ngờ” Hoa Hi Mạt lạnh lùng cắt lời Đoàn Dữ Thành “Nếu như để cho tôi thấy anh động đến cô ấy, anh sẽ biết kết quả”

Đoàn Dữ Thành thực bình tĩnh, trên mặt không hiện nét kinh hoàng nào :“ Cô hiện nay sẽ không giết tôi đâu”

“Tại sao?” Hoa Hi Mạt cười cười “Nếu đã tìm thấy cô ấy, anh cho là tôi vẫn sẽ cùng các anh tuân thủ ước định, để mặc các sắp xếp sao?”

“Cô không phải người như vậy” Đoàn Dữ Thành khẳng định :“ Anh ta dù sao cũng có ơn với cô, cô nhất định sẽ còn tiếp tục. Đây là tính cách của Hoa Đoan Y”

“Không cho anh gọi cái tên đó, anh không xứng”

“Được” Đoàn Dữ Thành đáp ứng câu nói một cách thẳng thắn :“ Thật đúng là, cô đã không còn là cô nữa. Triều Tịch có thể cung chiều cô, bởi vì cô ta có năng lực nên cô có thể ý lại, Nhưng hiện giờ Thẩm Trác Di không phải Triều Tịch, cô ta không có cái khí chất cùng sự tự tin nữa, cô vẫn muốn sao?”

Hoa Hi Mạt trong miệng đang nhai bít tết, nghe xong bụng ly nước chanh uống một hớp.

“Anh quản hơi nhiều việc”

“Nếu như tôi nói Triều Hề Nhiên mới là Triều Tịch, cô sẽ làm thế nào?” Đoàn Dữ Thành tựa hồ là đang thăm dò, đúng như ý anh, đáy mắt Hoa Hi Mạt khẽ dừng lại.

“VẬY anh chứng minh đi.” Hoa Hi Mạt cười “ Có điều chuyện này đối với tổ chức và ông chủ của anh đều không phải là chuyện tốt. Đối với anh ta mà nói, càng sớm tiếp thu trị liệu càng tốt, nếu anh như vậy không phải là lãng phí thời gian của anh ta sao? Anh đem Triều Hề Nhiên cùng Thẩm Trác Di đến trước mặt để tôi lựa chọn. Tôi đã chọn Thẩm Trác Di. Hiện tại anh lại tới tìm tôi, nói với tôi Triều Hề Nhiên mới là chị ấy... Đoàn Dữ Thành, anh không phải là tôi, anh dựa vào cái gì mà thay tôi phán đoán?”

“VẬY cô thì sao? Cô dựa vào cái gì mà phán đoán?” Đoàn Dữ Thành hỏi ngược lại.

“CÓ một số việc, anh mãi mãi không hiểu được” Hoa Hi Mạt nhai nốt miếng bít tết trong miệng, lấy khăn lau lau khóe miệng, nhìn dòng người đi qua đi lại qua cửa sổ, mờ miệng

“CẢM ơn vì bữa trưa”

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Uy hiếp

Trong mỗi một tác phẩm GL đều có một yêu nghiệt, có mấy người thích kiểu ngự tỳ, có mấy người thích kiểu nghiêm túc, băng lãnh hay ngạo kiều, yêu quái đầu đầu cũng có. Câu chuyện này đương nhiên cũng không ngoại lệ - Hoa Hi Mạt tuyệt đối chính là đẳng cấp yêu nghiệt, cần đẹp để có đẹp để, đến mức khi ngồi ở trong quán cà phê hướng về phía ba con người ngồi đằng sau cô chào hỏi đồng thời khiến cho Gấu trúc cùng Bánh bao hết sức kinh ngạc.

“CÔ Thẩm, không ngại để tôi ngồi cùng chứ?” Hoa Hi Mạt đối diện với hai nữ sinh này giờ còn đang ngây ra đó, khẽ mỉm cười, nụ cười của cô lúc thì rất yêu kiều, lúc rất mê hoặc, cũng có lúc lại rất thâm sâu khó lường.

“KHÔNG vấn đề gì, nhưng mà bạn trai cô sẽ không để ý chứ?” Thẩm Trác Di nhích sang bên cạnh nhường chỗ cho Hoa Hi Mạt, cô ngồi xuống, mũi Thẩm Trác Di mơ hồ ngửi thấy một mùi thơm độc hữu, không hiểu sao trong lòng dấy lên một dự cảm thất thường. Vì để tránh đụng chạm, thẩm Trác Di cố gắng ngồi sát vào bên trong, cách Hoa Hi Mạt một khoảng, gần như là dính lấy cửa sổ.

“ĐÓ chỉ là một người hợp tác với tôi, bàn bạc câu chuyện xong xuôi rồi nên đi, xin cô đừng hiểu nhầm” Hoa Hi Mạt giải thích, thấy Thẩm Trác Di phản ứng có chút đáng yêu, khóe miệng không giấu được ý cười.

“Ừ” Thẩm Trác Di không nói nhiều, tiếp tục cúi đầu uống cà phê, nhưng thực chất trong lòng đang cảm thấy vô cùng vui vẻ, bởi vì biết được Hoa Hi Mạt cùng nam nhân kia không có quan hệ đặc biệt, nếu không đã không bỏ anh ta ngồi lại một mình để sang đây.

Bánh bao cùng Gấu trúc liếc nhìn nhau rồi đồng loạt đưa danh thiếp của mình.

“CHúng tôi là nhân viên của Tạp chí M”

Hoa Hi Mạt từ tốn tiếp nhận từng cái, ánh mắt hơi đá sang người bên cạnh, mờ miệng nói “ Thật ngại quá, tôi không có danh thiếp”

“KHÔNG, không sao đâu” Gấu trúc cười cười trả lời, cúi chỏ lại chọc chọc Bánh bao bên cạnh, ý là - cậu ngây ngốc ra như vậy để làm gì, hiếm lắm mới thấy một cực phẩm mỹ nhân như thế, không giống phong cách thường ngày của cậu.

Bánh bao giờ mới hoàn hồn, quay đầu về phía Thẩm Trác Di nói “ Chị Thẩm, sao chị còn chưa giới thiệu mỹ nhân đi?”

Thẩm Trác Di muốn mở miệng nói vị này chính là Sincerely mà các cô hay thảo luận, nhưng không ngờ lại bị Hoa Hi Mạt cướp lời.

“Xin chào, tôi là Hoa Hi Mạt”

Bữa cơm này vừa nói vừa cười, có Gấu trúc cùng Bánh bao ở đây, không khí cũng không quá vắng lặng, các cô ấy vốn nổi danh là những kẻ điên, nhìn thấy mỹ nữ như vậy lại càng muốn thể hiện bản thân. Bình thường khi nhìn thấy một người ưu tú như vậy, con người ta rất hay moi móc tật xấu của đối phương, đồng thời cũng so sánh với ưu điểm của mình, nhưng Hoa Hi Mạt không như vậy, trên người cô mang đến một cảm giác hòa hợp, bất kỳ nữ nhân nào cũng muốn tiếp cận chứ đừng nói là nam nhân.

Vừa khéo thay, lúc bốn người ăn uống no nê, bước ra từ quán cà phê lại vừa vặn gặp Vân Phi đang lao đảo chạy tới, trán hán chảy máu, thấy Thẩm Trác Di cùng hai cô nhân viên lại như gặp được cứu tinh. “Mau lên, cướp đánh người! Mau báo cảnh sát” Bộ âu phục của Vân Phi bị rách rất thảm, trên tóc dính một ít bùn đất, giày cũng mất đi một chiếc, xem ra vô cùng thảm hại.

Bánh bao cùng Gấu trúc thấy vậy sợ hãi nép sang một bên, chỉ có Hoa Hi Mạt cùng Thẩm Trác Di là giữ được bình tĩnh.

“Vân Phi, cậu có sao không, tớ đưa cậu đến bệnh viện nhé” Thẩm Trác Di biết mức độ nghiêm trọng của sự việc, Vân Phi là ai, hán nổi tiếng là một kẻ cuồng sạch sẽ, là một xử nữ chính hiệu, nổi tiếng là người hay soi mói. Nếu đã thành bộ dạng này, nhất định chuyện xảy ra đã khiến hán không thể không

chế.

“Tớ không sao” Vân Phi lúc này mới nhìn thấy người bên cạnh Thẩm Trác Di, Hoa Hi Mạt, Ồ lên một tiếng, nhưng không hỏi gì, mà quay đầu hướng Thẩm Trác Di kêu lên :“ Mau báo cho cảnh sát đi, vật đó không thể bị lấy mất được! Điện thoại di động của tớ cùng túi cũng bị cướp mất rồi!”

“Món đồ gì mà quan trọng như vậy?” Thẩm Trác Di đỡ Vân Phi, trán hấn lại tiếp tục chảy máu, đáng vẻ có không khỏi có chút e ngại, lập tức cầm máu cho hấn, bằng không hấn có thể mất mạng như chơi :“ So với cái mạng của cậu còn quan trọng hơn sao?”

Cô ngừng lại một chút, quay đầu hướng hai cô nữ sinh dặn dò :“ Hai đứa mau gọi điện thoại báo cảnh sát, kể lại sự việc cho họ, sau đó đưa chủ biên tới bệnh viện đa khoa, nhanh!”

Bánh bao cùng Gấu Trúc thấy máu có chút sợ, nhưng biết mạng người là chuyện quan trọng nên cũng không dám nói nhiều, liền đỡ lấy Vân Phi từ tay Thẩm Trác Di, mỗi người một bên đưa hấn bắt xe tới bệnh viện.

“Sincerely, cô cũng về đi, lần khác tôi sẽ tới tìm cô” Thẩm Trác Di nói xong, định bụng sẽ quay lại nơi Vân Phi gặp chuyện tìm manh mối, Vân Phi nhát gan như vậy, nếu như hấn liều mình bảo vệ thứ gì đó, thì thứ đó nhất định là rất quan trọng.

Không ngờ khuỷu tay lại có người kéo, đối phương nghiêm túc nhìn cô , lưu loát phun ra mấy chữ

“Tôi cũng đi” Lời nói hết sức kiên định.

“Liều lĩnh” Thẩm Trác Di đẩy tay nàng ra, cõng giày cao gót cầm lên tay :“ Trừ phi cô là vị nữ hiệp có thể phi thiên độn địa trong giấc mơ của tôi, bằng không đừng hòng theo tôi”

Dứt lời, thấy bàn tay kéo cô không phản ứng kịp, Thẩm Trác Di liền nhanh chóng chạy đi. Cô từng là tham gia chạy cự li ngắn, người bình thường nhất định là không đuổi kịp cô, hơn nữa sức chịu đựng của cô rất lớn nên thường làm việc gần như điên cuồng.

Bóng hình Hoa Hi Mạt ngày càng nhỏ lại, xa dần, khẽ nhếch miệng cười.

Thật ngốc, tôi chính là vị nữ hiệp trong giấc mơ của cô đấy.

Thẩm Trác Di chạy tới đầu hẻm, nhưng lại không biết tiếp theo nên chạy đi đâu. Cô tìm thấy được cái túi của Vân Phi trong thùng rác nơi góc đường, lật lên kiểm tra thấy điện thoại và ví tiền vẫn còn, thậm chí tiền mặt chúng cũng không lấy.

“Kỳ lạ thật, đám người kia đến cùng là muốn cướp cái gì của Vân Phi?”

Trùng hợp thay điện thoại lúc này đổ chuông, đầu bên kia chính là Gấu Trúc, hai người các cô đã đem Vân Phi đến bệnh viện đa khoa, trước mắt đang được phẫu thuật, bác sĩ khám qua cho Vân Phi rồi đưa ra kết luận - Trên đầu Vân Phi xuất hiện vết rạn, nhất định phải phẫu thuật. Nhưng Vân Phi trước khi tiến vào phòng phẫu thuật sống chết kéo lấy tay Bánh bao, mơ mơ hồ hồ nói “ tờ giấy, tờ giấy “ , một lát sau thì không thấy động tĩnh nữa.

Bánh bao canh trước cửa phòng cấp cứu để đợi kết quả, nên bảo Gấu trúc đi gọi điện thông báo cho Thẩm Trác Di.

“Vân Phi thế nào rồi?” Thẩm Trác Di một bên nghe, một bên đánh giá xung quanh, từ lúc nãy đã cảm thấy có người nhìn cô chằm chằm, nhưng lại không thấy ai, cô nghĩ có thể là dạo gần đây quá mệt mỏi nên cũng không để ý nhiều.

“Vân Phi không sao rồi ạ” Gấu trúc đang đứng chỗ lối đi trong bệnh viện đa khoa, qua ô cửa sổ nhỏ có thể thấy Bánh bao đang ngồi trên ghế, cúi đầu lo lắng đợi, biểu hiện tựa hồ rất lạ :“ Chị Thẩm, giờ chị đang ở đâu?”

“Chị đuổi theo bọn cướp, phát hiện thấy túi Vân Phi ở góc đường, thế nhưng rất kỳ lạ, tiền mặt bên trong vẫn ... A!”

“Chị Thẩm, chị Thẩm, chị làm sao vậy?” Gấu trúc đang nghe điện thoại thấy bên kia có tiếng hét, sốt ruột gọi vài tiếng, nhưng đầu bên kia không có ai trả lời.

“Điện thoại này còn đang mở?” Đầu bên kia mơ hồ truyền đến một giọng nam, Gấu trúc nghe thấy vài tiếng bước chân, như là tiếng giày đập trên nền xi măng, phát ra thanh âm trầm thấp.

“Đồ bỏ đi”

Mấy chữ này qua đi, ở đầu bên kia Gấu trúc lại nghe thấy tiếng răng rắc, ý thức được điện thoại Thẩm Trác Di bị ai đó giẫm nát rồi, trong ống nghe truyền đến âm thanh có tần suất chói tai.

“Điều tra xem, đồng thời bắt cô ta về...”

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Khúc dạo đầu

Vân Phi an toàn vượt qua cuộc phẫu thuật, có điều vẫn đang trong tình trạng hôn mê.

Bánh bao tới thăm hẳn lại tình cờ gặp được mẹ Vân Phi, người phụ nữ đó xem chừng mới hơn 40 tuổi, dù mặc quần áo giản dị nhưng lại toát lên một khí chất bức người. Làm Bánh bao không dám nhìn thẳng.

Cảm ơn cháu. Bà nói, đôi mắt nhìn chăm chăm Vân Phi, không hề liếc qua người khác.

Bánh bao lùi ra, đã mấy ngày cô không thấy chị em tốt Gấu trúc của mình đâu, suy nghĩ một lát, vẫn là lấy di động ra bấm dãy số quen thuộc.

“Alo?”

“Alo? Là Phương Ưu phải không?” Giọng nói đầu bên kia rất lạ, nghe ra có độ trầm ổn, tuyệt đối không phải là giọng điệu của Gấu trúc.

Bánh bao sốt ruột :“ Cô là ai? Gấu trúc đâu?”

“Tôi là Hoa Hi Mạt, chúng ta đã từng gặp nhau” Người bên kia nhàn nhạt nói.

“Tại sao cô lại cầm điện thoại của cô ấy, cô ấy đâu?”

“Tôi cũng không biết” Hoa Hi Mạt đánh giá xung quanh, trong bếp có một gói mì tôm mới mở, nước còn đang nấu, xem ra là mới đi không lâu. Hoa Hi Mạt một bên tắt bếp, một bên hướng bên kia điện thoại nói :“ Tôi nghĩ có khả năng cô ấy gặp chuyện rồi”

Bánh bao muốn tiếp tục câu chuyện nhưng đầu bên kia đã tắt máy. Cô ngồi phịch xuống hàng ghế đợi bên ngoài phòng cấp cứu, thất thần nhìn màn hình điện thoại.

Gấu trúc... Cậu đừng gặp chuyện... Nhất định không thể...

“Cháu gái, xảy ra chuyện gì rồi sao?” Trùng hợp vào lúc này, mẹ của Vân Phi từ trong phòng đi ra, bà nhẹ nhàng ngồi bên cạnh Bánh bao, lại cảm lấy tay cô vỗ vỗ như một lời an ủi, động viên.

Nói tới cũng thật kỳ quái, Bánh bao đột nhiên cảm thấy an tâm hơn rất nhiều.

“Dì à, đồng nghiệp của cháu, cô ấy...”

“Bất luận xảy ra chuyện gì, cô ấy nhất định sẽ trở lại, người tốt nhất định sẽ được báo đáp” Bà nở nụ cười, một nụ cười như ánh nắng tháng 3 chan hòa và ấm áp “ Các cháu đều là những cô bé ngoan, các cháu đã cứu Vân Phi, tin ta đi, dù các cháu có gặp chuyện gì đi chăng nữa cũng đều có thể chuyển nguy thành an”

Bánh bao ngẩn người “ Dì biết xem bói sao?”

“Không phải, chỉ là ta tin tưởng, mọi việc đều do con người”

Bên này, Hoa Hi Mạt đã ra khỏi nhà trọ của Gấu trúc, cô thực sự hối hận hôm trước đã không đi cùng Thẩm Trác Di. Đợi đến khi cô chạy đến hiện trường, mới phát hiện điện thoại của Thẩm Trác Di đã bị giẫm nát, bên trên màn hình hiển thị người gọi : Gấu trúc. Vậy nên cô lần theo manh mối này, đến tìm Gấu trúc, hy vọng có thể thu được chút ít thông tin có giá trị, ai ngờ khi cô tìm đến nơi, Gấu trúc cũng bốc hơi.

Rốt cuộc là ai đã bắt các cô ấy?

Hoa Hi Mạt đi trên đường, bầu trời có chút âm u, mây đen ồ ạt kéo đến, có lẽ đêm nay trên trời cao kia sẽ không xuất hiện mặt trăng. Ở góc đường nhìn thấy bộ điện thoại, Hoa Hi Mạt thoáng do dự, nhưng vẫn là đi tới. Cô nhất định phải lại một lần nữa dùng thông tin của Đoàn Dữ Thành, nhìn cái ngã tư gần nhất cảm thấy có chút dị thường. Đi tới trước buồng điện thoại, bước chân Hoa Hi Mạt dừng lại, từ lúc này cô đã cảm thấy có người theo dõi mình, nhìn dáng dấp thì xem ra không phải Đoàn Dữ Thành, bởi vì thân thủ của Đoàn Dữ Thành so với người kia tốt hơn rất nhiều.

Cô làm bộ không nhìn thấy, tiếp tục đi về phía trước.

“Đi ra đi” Cô có ý vòng tới một con ngõ, đưa lưng về phía người sau nói :“ Các người theo tôi mấy con phố như vậy, không mệt sao?”

“Ồ trên du thuyền, là cô sao?” Phía sau vang lên một thanh âm rất thanh thấu (giọng nói nhẹ nhàng nhưng cũng rất sắc bén) Hoa Hi Mạt không cần quay người lại cũng biết chủ nhân giọng nói này nhất định là người con gái xinh đẹp.

“Là tôi” Hoa Hi Mạt nhếch miệng lên, khẽ ním cười, vẫn đưa lưng về phía người kia. Bóng lưng cô đơn dưới bầu trời u ám càng làm lộ ra vẻ thê lương, loại thê lương bên này được thai nghén bên trong một cô gái cao ngạo. Không sai, Hoa Hi Mạt trời sinh chính là một mỹ nhân mười phần vẹn mười, khắp vùng trời này dường như không tồn tại người thứ hai được như vậy :“ Làm sao cô biết được, là cô bắt cóc Thẩm Trác Di?”

“Thẩm Trác Di?”

“Tôi thật không nghĩ tới đại tiểu thư Triều Thị lại có thể dám làm mà không dám nhận, vốn dĩ còn tưởng cô là người thật thà, chẳng lẽ người trên tàu hôm đó không phải là cô?”

Triều Hề Nhiên sững sờ, người này tuy quay lưng về phía cô, nhưng từ trên người cô ắt lộ ra một vẻ nguy hiểm, giống như chiếc gai trên thân hoa hồng, bình thường trông rất quyến rũ, ắt thế mà lại trí mạng. May mà Triều Hề Nhiên cũng không phải dạng vừa, khí chất cũng không thua kém so với Hoa Hi Mạt.

“Cô tại sao lại theo tôi? Cô là ai?” Triều Hề Nhiên híp mắt, giờ tay chỉ vào Hoa Hi Mạt nói: “Cô cố tình dụ tôi đến đây, còn giả bộ thân bí cái gì?”

Hoa Hi Mạt cười cười, từ từ xoay người lại.

“Khoan đã, giờ tay lên, đừng có làm ra vẻ” Triều Hề Nhiên lùi về sau một bước, vệ sĩ bên cạnh nhanh chóng đến chắn trước mặt cô, thân hình nhỏ bé của cô nằm gọn sau lưng hắn.

“Thì ra Triều tiểu thư lại nhất gan như vậy, cô còn sợ một cô gái yếu đuối như tôi sao?” Hoa Hi Mạt ngoan ngoãn giờ tay lên, xoay người, trên mặt là một nụ cười lớn, thân nhiên đối mặt với Triều Hề Nhiên.

Triều Tịch, cô bé này thật sự có điểm giống chị..

Nhìn thấy khuôn mặt Hoa Hi Mạt, tất cả mọi người đều trở nên ngây ngốc trong nháy mắt. Vệ sĩ phía trước Triều Hề Nhiên không hẹn chầm rãi buông lỏng tay súng, nét mặt giãn ra, dùng một loại biểu cảm không thể tin được để nhìn đối phương. Mà Triều Hề Nhiên lại càng sững sờ hơn, cô đẩy vệ sĩ chắn trước mặt ra, hai mắt tròn to, dụi dụi, muốn để nhìn rõ thêm một chút.

Đứng trước mặt mình, là người, hay là...yêu?!

“Triều đại tiểu thư, vệ sĩ của cô có phải bị trúng gió hay gì rồi không, sao toàn bộ lại không nhúc nhích như vậy?” Hoa Hi Mạt mỉm cười mở miệng, hoàn toàn không kiêng nể gì mấy tay súng trước mặt. Thế nhưng hòng súng đen ấy lại làm cho lòng cô quặn thắt.

Lúc trước, Triều Tịch cứ như vậy ngã xuống trước mặt cô, cách nhau vùn vùn có vài bước, thế nhưng lại vô lực cứu vãn.

Ngẩng đầu nhìn màu trời dần dần tối lại, Hoa Hi Mạt tính toán thời gian, do dự không biết nên đi hay ở. Cô mơ hồ khẳng định Thẩm Trác Di nhất định là ở trong tay đám người kia, lần trước không phải bọn họ cũng bắt cô ấy sao?

“Người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, Triều tiểu thư, Thẩm Trác Di có ở chỗ cô hay không?” Hoa Hi Mạt nhú mày hỏi.

Triều Hề Nhiên giờ mới hoàn hồn, một bên thâm ảo não sao lại bị cô gái kia mê hoặc, một bên cân nhắc có nên thay đổi kế hoạch ban đầu hay không? Dù sao mỹ nhân như vậy, giết đi thật quá đáng tiếc.

“Tôi không biết Thẩm Trác Di nào” Triều Hề Nhiên thốt lên, nhưng vệ sĩ bên cạnh tựa hồ có lời muốn nói, tiến tới sau cô thì thầm vài câu, Triều Hề Nhiên hơi nhú mày, lần nữa quay về phía Hoa Hi Mạt nói: “Tôi nhớ ra rồi, lần trước quả thật đã bắt được, nhưng sau đó lại để cô ta đi rồi”

Hoa Hi Mạt nghe xong thâm nghĩ trong lòng, người rõ ràng là do cô cứu, thế nào mà lại thành cô ta thả Thẩm Trác Di đi? Xem ra Triều Hề Nhiên này niệng toàn lời nói nhảm, nói không chừng cô ấy chính là bị nhóm người này bắt đi. Đối với tính cách của cô ta, nhất định là sẽ phục thù.

“Trốn ở gầm giường cô là tôi, không biết Triều tiểu thư định xử lí tôi thế nào?”

“Rất đơn giản, mời cô theo tôi một chuyến” Triều Hề Nhiên đi tới trước mặt Hoa Hi Mạt, vòng quanh cô một vòng, tinh tế đánh giá cô gái trước mắt, nhưng từ trên người cô ấy không biểu hiện ra khuyết điểm nào. Cô đứng lại phía trước Hoa Hi Mạt, giờ tay, dùng ngón trỏ cùng ngón cái kẹp lấy cằm Hoa Hi Mạt: “Đều là nữ nhân, trên người cô thật có nhiều thứ khiến người ta ước ao. Hoa Hi Mạt, đúng là ông trời ưu ái cô quá rồi”

Hoa Hi Mạt quay đầu không để cho người kia chạm vào mặt mình.

“Cảm ơn. Bất quá tôi lại cảm thấy, đây là ông trời đang trừng phạt tôi.”

Nếu không phải trừng phạt, sao lại để bọn phản động chú ý đến nhan sắc của cô? sao lại để Triều Tịch bỏ qua tất cả liều mạng với bọn phản động? Sao lại để Triều Tịch cứ như vậy mà chết trước mặt cô?

Cái này nhất định là sự trừng phạt...Nhất định là...

“Đưa đi” Triều Hề Nhiên ra lệnh, hai vệ sĩ to lớn đi đến trước mặt Hoa Hi Mạt muốn kéo cô đi, nhưng không ngờ cô tránh được hết sức nhẹ nhàng.

“Tự tôi sẽ đi” Hoa Hi Mạt nói, cô ngẩng đầu lên nhìn, sắc trời ngày càng tối, lòng mày hơi nhú lên, đắp thành từng tòa từng tòa núi nhỏ. “Tôi hi vọng các người sẽ không hối hận”

“Hối hận cái gì?” Triều Hề Nhiên nghi hoặc.

“Đến một thời điểm nhất định, tự khắc cô sẽ biết.”

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Đúng sai

Lần thứ hai Thẩm Trác Di tỉnh dậy phát hiện mắt mình bị bịt kín bởi một mảnh vải màu đen, tay chân bị trói lại, miệng dán băng dính. Theo bản năng cô nghĩ, nhất định là gặp phải bọn cướp rồi, chỉ có bọn chúng mới có thể đem cô trói lại một cách công phu như vậy.

Thẩm Trác Di thực sự là khóc không ra nước mắt, cô rõ ràng chỉ là một biên tập bé nhỏ, thế nào mà lại bị bọn bắt cóc nhìn trộm, cô không có tiền không có địa vị, muốn bắt cô để lấy tiền chuộc là điều không tưởng.

Bên tai truyền đến tiếng mở cửa, rất nhỏ, Thẩm Trác Di cẩn thận lắng nghe, hình như có tiếng nước nhỏ xuống. Cái móng hơi di chuyển, tay lần sờ, dưới đất tuyệt nhiên khô ráo.

Kỳ quái, rõ ràng nghe thấy tiếng nước, nơi này rốt cuộc là cái nơi quái quỷ nào vậy?!

Cùng lúc đó Hoa Hi Mạt cũng đang bị che mắt, được người dẫn tới một căn phòng, nơi này có điều hòa vậy nên nhiệt độ phòng luôn duy trì ở mức thích hợp... 26 độ C.

“Tôi có thể kéo bịt mắt xuống được không?” Hoa Hi Mạt hỏi, vẫn giữ thái độ hờ hững.

“Có thể” Triều Hề Nhiên ngồi trên ghế sofa, hai chân duỗi thẳng gác lên cái bàn trước mặt.

Hoa Hi Mạt tháo bịt mắt xuống, việc đầu tiên là nhìn quanh bốn phía, tình thế đánh giá xung quanh. Bốn bức tường đã được xử lý cách âm, vậy nên nếu đóng cửa lại bên ngoài không thể nghe thấy động tĩnh bên trong. Dưới đất là màu trắng của thảm lông cừu, nhẹ nhàng khoan khoái nhưng hình như nó không được giữ gìn cẩn thận. Chính giữa phòng đặt một chiếc giường dài 2m, cao hơn so với giường bình thường. Ngoại trừ một số thiết diện khác, căn phòng còn lại chẳng có gì.

“Nói đi, cô đưa tôi tới đây làm gì?” Hoa Hi Mạt cuối cùng cũng để Triều Hề Nhiên vào tầm mắt, hơi sững người, nhưng rất nhanh khôi phục lại trạng thái ban đầu.

Tại sao càng nhìn ánh mắt của cô ta, cô lại càng cảm thấy...

Hoa Hi Mạt không dám nghĩ tiếp nữa.

Cô đứng thẳng, từ trên nhìn xuống Triều Hề Nhiên, khiến cô ta có chút hoảng hốt. Cô dù gì cũng là Triều đại tiểu thư, khí chất chưa từng thua kém bất kỳ ai. Nhưng về mặt khí thế của người này, tuyệt đối không phải một sớm một chiều có thể luyện được.

Triều Hề Nhiên nhú nhú mày, hai tay giao nhau đặt trên bụng.

“Hoa là một họ danh gia vọng tộc, cô có bối cảnh như thế nào?” Trên thương trường Triều Hề Nhiên vẫn là giữ hình tượng từng lời gọn gàng khôn khéo, dù đối đầu có mạnh đến đâu, cô vẫn có thể ứng phó như thường, nhưng vào giờ phút này quay mặt về phía một nữ nhân thân bí như kia, cô không khỏi có chút hoảng hốt. Có câu, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, nhưng người kia lại hết sức bí ẩn, mà hình như còn hiểu rất rõ cô.

Thực sự là đau đầu. Triều Hề Nhiên trầm nghĩ, vẫn là “nhất châm kiến huyết”* tới gọn gàng dứt khoát.

*lời nói sắc bén

Hoa Hi Mạt khẽ mỉm cười, vòng tới trước sofa, chéch một bên so với Triều Hề Nhiên, vệ sĩ vốn muốn ngăn cô không cho cô tới gần, nhưng bị Triều Hề Nhiên ngăn lại: “Hai người các anh còn không đối phó được với một người phụ nữ sao? Trên người cô ấy không có vũ khí, lại đây không có vấn đề gì đâu.” “Thật can đảm” Hoa Hi Mạt vừa nói vừa khom lưng nhìn gò má Triều Hề Nhiên nói: “Nếu tôi nói tôi không có bất gì bối cảnh nào, cô tin không?”

“Không tin”

Hoa Hi Mạt sững sờ: “Nếu Triều tiểu thư là người làm ăn, vậy tôi và cô làm một cuộc giao dịch đi.”

“A?” Triều Hề Nhiên nghe đến hai chữ “làm ăn”, nhất thời có ý nghĩ: “Tôi biết cô viết sách, nhưng đối với tôi mà nói, trên người cô không có giá trị gì, cho dù cô có được giải Nobel văn học thì số tiền cô nhận được cũng chưa bằng một phần mười lợi nhuận của tôi.”

“Đương nhiên không phải về tiền.” Hoa Hi Mạt bỗng nhiên nắm lấy tay trái, chỗ ấy mơ hồ tỏa nhiệt, đây là dấu hiệu cho biết cô sắp biến thân, nếu như không nhanh chóng rời đi, thời điểm cô suy yếu nhất sẽ bị bại lộ, hậu quả khó lường. “Tôi muốn cùng cô đổi thông tin. Cô giao Thẩm Trắc Di cho tôi, tôi sẽ nói cho cô biết tôi là ai.”

Triều Hề Nhiên nhú nhú mày, cô cũng phát hiện ra từ nãy tới giờ Hoa Hi Mạt có gì đó không đúng. “Dù cô có tin hay không, tôi chưa từng gặp lại Thẩm Trắc Di, nghe ngữ khí của cô hình như cô ấy bị bắt cóc, bắt kẻ là ai, tôi xin cam đoan, người đó không phải là Triều Hề Nhiên tôi.”

“Không phải cô?!” Hoa Hi Mạt ngạc nhiên, biểu hiện của Triều Hề Nhiên không có vẻ là đang nói dối. Nếu không phải là cô ta, vậy thì ai?! “Cảm ơn. Đã như vậy. Tôi xin đi trước.”

Hoa Hi Mạt lấy tay trái ấn tay phải, chỗ đó nóng rực, cho thấy thời điểm biến thân càng lúc càng gần. Cô cảm thấy, đây là dấu hiệu của đại nạn.

Cô đã từng cầu xin ông trời, để cho cô biến thành quái vật, nhận hết khổ sở, để cho cô có thể tồn tại, đến tận bây giờ để có thể tìm lại được người cô đã đánh mất. Dù cho ngày ngày đều bị ngọn lửa thiêu đốt thống khổ cũng là cam tâm tình nguyện.

“Chờ chút...” thanh âm của Triều Hề Nhiên vang lên sau lưng, Hoa Hi Mạt tránh hai hai vệ sĩ, nhưng có một tên đã lấy tay ngăn cô lại.

“Cô nghĩ đây là đâu, nói đi là có thể đi sao?”

Hoa Hi Mạt nghe xong, khóe miệng hơi rướn lên, tiện đà quay đầu về hướng Triều Hề Nhiên, chỉ một ánh mắt cũng khiến người ta sợ hãi.

“Tôi muốn đi, cô cho rằng mấy người này có thể giữ tôi lại sao?”

...

Đỗ Từ Đăng mấy ngày liền không tìm được Hoa Hi Mạt, liền tới tạp chí M đòi người, chính ông ta đem địa chỉ của Hoa Hi Mạt giao tới đây, nhưng bây giờ cô ấy lại biến mất, cái đầu ông ta vẫn được tính là có chút tư duy, liền mò đến đây để tìm hiểu sự tình.

Đẩy cửa bước vào, chỉ thấy có quầy tiếp tân. Quầy tiếp tân gọi một cuộc điện thoại, sau đó để Đỗ Từ Đăng đi vào.

Đỗ Từ Đăng nhìn thấy phòng làm việc đơn sơ của họ, không khỏi kinh ngạc. Ông ta những tưởng đây hẳn là một tạp chí lớn, nếu không Sincerely kiên quyết chọn họ?

“Ngài là Đỗ tiên sinh, chủ biên của chúng tôi đang ở trong chờ ngài.” Bánh bao thấy một người đàn ông trung niên đi vào, liền biết đây chính là Đỗ Từ Đăng. Văn Phi đã thông báo, nếu ông ta đến, để ông ta trực tiếp vào văn phòng.

“Văn chủ biên...” Đỗ Từ Đăng đẩy cửa vào, phát hiện người ngồi trong phòng không phải là Văn Phi, mà là một phụ nữ trên 40, tóc búi cao, ăn mặc có phần già dặn.

“Xin chào, tôi là mẹ của Văn Phi, họ Đinh.” Người kia đứng lên, đưa tay hướng Đỗ Từ Đăng. “Văn Phi còn đang nằm viện, hiện nay tạp chí này do tôi quản lý.”

Đỗ Từ Đăng đã từng gặp qua rất nhiều mỹ nữ, duy chỉ có Sincerely là có phần quái dị, hẳn chưa bao giờ dám gây sự chú ý với cô, bởi vì trực giác mách bảo hẳn chọc vào khối vàng này không thể cho hẳn nhiều vàng hơn, hơn thế Hoa Hi Mạt nghiễm nhiên có một lai lịch khiến người khác không trêu chọc nổi.

Nhưng nữ nhân trước mắt đây, khắp người lộ rõ khí chất, nét duyên dáng còn hơn cả quốc mẫu. Đỗ Từ Đăng không khỏi mừng thầm trong lòng, hóa khi khi mới đến đây cũng tắt đi một nửa.

“Đinh phu nhân, tôi cũng không có ý định gây phiền phức cho con trai bà, chỉ là trong tay cậu ấy còn có...Aizz, bây giờ tác giả đó biến mất rồi, bà xem chuyện này giải quyết thế nào bây giờ?”

“Ngài nói rất đúng vấn đề” Đinh Diệc Phạn cười yểu cức. “Văn Phi gặp chuyện cũng là bởi vì cô ta.”

“Chuyện này là thế nào?” Đỗ Từ Đăng ngồi đối diện Đinh Diệc Phạn, hai người cách một bàn làm việc, đàm luận.

“Theo tôi được biết, Văn Phi trong tay còn giữ địa chỉ của Sincerely, có một nhóm người nhắm vào thứ này, liền đánh Văn Phi hòng cướp đoạt địa chỉ, bây giờ không chỉ Văn Phi gặp chuyện, mà một biên tập chỗ chúng tôi cũng mất liên lạc.”

“Hả?” Đỗ Từ Đăng cầm lấy tay vịn “Vậy chúng ta mau báo cảnh sát đi.”

“Đừng gấp” Đinh Diệc Phạn thử động viên người trước mặt: Sự tình rốt cuộc là như thế nào còn phải chờ Văn Phi tỉnh lại. Tôi hứa với ngài, thằng bé tỉnh lại tôi sẽ tìm ngài, cho ngài một câu trả lời chắc chắn. Nếu như chúng ta liều lĩnh đi tìm cảnh sát, tôi sợ đối với kẻ xấu mà nói, đối với Sincerely cùng những người khác mà nói, đây không phải chuyện tốt.”

Đỗ Từ Đăng tuy rằng đầu lúc nào cũng chỉ nghĩ đến tiền, nhưng vẫn xem không ít phim truyền hình, tình huống Đinh Diệc Phạn ám chỉ không phải là không thể xảy ra, lời bà nói là hoàn toàn có cơ sở.

“Nhưng mà, tôi...” Bất kể nói thế nào, Đỗ Từ Đằng vẫn có chút không an lòng. Sincerely là do hấn gian khổ bồi dưỡng thành mỏ vàng, thật vất vả mới có thể nổi tiếng như ngày hôm nay, chỉ tiêu không ít, tiếp theo chỉ cần cô tiến một bước nữa, với dung mạo của cô cùng tài văn chương của cô nhất định có thể khiến “Người ngà ngựa đỏ”.

Cô không nên gặp chuyện gì, mỏ vàng của tôi...

Đỗ Từ Đằng trong lòng nhủ thầm.

Chính vào lúc hấn còn đang lo lắng, điện thoại di động vang lên, là một cái tin nhắn.

“From Sincerely : Đỗ tiên sinh, tám giờ sáng ngày kia gặp nhau tại mẫu hoa viên, chúng ta nói chuyện về kế hoạch tiếp theo.”

*Đôi lời lảm nhảm của b edit : Sao cái truyện này đi đâu cũng gặp được mỹ nhân vậy, tui cũng muốn gặp mỹ nhân a~~... mỹ nhân oiii TwT!!!

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Hiểu lầm

Thẩm Trác Di lau lau vết máu ở khóe miệng, lao đảo rời khỏi dòng người chạy xiết ở Nam Kinh, bước tới phần đường dành riêng cho người đi bộ. Nơi này du khách đông đảo, phần lớn đều bị các nhãn hiệu lớn thu hút tới đây. Tại trung tâm kinh tế Thượng Hải, đường dành riêng cho người đi bộ ở Nam Kinh là nổi tiếng nhất.

Dòng người dồn dập đi trên đường, nhưng không có ai nán lại giúp đỡ một cô gái đang vô cùng chật vật. Cổ áo cô toàn bùn là bùn, ống quần có vết rách do ma sát. Trán bị trầy da, may mà vết thương cũng không quá nghiêm trọng.

Một tấm biển quảng cáo lớn thu hút sự chú ý của cô, gương mặt trên đó không thể quen thuộc hơn được nữa, là Hoa Hi Mạt. Cô ấy được trang điểm nhẹ, mặc một chiếc váy màu đỏ, nét đẹp thanh tao mà quý phái. Đây có lẽ là buổi phỏng vấn trực tiếp của cô ấy.

“Sincerely, tiểu thuyết của cô thực sự rất cảm động.” Nam phóng viên một tay cầm micro, một tay nâng cuốn tiểu thuyết lên.

“Cảm ơn” Hoa Hi Mạt đáp rất thẳng thắn, lộ ra khí chất hơn người.

“Thì ra cô ấy chính là tác giả Sincerely, không ngờ lại xinh đẹp như vậy.” Bên cạnh Thẩm Trác Di không biết từ lúc nào có rất nhiều người vây đến, các cô ấy cũng giống như Thẩm Trác Di, ngược nhìn nữ tử xinh đẹp thoát tục trên màn hình lớn.

“Thật không ngờ, người đẹp mà văn cũng hay.” Một người qua đường khoanh tay để trước ngực, nhìn chằm chằm Hoa Hi Mạt nói.

Thường thường những mỹ nhân như vậy phải chịu rất nhiều sự đổ kỵ, đặc biệt Hoa Hi Mạt lại không chỉ có sắc mà còn có tài. Nhưng kỳ lạ thay, bên cạnh Thẩm Trác Di lúc này, dường như là nam nhân, ngay cả nữ nhân cũng nhìn người trên màn hình kia một cách ngưỡng mộ, sùng bái.

Thẩm Trác Di nhìn nụ cười của Hoa Hi Mạt, trong lòng dâng lên một cảm giác đau đớn. Không phải vì vết thương, mà là vì cô đã nhìn lầm Hoa Hi Mạt.

Một tay đặt bên thân từ từ xiết chặt, đến nỗi khớp xương bởi vì dùng sức mà trở nên hơi trắng, phát ra tiếng “răng rắc”, âm thanh của sự giận dữ, nó tựa hồ được tồn tại trong thân thể này bởi vì yêu vô cùng mà hận cũng vô cùng nên sinh ra phần nộ.

Một giọt mưa xối thẳng xuống mũi, Thẩm Trác Di ngẩng đầu nhìn bầu trời xám xịt.

Người xung quanh từ từ tản ra, người mang theo ô người mau chóng đi tìm chỗ trú. Khu phố kinh doanh vốn phồn hoa giờ thưa đi rất nhiều, chỉ còn lại mấy đóa ngũ sắc đang nở rộ.

Phút chốc, trời đổ mưa tầm tã.

Người kia dính mưa nhưng không cố gắng tìm chỗ trú, mà nhẹ nhàng nở nụ cười, tay dẫu vào trong túi, cổ áo dựng thẳng, từ từ đi trong mưa, nước mưa như nhấn chìm bóng hình người con gái ấy.

Chỉ có trong mưa này, mới không để bất kỳ ai nhận thấy nơi khóe mắt kia có một dòng nước lòng đang chảy ra...

“Sincerely, sincerely?” nam phóng viên ho khan một tiếng, nhắc nhở vị tiểu thư đang thất thần trước mặt.

Hoa Hi Mạt nhìn chằm chằm chén trà của hai người trên bàn một lúc lâu, vậy nên từ nãy đến giờ cô không hề để ý đến câu hỏi của phóng viên. “Thật xin lỗi, anh nói vừa nói gì vậy?” Cô hỏi.

“Ha ha, thật không nghĩ tới Sincerely cũng biết đùa nha, nhưng cô đừng nghĩ giả ngây giả ngô như vậy là có thể qua được cửa ải của chúng tôi.” Vị phóng viên này quả là có rất nhiều kinh nghiệm, liền thuận lợi đem vấn đề khi nãy đề cập lại: “Đừng trách chúng tôi khó dễ cô, trên tay tôi bây giờ đều là câu hỏi được nhiều lượt bình chọn nhất trên Internet - đến từ một cô gái có nickname “Giấc mộng Phù Hoa Mộng”, cô ấy hỏi, Sincerely chị có bạn trai chưa?”

Vấn đề vừa nêu ra, cả hội trường nhất hoàn toàn rơi vào trạng thái yên tĩnh, tất cả mọi người, bao gồm cả nhân viên cùng nam phóng viên đều rất quan tâm đến câu trả lời, trong hậu trường Đỗ Tử Đằng cũng bắt đầu chú ý hơn đến biểu cảm của Hoa Hi Mạt, lẽ ra hẳn nên nói trước với mọi người là tránh đề cập đến vấn đề này, nhưng ngặt nỗi hẳn dĩ nhiên cũng giống như đại bộ phận người hiếu kỳ khác, chờ một lời đáp từ Hoa Hi Mạt.

Đỗ Tử Đằng lau lau mồ hôi, nhìn gò má hoàn mỹ của Hoa Hi Mạt.

Người như vậy, thực sự thật đáng sợ.

“Vẫn chưa có.” Hoa Hi Mạt cười cười, câu trả lời này khiến mọi người có thể nhẹ nhàng quẳng đi nỗi băn khoăn trong lòng mình.

Phản ứng đầu tiên của khán giả là kinh ngạc, nhưng rất nhanh sau đó ai nấy đều vui mừng.

Cái này gọi là hiệu ứng độc thân, các ngôi sao nếu đang yêu sẽ không tiện công bố ra ngoài, trừ phi đối phương bàn đến chuyện kết hôn, thậm chí có nhiều ngôi sao dù đã kết hôn cũng giấu nhem chuyện đám cưới của mình đi, bởi bất luận là yêu hay cưới đều có thể kéo họ từ một ngôi sao danh giá thành người bình thường.

Chuyện này tất nhiên sẽ là nỗi tổn thương đối với các fan hâm mộ, sự nghiệp của họ cũng theo đó mà bị ảnh hưởng không nhỏ.

Thế nhưng một câu “Vẫn chưa có” của Hoa Hi Mạt đã gạt bỏ đi tất thảy mọi lo lắng, bất kể thật hay giả, đều gây nên một phản ứng cuồng nhiệt trong lòng khán giả.

“Cô gái, thật xin lỗi, cô không thể vào trong được.” Bên ngoài hội trường phỏng vấn, một nhân viên an ninh đang rất chặt vật để ngăn Thẩm Trác Di, nếu không phải trời ban cho cô một dung mạo thanh tú, có lẽ cô đã sớm bị lôi đi rồi.

Thẩm Trác Di rất mệt mỏi, người cô ướt sũng, từng giọt nước trên thân thể rơi tí tách xuống mặt đất, nhuộm ướt cả một mảng lớn.

“Hoa Hi Mạt ở bên trong phải không?” Cô hỏi.

“Hả?”

“Sincerely, tôi tìm Sincerely.” Thẩm Trác Di xoa xoa huyệt thái dương, chỗ đó đột nhiên đau nhói.

“Xin lỗi cô, cô... cô như vậy không thích hợp vào trong. Hơn nữa trong đó đã chật kín rồi, không có sự cho phép cô không thể vào được.” Nhân viên an ninh vẫn hết sức lịch sự, cũng không có trực tiếp kéo Thẩm Trác Di ra.

Thẩm Trác Di muốn đẩy nhân viên an ninh ra, ngay trước mắt cô là hành lang dẫn vào hội trường phỏng vấn. Trên người cô bắt đầu mềm nhũn ra, tầm mắt cũng bắt đầu mờ hồ không rõ. Cô không biết nên làm thế nào, chỉ biết liều mạng một phen, cho dù có phải bò cũng phải vào được hội trường, cô muốn tìm Hoa Hi Mạt, tìm cô ấy hỏi cho rõ mọi chuyện... Hoa Hi Mạt, cô tại sao lại muốn tìm người đánh Vân Phi, tại sao lại muốn bắt cóc tôi, cô đem Gấu trúc giấu đi đâu rồi...

Nhân viên an ninh bắt đầu dĩ. không thể làm gì để suy chuyển mục đích của cô, muốn đưa cô đi. Không ngờ lại gặp một nam nhân gầy gầy, tóc vuốt dựng đứng, hai bên thái dương cạo sát, là kiểu tóc lưu hành của Hàn Quốc. Cô không cài nơ, nhưng cài cúc đến sát cổ, bên trong là một chiếc áo sơ mi trắng.

“Giao cô ấy cho tôi.” Nam nhân nhìn Thẩm Trác Di nói: “Tôi biết cô ấy.”

“Nhưng Ưc tiên sinh, cô ấy...” Nhân viên an ninh có chút khó khăn, hẳn cũng nhận thức được trước mặt mình là đại thiếu gia của tập đoàn Thiếu Đông - Ưc Gia Tùng.

“Không sao, anh không tin tôi? Cô ấy là bạn của Sincerely, tôi nghĩ khi Sincerely nhìn thấy cô ấy sẽ rất vui, hơn nữa, đắc tội với tôi thì không sao, nhưng đắc tội với Sincerely là chuyện không hay đâu.” Ưc Gia Tùng nói không thể rõ hơn được nữa, nhân viên an ninh kia sao có thể không hiểu? Huống hồ vị này từ bé đã nổi danh nho nhã, hành xử với phụ nữ rất đúng mực, hẳn tin vị thiếu gia này nhất định sẽ không làm gì khác với cô gái đó.

Hắn đem người giao cho Ưc Gia Tùng, nhìn y đem cô gái kia đi vào đại sảnh.

Khoan đã, nhân viên an ninh nhìn chằm chằm bóng lưng của Ưc Gia Tùng. Hướng y đi đâu phải là tới hội trường, hướng đó chẳng phải là hậu trường sao?

Ưc Gia Tùng sờ trán Thẩm Trác Di, cảm nhận được nó đang nóng lên. Nhìn cô một thân ướt nhẹp, trong lòng y nổi đầy tâm tư. Y đem cô tới hậu trường là vì y biết chỗ này nhất định có phòng nghỉ, cô có thể nghỉ ngơi ở đây.

Lấy giấy ăn ra lau mồ hôi trên trán cô, Ưc Gia Tùng thoáng thấy sắc mặt cô trắng bệch, y ngăn người.

“Này, cô chờ tôi ở tôi đi lấy cho cô một bộ quần áo và ít thuốc. Cô cứ như này sẽ nhiễm bệnh mắt.” Ưc Gia Tùng suy nghĩ một chút, người này đã bệnh rồi sao có thể nói là “sẽ bệnh” chứ.? Liền sửa lại lời: “Cô chờ tôi, tôi đi mua thuốc, bệnh nhân không được đi lung tung đâu.”

Thẩm Trác Di mơ mơ màng màng cảm thấy có một giọng nam nhàn cô “Chờ”, kỳ thực bây giờ cô cũng chỉ có thể chờ, bởi vì chân tay cô đã không còn nghe theo sự điều khiển của cô nữa, công không còn chút sức lực nào cả.

Thế nhưng trong lòng lại có một loại kích động cực kỳ mãnh liệt, cô đang ở gần Hoa Hi Mạt, cô nhất định phải tìm cô ấy hỏi cho ra nhẽ.

Thẩm Trác Di sờ đi biết chuyện này là do Hoa Hi Mạt làm là bởi vì lúc cô còn đang ở chỗ nhốt, sau nhiều lần giãy dụa cọ sát vào vách tường mới có thể cắt đứt băng bột mắt của cô. Sau khi bỏ được băng che mắt, cô mới phát hiện ra đó là một tầng hầm, còn có một cái bể nước đã voi không biết dùng làm gì. Có điều đây cũng là chuyện tốt, bởi vì trong khi vẫn chưa thể ra khỏi đây, chí ít cô cũng không bị chết khát.

Ôm chân co rúc bên trong góc, không biết đã qua bao lâu, Thẩm Trác Di những tưởng cô cứ như vậy mà chết ở đây, không có ai đến tìm cô, cũng không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào, giống như một đứa trẻ bị bỏ rơi.

Cánh cửa duy nhất bị khóa ngoài.

Đúng vào lúc Thẩm Trác Di tuyệt vọng nhất, cô nghe thấy tiếng răng rắc của cánh cửa. Thẩm Trác Di tràn đầy hi vọng lê đến đẩy nhẹ cánh cửa, thật thần kỳ, cánh cửa liền sau đó được mở ra. Cô mừng rỡ như điên chạy ra ngoài, nhưng quang cảnh xung quanh khiến ti cô nhất thời ngừng đập...

Bởi vì nơi đây --- là tầng hầm trong biệt thự của Hoa Hi Mạt..

Cô lao đảo đi vào trong nhà tìm Hoa Hi Mạt, nhưng thật đáng tiếc trong nhà không có người.

Thẩm Trác Di hồn bay phách lạc dạo trong phòng khách, đột nhiên thấy một tờ giấy ghi chép trên mặt bàn, trên đó viết lịch trình hôm nay của Hoa Hi Mạt --- tiếp nhận phỏng vấn ở đài truyền hình M.

Tất cả những việc đó là nguyên nhân dẫn đến tình cảnh hiện giờ của cô.

“Ở đây chỉ có một ít phục trang dùng để biểu diễn, thuốc tôi mua được rồi, uống cái này hạ sốt rất nhanh, cô vẫn ổn chứ?” Ưc Gia Tùng ôm một cái váy, trên tay y còn cầm một túi thuốc hạ sốt đi vào, phát hiện bên trong phòng nghỉ đã trống không.

Người đâu rồi?

“Được rồi, câu hỏi của vị khán giả thứ tư đã được trả lời, tiếp theo là...” nam MC ra hiệu để Hoa Hi Mạt tiếp tục sử dụng cái điều khiển trong tay mình, Hoa Hi Mạt ần xuống, trên màn chiếu dừng lại ở con số 35.

“Được, xin mời vị khán giả này nêu vấn đề.” Nam MC rất hưng phấn.

Nhận được cơ hội này là một cô nữ sinh đeo chiếc kính rất to, thấy Hoa Hi Mạt dùng con ngươi đen lấy nhìn mình, mặt có chút đỏ.

“Cái đó...Sincerely, chị thích mẫu con gái như thế nào?”

Lời vừa nói ra tất cả mọi người đều kinh hãi.

Nếu Sincerely trả lời câu hỏi này, không nghi ngờ gì nữa cô đã thừa nhận khuynh hướng giới tính của mình, nhưng nếu cô không trả lời sẽ khiến cho người ta có cảm giác không thành khẩn.

Hoa Hi Mạt mỉm cười vừa muốn trả lời, đột nhiên sau lưng cô nữ sinh còn đang e lệ kia xuất hiện một bóng người. Người đó toàn thân ướt đẫm, tóc ướt nhẹp dính vào trên trán, đứng dựa người vào tường, dùng một lại ánh mắt lạnh lùng nhìn cô.

Đó là một ánh mắt thống khổ tuyệt vọng.

Hoa Hi Mạt run lên, từ từ đứng dậy.

Là cô ấy... Cô ấy đến rồi...

“Sincerely, cô đang làm gì vậy?” Đỗ Tử Đằng từ phía cánh gà nhẹ nhàng nhắc nhở cô: “Chương trình đang được phát trực tiếp, toàn thành phố đều có thể nhìn thấy hành động của cô đấy.”

Hoa Hi Mạt sực tỉnh, trong giây lát nhớ tới nguyên nhân chương trình này phát trực tiếp, do dự một chút, vẫn là ngồi xuống.

“Thật xin lỗi đã làm mọi người lo lắng rồi.” Cô nói: “Về vấn đề của cô gái lúc nãy, đáp án của tôi là...”

“Rất thích kiểu nữ chính trong “Phù Hoa Mộng”*.

*Lười beta nên có lỗi lầm gì các b bỏ qua cho tớ nhé =)))

Chương 20: Song song

Hoa Hi Mạt thành công rồi.

Trước kia mỗi lần tuyên truyền cho tiểu thuyết đều là do Đỗ Tử Đằng tự làm khiến cái nghệ danh Sincerely không ai là không biết đến. Lần này Hoa Hi Mạt lại đích thân đến làm phỏng vấn, cô dùng nét đặc biệt của riêng cô, giọng nói có phần lười biếng đi kèm với dung mạo chìm sa cá lặn, khiến bao nhiêu người ngẩn ngơ khi trông thấy cô.

Đỗ Tử Đằng ngồi ở ghế trước, đang hoàn thành vai trò bảo mẫu của mình, hần vừa liếc qua gương chiếu hậu ngó Hoa Hi Mạt đang hờ hững ngồi đằng sau.

“Từ vừa nãy tôi đã thấy cô có điểm không đúng, yên tâm đi, với thực lực của cô nhất định sẽ được công chúng hoan nghênh.” Đỗ Tử Đằng ngồi đằng trước vui vẻ, phải nói là rất vui vẻ. Hần tựa hồ có thể cảm thấy núi vàng này mang đến bao nhiêu lợi nhuận cho mình. Từ lúc này, điện thoại của hần đã vang lên không ngừng, mờ ra, đều là cuộc gọi từ các phương tiện truyền thông lớn gọi đến vì chuyện của Sincerely, khuôn mặt bóng đầu của hần càng được dịp ngênh cao lên.

Hoa Hi Mạt ngẫu nhiên trả lời đại một câu, nghiêng đầu nhìn phong cảnh thành phố đang chạy ngược chiều với cô, trong đầu chỉ tồn tại bóng hình người bạn này.

Xem ra Thẩm Trác Di đã được thả, nhưng ánh mắt cô có gì đó rất lạ.

Hoa Hi Mạt lấy tay chống cằm, cơ thể hơi uể oải nghiêng về phía trước, sững sờ nhìn chiếc ghế đằng trước.

Cô ấy xem ra có vẻ mệt mỏi, toàn thân ướt đẫm. Sắc mặt có chút hồng, hay là do nhiễm nước mưa nên phát sốt.

“Sincerely, cô có nghe tôi nói gì không thế?” Đỗ Tử Đằng cho xe đi chậm lại: “Ngày mai cô có thể đi không?”

“A?” Hoa Hi Mạt vẫn để tâm trí bên ngoài.

“Vậy thì cứ quyết định thế nhé.” Đỗ Tử Đằng hớn hờ phía trước: “Ngày mai tôi tới đón cô, mọi chuyện tôi đều sắp xếp cả rồi.”

Hoa Hi Mạt nhìn người phía trước một chút, không hiểu cô đã đồng ý với hần cái gì. Tự nhiên trong lòng nảy sinh một cảm giác gian thương.

“Khoan đã, tôi đã đồng ý với ông cái gì?”

“Cùng tôi hẹn hò.”

...

Thẩm Trác Di từ từ đi dọc theo con phố, đầu đau như sắp nổ tung, hoàn toàn không có chút sức lực nào. Mưa bên ngoài dần dần nhỏ đi, từ cơn mưa rào ban nãy đã chuyển hóa thành mưa phùn.

Cô biết có người đang đi theo cô, y không ai khác chính là Úc Gia Tùng. Thế nhưng Thẩm Trác Di chẳng còn bất kỳ chút sức nào để quay lại hỏi y vì sao mà đi theo cô.

Thôi thì tùy, cô nghĩ, y muốn đi theo cứ để y đi theo --- đối với cô cũng chẳng có gì to tát.

Lại đi qua thêm một con hẻm, Thẩm Trác Di vừa ngẩng đầu, nhìn thấy kiến trúc quen thuộc trước mặt, không khỏi cười khổ.

“Bất tri bất giác lại tới nơi đây” Cô đi tới trước cửa, thất thần nhìn bức tượng điêu khắc. Vốn cho đó là một giấc mơ, nhưng không ngờ tất cả những thứ trước mắt càng làm cho cô có cảm giác thân thuộc, cô thật sự đã tới đây. Úc Gia Tùng từ đài truyền hình M vẫn đi theo Thẩm Trác Di tới nơi này --- Bound18, y biết đây là một ngôi nhà được xây dựng từ thế kỷ trước, sau được chính phủ giữ lại, vì một số tin đồn ma quái nên rất ít người đến gần. Gần đây lại nghe nói nó đã được chuyển thành tài sản của tư nhân, lúc trước bố y vẫn còn đang thảo luận chuyện có nên thu mua nơi này không. Nói giá cả của nó cũng rất là cao, nhưng sự chuyện ma quỷ nên thời không bàn tới nữa.

Quả thật là vô bổ.

Úc Gia Tùng giật mình, kinh ngạc tại sao cánh cửa kia lại không có khóa, cũng kinh ngạc tại sao Thẩm Trác Di lại đi vào. Nếu như không có sự cho phép của chủ nhân, thì đây chính là hành vi tự ý xông vào nhà dân.

Nghe thấy có tiếng người tới, người kia đang ở trong phòng ngủ tầng hai không đứng dậy, mà thản nhiên ngồi trên chiếc ghế gỗ đồ ở ban công, tay cầm một quyển sách cổ. Cô mang chiếc mặt nạ nửa mặt, chỉ để lộ cằm, nhưng tổng thể vẫn hoàn mỹ không tí vết. Mặt nạ không che đi ánh hào quang của cô, mà chỉ càng làm tăng thêm vẻ thần bí.

“Cô đến rồi.” Cô nói.

Thẩm Trác Di mở cửa thấy khung cảnh nơi đây thật giống một bức tranh, người kia cúi đầu có ý tránh né, ánh mắt để trên trang sách chưa hề liếc qua người còn lại.

“Thì ra cô thực sự tồn tại.” Âm thanh của Thẩm Trác Di có chút khàn.

Hoa Hi Mạt sững sờ: “Cô ốm rồi, mau về nghỉ ngơi đi.”

Người này làm sao mà không biết yêu thương bản thân đến mức như vậy?

“Tôi không sao.” Thẩm Trác Di đứng ở cửa, cũng không có ý định đi vào: “So với thân thể, chỗ này của tôi đau hơn nhiều.” Cô giờ tay ấn lên ngực trái, tầm mắt bắt đầu mờ hồ, sống mũi bắt chợt lại dội lên từng đợt cay cay.

“Ồ?” Hoa Hi Mạt không biết người này tâm tình thế nào mà trong có vẻ oán giận đến thế.

“Nếu như cô đối với một người rất có cảm tình, người đó trước nay đối với cô cũng rất tốt. Nhưng xảy ra một số chuyện khiến cô có cái nhìn khác đi về người ấy. Nội tâm cô ấy vốn là một thứ gì đó rất âm u, kín đáo, cô hoàn toàn không biết được cô ấy nghĩ gì, muốn gì, đối với cô là thật lòng hay lợi dụng. Cô sẽ làm như thế nào?” Thẩm Trác Di đem tất cả tâm tư của mình kể hết cho cái người không được tính là quen thuộc kia, chỉ là cô cảm thấy vị nữ hiệp đó có thể tin cậy được, hơn nữa, ngoài đây ra cô thực chẳng còn chỗ nào để dốc bầu tâm sự.

Hoa Hi Mạt sững sờ: “Cô ấy đã làm gì với cô?”

Dưới ánh sáng mờ ảo, cô như thấy được khuôn mặt tuyệt vọng của Thẩm Trác Di, trên đó hằn lên những nét uất hận. Lúc trước chính cô cũng đã từng trải qua cảm giác như vậy?

“Quên đi” Thẩm Trác Di lắc đầu: “Đây dù sao cũng là chuyện của tôi và cô ấy, cô đã giúp tôi nhiều rồi,...không cần... không cần bận tâm... cô...”

Lời đến đây thì bị đứt quãng, Thẩm Trác Di hoàn toàn mất đi ý thức, từ từ ngã xuống. Nhưng trước khi tiếp giáp với nền đất lạnh lẽo, phía sau có người đỡ lấy cô.

Vẫn là cái đuôi đi theo cô Úc Gia Tùng.

Y không yên tâm để Thẩm Trác Di tiến vào một mình, kiên quyết theo vào, vừa đến đã thấy Thẩm Trác Di đứng lảo đảo phía cầu thang, sau đó giống như là muốn ngã, cả cơ thể cứ thế đổ gục xuống. Úc Gia Tùng nhanh chóng đi tới, đỡ lấy cô.

“Hoa Hi Mạt...” Cô lảo đảo

Úc Gia Tùng mở toang cửa phòng ra, nhưng bên trong trống không chẳng có ai. Y lại nhìn chăm chăm Thẩm Trác Di, một bên đưa tay sờ trán cô.

“Sốt cao như vậy, chẳng trách nói mê.”

“Mạt...”

“Đừng nói nữa, tôi đưa cô đi viện, tiếp tục như vậy sẽ bị nóng đến hỏng đầu mắt.” Úc Gia Tùng ôm ngang Thẩm Trác Di bước xuống tầng 1, phía sau cửa bị gió thổi chuyển động. Bên trong phòng ngủ, một quyển sách được mở đặt trên khay trà, từng trang sách chuyển động theo chiều gió, lật tới bìa, trên ấy có một hàng chữ thanh tú.

“Đoan Y, đây là cuốn sách độc nhất mà tôi vất vả tìm kiếm ở Pháp, tặng em --- Triều Tịch.”

...

Cùng lúc đó, trong phòng làm việc của Tổng giám đốc Triều thị, Triều Hề Nhiên đóng ngăn kéo, đang muốn đứng dậy. Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ.

“Vào đi” Triều Hề Nhiên một lần nữa ngồi lại trên ghế xoay, cầm bút trong tay.

“Tiểu thư.” Là một vệ sĩ. Hần liếc thấy trên bàn làm việc có để một tờ báo, kỳ thực Triều Hề Nhiên rất ít khi xem loại báo giải trí như vậy. Nguyên nhân của lần hi hữu này có lẽ là cái người xuất hiện trên trang bìa kia, người này hẳn đã từng gặp, quả thật là khiến người ta xem qua khó quên.

“Giải quyết hết rồi sao?” Triều Hề Nhiên đem tờ báo úp xuống.

“Đều giải quyết rồi, nhưng tiểu thư...” Tên vệ sĩ do dự có nên nói hay không.

“Có gì muốn nói thì cứ nói ra, tôi không có thời gian đi nhìn sắc mặt của từng người các anh đâu.” Triều Hề Nhiên xoay ghế, đưa lưng về phía tên vệ sĩ.

“Chỉ là, tất cả những người cô yêu cầu thay đó đều không hữu dụng. Tôi thấy cô gái Sincerely kia không phải người bình thường, khẳng định cô ấy đã từng trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, người của chúng ta đâu phải kẻ đầu đường có chợ, vậy mà cô ta chỉ dùng vòn vẹn có mười giây là có thể không chế tất cả, xem ra chúng ta đã đánh giá thấp thực lực của cô ta rồi...”

“Hửm?” Triều Hề Nhiên nhíu mày :“ Các anh đang tìm lý do để thoái thác sao?”

“Không dám ”

“Nghe đây” Triều Hề Nhiên đem bút nặng nề vút lên bàn làm việc :“ Tôi muốn anh không tiếc bất cứ giá nào tìm cho tôi một người tốt nhất, tôi không tin trên thế giới này không người nào chế ngự được một người phụ nữ như cô ta.”

“Vâng”

“Ra ngoài đi.” Triều Hề Nhiên nói.

Đợi sau khi tiếng đóng cửa vang lên, Triều Hề Nhiên suy nghĩ một chút, quyết định kéo ngăn kéo góc phải ra, bên trong đó là một quyển sách, bên trên được viết bằng mực đỏ tươi ba chữ :“ Phù Hoa Mộng”, cô lấy tay miết từng chữ cuối cùng dừng lại ở tên tác giả.

Sincerely, tôi càng ngày càng hiếu kỳ về cô...

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Sóng gió

Hoa Hi Mạt ngồi trong một khu xa hoa độc lập xem kịch, chỗ ngồi của họ chỉ có hai ghế, Hoa Hi Mạt ngồi một bên, bên kia hiển nhiên là Đỗ Tử Đằng. Trên sân khấu là một cặp đôi đang đuôi nhau, chốc chốc lại liếc mắt đưa tình, rõ ràng là thích nhau đến vậy nhưng lại vì chuyện này chuyện kia mà vẫn chưa ngỏ lời.

Hoa Hi Mạt mệt mỏi ngáp một cái, bóng ngó trên tay cũng vì đà ngáp của cô mà chông chênh rơi xuống đất một ít, nơi cô đang ngồi là khu ghế riêng tầng 2, bên dưới là rất đông khán giả đang theo dõi vở kịch. Cô quay đầu nhìn sang phía Đỗ Tử Đằng liền phát hiện hình như nãy giờ hắn toàn nhìn cô.

“Đỗ tiên sinh?” Cô có ý tốt nhắc nhở. Vốn cho là người này tự biết mình, nhưng bây giờ Hoa Hi Mạt cảm thấy đầu óc ông ta nhất định là có vấn đề, cô đã đánh giá thấp dự vọng trong con người hắn rồi.

“Cô ăn như vậy không sợ béo sao?” Đỗ Tử Đằng nhớ tới bà vợ ở nhà của hắn suốt ngày hô hào đòi giảm béo, kiên quyết không bao giờ ăn nấy thứ như vậy, bình thường chỉ ăn rau xanh hoặc uống nước sôi cho qua bữa.

“Đứng” Hoa Hi Mạt lại cầm một ít bóng ném vào trong miệng “ Tôi trời sinh đã có thể chất tốt, không sợ béo.” Nói rồi đưa mắt nhìn qua động tĩnh phía dưới, chỉ là cảm thấy từ lúc bắt đầu vở kịch có người luôn theo dõi cô :“ Hình như có người phát hiện ra tôi.”

Đỗ Tử Đằng cũng theo tầm mắt của cô nhìn xuống, phát hiện quả thực có một đôi mắt đang nhìn chăm chăm hướng này, liền hờn hờ nói :“ Xem ra kế hoạch của tôi rất thành công” Đôi mắt hạt đậu của hắn lóe lên một loại tia rạng rỡ, đây xem ra chính là biểu hiện của sự đắc chí cùng kiêu ngạo.” Tất cả những việc này đều nằm trong dự liệu của tôi, tin tức bây giờ được truyền đi rất nhanh, cô bước đầu đã rất thành công, thu hút sự chú ý, vậy nên cũng sẽ có rất nhiều người quan tâm đến cuộc sống riêng tư của cô, bây giờ cô lại đi ra ngoài như vậy không phải là sẽ thỏa mãn sự hiếu kỳ của họ hay sao, tôi thật là thông minh, haha...”

Hoa Hi Mạt xoa xoa thái dương, tiện tay bốc bóng cho vào miệng.

“Ông có chắc cách này hữu dụng không?” Kỳ thực cô muốn hỏi, ông có chắc cùng ông tạo scandal có tác dụng không? Nhưng lại thôi bởi trên thực tế ông ta đã giúp cô không ít việc, nên cô mới đồng ý chuyện này.

“Hữu dụng chứ, cô xem tôi cũng có thể coi là một nam nhân thành đạt đi. Cô cùng tôi tạo scandal nhất định sẽ nổi tiếng, đến lúc đó...” Đỗ Tử Đằng vừa nghĩ tới món hời mà hắn thu được từ chuyện này, hai mắt híp lại, xoa xoa tay làm bộ rất há hê.

Nếu không phải Hoa Hi Mạt đã sớm quen với cảnh tượng này, thì cái điệu bộ tự cho mình tài giỏi của ông ta thật khiến cô buồn nôn.

“Kế hoạch của ông quả thực không sai, thế nhưng...” Hoa Hi Mạt dừng một chút, thấy đối phương trưng ra bộ mặt ngu ngốc nhìn mình :“ Đỗ tiên sinh, chuyện trong nhà của ông tính sao đây?”

Đỗ Tử Đằng nghe xong ngẩn ngơ, tiện đà vỗ đùi, hắn thật sự đã quên mất bà vợ và nấy cô em tình nhân của mình rồi, chuyện này mà nổ ra không phải là hậu cung sẽ đại loạn sao?

“Không...Sẽ không có chuyện gì chứ?” Hấn vừa ngẩng đầu, bao nhiêu nếp nhăn trên trán lộ rõ, dùng một loại ánh mắt vô tội nhìn Hoa Hi Mạt như thăm mong cô sẽ cho hấn đáp án. Con người chính là như vậy, đều hi vọng từ miệng người khác có một câu trả lời đúng với suy nghĩ của mình, như vậy mới an tâm. Hoa Hi Mạt liếc hấn một cái, tiếp tục nhìn lên sân khấu, vai nam phụ đã hoàn thành sứ mệnh của mình cùng câu thoại kinh điển: “Anh sẽ vẫn chờ đợi em.”

“Có lẽ vậy.” Cô nhàn nhạt trả lời. Tầm mắt lại di chuyển xuống hai người đang ngồi hàng ghế thứ nhất ở tầng dưới, rất ít người có thể mua được hàng ghế đầu tiên, trừ phi là không còn chỗ ngồi. Nhưng khán phòng cũng không đến mức chật kín, mà người kia cũng không phải là tàn tật, vậy có làm sao mà có thể mua được hàng ghế đầu?

Họ nhất định có lý do, hơn nữa nhất định phải là buổi biểu diễn này.

“Sao vậy, cô biết hai người kia sao?” Đỗ Tử Đằng dù ngu ngốc cũng nhận ra nét khác thường của Hoa Hi Mạt, tiến tới nhìn theo tầm mắt cô, phát hiện ra một nam một nữ.

Như cảm giác được phía sau có người nhìn mình, cô gái kia quay lại, ngẩng đầu nhìn Hoa Hi Mạt.

“Là cô ta?” Hoa Hi Mạt sững sờ: “Triều Hề Nhiên tới đây làm gì?”

“Triều Hề Nhiên?” Đỗ Tử Đằng lặp lại: “Cái tên này hình như tôi đã nghe qua đâu đó.”

Hoa Hi Mạt bỗng nhiên đứng lên, thẳng hướng cửa ra đi tới.

“Á, Sincerely, cô đi đâu vậy?” Đỗ Tử Đằng cũng đứng dậy theo, muốn đuổi nhưng tới cửa đã không thấy bóng dáng cô đâu, quay đầu lại nhìn ô ghế trống trơn, trên khay trà vẫn còn một ít bóng ngô, lui thui quay lại chỗ ngồi.

Ý nghĩ của hấn rất đơn giản, đó chính là, sao có thể chi tiền vô ích được? Sincerely đi như vậy, scandal còn chưa tạo được, kế hoạch của hấn đã bị phá nát hết rồi.

Thời điểm Hoa Hi Mạt xuống tầng dưới, hàng ghế đầu tiên đã trống trơn, cô quay đầu hướng cửa ra vào, phát hiện Triều Hề Nhiên đang đứng đó, mỉm cười giờ tay ngoắc ngoắc, thần thái kia đích thị là đang muốn câu dẫn cô.

“Nhìn kia, đúng là Sincerely, đúng là cô ấy rồi!” Một cô gái chọc chọc chàng trai bên cạnh, âm thanh đã ép đến mức thấp nhất, nhưng khán phòng đang rất yên tĩnh, khiến cho lời nói của cô ít nhiều đã truyền đến các khu vực xung quanh.

“Oaaa, đúng là cô ấy, nhìn ngoài đời đẹp hơn trên TV nhiều!” một cô gái khác cũng hướng về bên này.

“Sincerely!” một cậu nam sinh đứng lên, tay đặt lên miệng làm hình loa, hướng về Hoa Hi Mạt hô to: “Sincerely, em yêu chị!”

Vốn dĩ định rút lui trong êm đẹp, nào ngờ tình thế bây giờ lại thu hút rất nhiều người tiến đến vây quanh cô.

“Cái đó...” Hoa Hi Mạt không biết nên làm gì trước cảnh tượng như vậy, Triều Hề Nhiên ban nãy còn đứng dựa cửa giờ đã mất hút, chỉ còn lại cả một khán phòng đang chăm chú nhìn cô. Chân cô hơi di chuyển, cho dù đã từng đối mặt với muôn vàn nguy hiểm, như cô chưa bao giờ cảm thấy hoang mang như lúc này. Hoảng sợ, thực sự là hoảng sợ...

Tay bỗng nhiên bị ai đó kéo, người kia đội mũ lưỡi trai, ngẩng đầu, dưới ánh sáng yếu ớt, Hoa Hi Mạt dường như nhận ra được khuôn mặt ấy.

“Cô Thẩm?”

Thẩm Trác Di trên mặt vẫn không có bất kỳ biểu cảm nào, cầm tay Hoa Hi Mạt kéo đi: “Muốn bình yên thì mau rời khỏi đây, bằng không cô nhất định sẽ bị biến người ở đây nhân chìm.” Hoa Hi Mạt ngẩng đầu cười, bàn tay nắm lấy tay Thẩm Trác Di: “Tôi tin cô.”

“Theo tôi chạy đến nhà vệ sinh nữ, mau lên!”

Bên ngoài có tiếng có cửa dữ dội, Hoa Hi Mạt mơ hồ cảm thấy “các fans” thực sự là quá nhiệt tình, họ không màng nguy hiểm mà theo đến tận đây.

Thế nhưng...

Thế nhưng nếu không làm như vậy, cô không còn cách nào để lộ diện nhanh nhất trước mặt mọi người, càng không thể nào làm cho Thẩm Trác Di xuất hiện.

Đoàn Dữ Thành những ngày tháng trước luôn căn nhắc cô sao không chịu xuất hiện mà cứ phải núp sau cái bóng của Đỗ Tử Đằng.

Hoa Hi Mạt chỉ cười mà không nói, cô đoán Thẩm Trác Di và Vân Phi gặp nạn hấn có liên quan đến cô, cô chỉ có thể lộ diện, để xua đi sợ ngợ vực của đám người kia.

“Hoa tiểu thư, cô ổn không, mau đưa quần áo cho tôi.” Thẩm Trác Di giờ giờ bộ quần áo của mình qua vách ngăn, đưa sang buồng vệ sinh bên kia cho Hòa Hi Mạt.

Hoa Hi Mạt nhìn cánh tay cô ấy, trên đó vẫn còn vết trói. Cô cắn cắn môi dưới, tự thề với lòng mình sau này nhất định sẽ không để người ấy bị thương nữa.

“Được rồi.” Hoa Hi Mạt cũng nhanh chóng cởi bỏ quần áo, đưa cho Thẩm Trác Di.

Hai người thay đồ xong, đi ra ngoài không hẹn cùng quay đầu nhìn nhau.

“Cô nhìn cái gì?” Cả hai đồng thanh.

“Chị Thẩm mau lên một chút, em sắp không chống đỡ nổi rồi.” Bánh bao nãy giờ dùng lưng chắn ở cửa, ngăn không cho mấy người hâm mộ cuồng nhiệt kia xông vào.

“Được, chị đếm 1,2,3, em sẽ mở cửa. Sau đó đưa sincerely đi, hiểu không? Chị không chống đỡ được lâu nên hai người sẽ không có nhiều thời gian đâu. Trực tiếp qua cửa sau dùng cầu thang đi xuống đi nhé.”

Bánh bao gật đầu: “Vâng ạ”

Hoa Hi Mạt biết Thẩm Trác Di biết phải làm thế nào, dặn dò đôi câu: “Cô cẩn thận, tôi ở bên ngoài chờ cô”

Thẩm Trác Di do dự một chút, đáp: “Được”

“Ba”

“Hai”

“Một”

“Mở!” Đúng như dự đoán, ngoài cửa chật ních fans của Hoa Hi Mạt, bởi vì cửa được mở, dòng người cứ thế ồ ạt tràn vào, người này đè ép người kia, khiến rất nhiều người thi nhau ngã. Nhưng khí thế của họ vẫn không hề suy giảm, dũng cảm tiếp tục đứng dậy

“Sincerely!” Bọn họ gào thét, đồng loạt mãnh liệt hướng về phía Sincerely mà đuổi theo.

Hoa Hi Mạt cùng Bánh bao an toàn chạy ra khỏi nhà hát, chạy đến một con đường cách đó không xa, cả hai đều thở hồng hộc, nhìn phía sau không có ai đuổi theo mới có thể thở phào một chút.

“Yên tâm đi, chị Thẩm có chút mảnh khảnh.” Bánh bao cười hi hi nói: “Sincerely, chị so với trên TV thật sự đẹp hơn rất nhiều, có trang điểm sao?”

“Cảm ơn” Hoa Hi Mạt nở nụ cười: “Tôi bình thường vẫn thế này.”

“Da của chị thật đẹp, ngưỡng mộ quá đi. Đáng người gầy, lại xinh đẹp, còn có tài văn chương...”

“Cô quá khen rồi, kỳ thực tôi không nghĩ tôi xuất sắc như vậy đây, tôi chỉ là...” Tầm mắt Hoa Hi Mạt lướt qua Bánh bao, thấy có người phía sau đang khập khiễng tiến đến. Vội vàng chạy tới.

“Thẩm Trác Di, cô sao rồi? Cô bị thương?” Hoa Hi Mạt nhìn đầu gối người ấy có chút trầy xước, máu theo đó mà lan ra, nơi khố mắt cũng có vết thương.

“Tôi không sao, không có chuyện gì đâu. Xe của cô ở phía trước, cô về sớm một chút.” Thẩm Trác Di cố gắng tỏ ra bình thường, chân đứng thẳng, nhưng vết thương trên đầu gối khiến cô đau đến tan nát cõi lòng.

“Á...”

“Còn nói không đau?” Hoa Hi Mạt đau lòng nhìn bộ dạng này của người ấy, lại nhớ đến vết tụ máu ban nãy trên cánh tay: “Bất kể thế nào, hôm nay cũng là cô giúp tôi, theo tôi về nhà, tôi sẽ băng bó vết thương cho cô.”

“Thật sự không nghiêm trọng lắm.” Thẩm Trác Di mạnh miệng.

“Được, vậy cô chứng minh cho tôi xem, nếu cô có thể đi bình thường được 5 bước, tôi sẽ tin cô.” Hoa Hi Mạt liếc mắt Thẩm Trác Di một cái, khoanh tay lùi về phía sau.

Thẩm Trác Di cười khổ, miễn cưỡng bật người dậy, vừa định bước, đau tới mức ngồi sụp xuống luôn.

“Xương cô bị tổn thương rồi, sao lại như vậy chứ, lẽ nào đám người đó biết ăn thịt người?” Hoa Hi Mạt vội vàng đỡ lấy cô ấy, một bên nghiêng đầu quay về phía bánh bao nói: “Chúng ta đỡ cô ấy lên xe, hai người đêm nay đến chỗ của tôi đi, nếu không tôi sẽ đưa cô ấy đến bệnh viện!”

Chịu loại “Uy hiếp” này, Thẩm Trác Di đúng là dở khóc dở cười, Bánh bao ngược lại rất nghe lời, ngoan ngoãn đỡ Thẩm Trác Di lên xe, hai người đều ngồi xuống ghế sau.

Hoa Hi Mạt nở mày, qua gương chiếu hậu nhìn hai người đằng sau.

“Chị Thẩm, em cảm thấy...” Bánh bao lặng lẽ chọc chọc Thẩm Trác Di, nói thầm vào tai cô.

“Cảm thấy cái gì?” Thẩm Trác Di hỏi.

“Em cảm thấy ánh mắt Sincerely nhìn chị có chút khác thường, đối xử với chị cũng rất đặc biệt...”

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Băng bó

Bánh bao híp mắt nhìn ngó xung quanh căn phòng của Hoa Hi Mạt, cô trước kia cũng đã từng tới đây, nhưng lần đó lại chẳng thể chân chính đi vào. Căn phòng ngồi trên ghế salon trong phòng khách to lớn, Hoa Hi Mạt lên tầng lấy hộp thuốc, còn Thẩm Trác Di thì đang ngồi cạnh Bánh bao.

“Vẫn chưa có tung tích của Gấu trúc sao, Vân Phi hiện tại thế nào rồi, đã xuất viện chưa?” Thẩm Trác Di trở về suốt ngày nhốt mình trong phòng, gần như là cắt đứt liên hệ với bên ngoài, thế nhưng đột nhiên một ngày cô lại gọi cho Bánh bao, nói muốn đi phỏng vấn Sincerely.

Bánh bao vốn là đang lo lắng cho Gấu trúc nên có chút không tinh nguyên, song cô lại nghĩ nếu Thẩm Trác Di đã trở về vậy thì có thể biết được ít thông tin về Gấu Trúc, thế nên mới có tình hình như bây giờ.

“Chị cũng không có tin tức của Gấu trúc sao?” Bánh bao chần chừ một chút, mắt nhìn chăm chăm đôi dép lê cô đang đi, chậm rãi mở miệng “Vậy chị làm sao... Làm sao có thể trốn được vậy?”

Phản ứng đầu tiên của Thẩm Trác Di là sửng sốt, sau đó tiện đà cười một tiếng: “Thì là trốn được thôi, mục đích của bọn chúng có lẽ không phải chị.”

Bánh bao muốn hỏi thêm nhưng lại nhìn thấy bóng dáng Hoa Hi Mạt đang xuống cầu thang nên thôi.

“Xin lỗi, xin lỗi, vật này bình thường tôi cũng ít dùng, lại được cắt khá kĩ hại tôi vật lộn một hồi mới tìm ra nó.” Hoa Hi Mạt cười ngại, thấy hai người trước mặt cứ nhìn mình chăm chăm, kỳ lạ nói: “Sao hai người lại nhìn tôi như vậy, trên mặt tôi có gì ư?”

“Cái đó... Sincerely trên đầu cô quả thật có một vài thứ, hơn nữa...” Bánh bao lại nhìn Hoa Hi Mạt một lượt: “Hơn nữa trên người cô cũng có rất nhiều”

Trên tóc và áo của Hoa Hi Mạt dính đầy những vật thể màu trắng, nhìn như là lông chim, xem ra vừa rồi đã có một màn đại chiến lông ở trên tầng.

“Cô nuôi ngỗng trên tầng à?” Thẩm Trác Di nhún mày hỏi, quên luôn cả vết thương trên đầu gối “Chắc hẳn phải có rất nhiều con mới có thể tạo ra kiểu thời trang này cho cô”

Hoa Hi Mạt quay về hướng ban nãy cô đi một chút, thấy lông trắng rắc đầy lối đi, lại quay lại nhìn mình, quả thật khắp người cô giờ toàn là lông trắng, muốn gơ tay gờ chúng ra, ngặt nỗi lực tĩnh điện giữa lông và áo len lại khá lớn, chúng cứ bám dính lấy áo cô, việc tháo dỡ lại thành ra bất khả thi.

Hoa Hi Mạt cũng đành kệ, tiếp tục tiến đến xem xét vết thương của Thẩm Trác Di, ngoại trừ mấy vết thương do đám người ban nãy gây ra, cô phát hiện chân của Thẩm Trác Di kì thực rất thon và trắng.

Thẩm Trác Di để ý thấy ánh mắt bất thường của Hoa Hi Mạt, hai tay vội đặt lên đầu gối: “Cô nhìn cái gì?”

“Không có gì, chỉ là tùy tiện nhìn chút thôi, cô không định để tôi cảm máu sao, cứ ôm khư khư cái gối như vậy e là lúc nữa cái gối sẽ bị cô nhuộm đỏ hết.”

“Vậy cô đừng nhìn chăm chăm tôi như thế nữa.” khuôn mặt Thẩm Trác Di có chút đỏ: “Cô nhìn như vậy tôi cảm thấy không thoải mái.”

Bánh bao nhìn hai người này, có cảm giác như họ là một đôi tri kỉ lâu năm, khẽ mỉm cười, bất chợt điện thoại trong túi cô đổ chuông, cô lấy điện thoại ra nhìn, vừa thấy màn hình sắc mặt liền chuyển trắng. “Sincerely, chị Thẩm đêm nay xin nhờ cậy vào cô, nhà tôi có chút chuyện, tôi xin phép về trước vậy.”

“Nếu không thì cô đợi tôi thêm chút nữa, tôi xử lý vết thương cho cô Thẩm xong sẽ đưa cô về, hơn nữa đêm rồi một thân một mình hơn nữa cô lại còn là con gái, ra ngoài rất nguy hiểm.” Hoa Hi Mạt cau mày, tay vẫn không ngừng chuẩn bị thuốc cho Thẩm Trác Di.

Bánh bao dứt khoát đứng dậy mặc áo, xua xua tay: “Không sao đâu, bên ngoài có taxi mà.”

“Bánh bao, nhớ cẩn thận, điện thoại lúc nào cũng phải mở có chuyện gì thì gọi cho chị.” Thẩm Trác Di bởi vì chuyện lần trước mà trong lòng vẫn còn cảm giác sợ hãi, nhưng nhà cô ấy có việc không thể không đi cô ấy đi, và lại đầu gối cô...

“Vâng, em biết rồi.” Bánh bao cười hi hi nói: “Chị Thẩm ngày mai gặp. Đúng rồi, chủ biên ngày mai là xuất viện, chúng ta đến bệnh viện một chút chứ?”

Thẩm Trác Di gật đầu: “Được, 8h sáng mai gặp nhau tại bệnh viện.”

Nếu Bánh bao rời đi, trong biệt thự chỉ còn lại hai người Thẩm Trác Di và Hoa Hi Mạt. Hoa Hi Mạt lúc này ra ngoài tiễn Bánh bao, trong căn phòng rộng lớn chỉ còn lại mình Thẩm Trác Di, cô cảm thấy ở cùng với Hoa Hi Mạt trong một căn phòng rộng như thế này, có chút căng thẳng. Bất an xoa xoa tay, đưa mắt liếc xung quanh.

Chút nữa cô ấy trở về mình nên nói cái gì đây, hay là thôi đừng nói gì cả? Cô ấy mặc cái gì cũng đều đẹp, chẳng bù cho cô, phối hợp không cẩn thận là có thể biến thành thời trang nhà nông ngay. Cô ấy lại khác, tùy tiện mặc một bộ đều có thể trở thành thời thượng.

Thẩm Trác Di cũng không phát hiện ra, ngay lúc cô đang nghĩ đến Hoa Hi Mạt, đôi môi bất giác nở nụ cười.

“Cô đang vui về cái gì vậy?” Hoa Hi Mạt không biết đã vào từ lúc nào, còn cố ý ngồi xuống bên cạnh Thẩm Trác Di, hơn nữa còn rất gần.

Thẩm Trác Di hơi dựa lưng ra sau, cố ý kéo dài khoảng cách với Hoa Hi Mạt, nhưng không cẩn thận lại đụng trúng vết thương, đau đến muốn chửi thề.

“Tiếp tục thôi.” Hoa Hi Mạt cười cười, ngồi xổm chếch một bên trước mặt Thẩm Trác Di, gỡ tay Thẩm Trác Di đang đặt trên đùi ra, xem xét vết thương một chút. Vốn cô cho rằng đây là vết thương ngoài da, nhưng giờ nhìn kỹ mới thấy, vết thương thực sự rất sâu, nếu không được xử lý tốt, phong thấp là chuyện thường, nặng thì có thể sẽ phải phẫu thuật cắt bỏ.

“Làm sao lại bị thương nặng như vậy? Không được cô phải đến bệnh viện kiểm tra, tôi đi lấy chìa khóa xe đưa cô đi.” Hoa Hi Mạt đứng dậy toan đi nhưng cánh tay bị kéo lại.

“Không sao, tôi tin cô.” Người kia nói.

“Nhưng mà...” Hoa Hi Mạt thoáng do dự, vết thương thế này để cô xử lý nhất định là không có vấn đề, có điều cô chữa bằng năng lực đặc biệt của cô, nhưng tình thế bây giờ, cô không thể để lộ thân phận trước Thẩm Trác Di được, bằng không cô ấy nhất định sẽ coi cô là quái vật mà tránh xa.

“Vẫn là nên đi bệnh viện hơn.” Hoa Hi Mạt kiên trì.

“Không đi.” Thẩm Trác Di lắc đầu nguây nguây. Lời vừa nói ra liền có chút hối hận, cô từ bao giờ lại trở nên trẻ con như vậy? “Được.” Hoa Hi Mạt một lần nữa ngồi xổm xuống, ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt mang nét quật cường cũng chút hờn dỗi, nhếch mép lên: “Tất cả nghe theo cô.”

Thẩm Trác Di sững sờ, ánh mắt bối rối chuyển sang nhìn cảnh vật bên ngoài qua cửa sổ, hàng cây xanh đứng đó nghiêm túc chỉnh tề. Nơi này nhìn giống như một làng quê thu nhỏ. Chiếc xích đu bị gió thổi, khẽ đung đưa...

Xem ra cô ấy nhất định rất yêu thích nơi này, nếu không sao lại chăm sóc cho nó cẩn thận như vậy...

Thẩm Trác Di cảm giác được có một loại man mát lan ra trên đùi, thì ra là Hoa Hi Mạt đang bôi thuốc.

“Hiện tại giúp cô làm sạch vết thương, đợi một lát khi nó khô lại cô sẽ tránh được nhiễm trùng. Vết thương này là do cô ngã ở đường đứng không, xung quanh miệng vết thương có bụi và một vài viên đá nhỏ li ti. Lần sau đừng không cẩn thận như vậy nữa...”

“Cô lần tới cũng không cần cùng người kia xuất hiện trước đám đông như vậy đâu, toàn thành phố giờ đều biết cô, không sợ ảnh hưởng đến an ninh trật tự sao? Ông ta chỉ là một nhà xuất bản, sao bây giờ lại kiểm soát cả cô môi giới thế hả? Tôi nhìn khuôn mặt hần đã không có thiện cảm rồi, hẳn nhất định không phải người tốt.” Thẩm Trác Di thốt lên, nói xong mới phát hiện trong lời nói có điểm không đúng.

Cái gì gọi là “người kia”, cái gì gọi là “Không phải người tốt”?

“Cô đừng nghĩ lung tung, tôi chỉ là đứng trên lập trường của một người phụ nữ nhắc nhở cô một chút thôi, không có ý gì khác đâu?” Lập tức bù đắp giải thích, nhưng lời giải thích càng nghe càng có vẻ hơi khiên cưỡng.

“Tôi biết rồi. Nhất định sẽ giữ khoảng cách với “người kia”, cả các sự kiện sau này cũng sẽ chú ý thêm. Hài lòng chưa?” Hoa Hi Mạt không nói rõ vấn đề, Thẩm Trác Di cũng không biết cô gái trước mặt đến cùng là đang suy nghĩ cái gì.

“Cô...” Thẩm Trác Di mở miệng muốn nói, nhưng lời nói không sao thoát ra khỏi miệng được.

“Tôi làm sao?” Thẩm Trác Di thấy vết thương được khử trùng một cách sạch sẽ, lại thấy người trước mặt từ trong hộp thuốc mang ra một lọ nhỏ, nhẹ nhàng mở nắp, dùng bông ngoáy tai quét thuốc bôi lên vết thương cho cô.

“Không có gì.”

“Cô cố chịu một chút, có lẽ hơi đau đấy.” Hoa Hi Mạt nhún mày, tất cả sự tập trung dồn lại một điểm trên đầu gối Thẩm Trác Di.

Tuy rằng không thể chữa trị hoàn toàn, nhưng ít nhất cũng khiến miệng vết thương khép lại, dù sao cô cũng không thể đứng nhìn người con gái này mất đi một cái chân, nhất định là sẽ không để điều đó xảy ra.

“A~~~~!”

Thuốc vừa chạm tới, cô đau tới mức kêu thành tiếng, thống khổ nhắm mắt lại.

Hoa Hi Mạt biết cô ấy rất đau, vết thương khá sâu, nếu đến bệnh viện sẽ phải phẫu thuật, hai tháng sau đó mới có thể đi lại được, nhưng người này lại nhất quyết không chịu đi, vậy chỉ có thể chiều theo tính khí của cô ấy. Vừa nghĩ đến việc cô ấy là vì cô mà bị thương, trong lòng Hoa Hi Mạt vô cùng cảm động, nhưng cũng không tránh khỏi đau lòng.

Đây là loại thuốc đặc trị, độ kích thích của nó tỉ lệ thuận với việc vết thương lành. Hơn nữa Hoa Hi Mạt còn ngấm ngấm dùng thêm chút năng lực xúc tiến việc khép miệng vết thương, hai thứ cùng tác động như vậy, cảm giác đau đớn mà Thẩm Trác Di phải chịu hiển nhiên là tăng gấp nhiều lần so với bôi thuốc thông thường.

“Đau...Đau quá!” Thẩm Trác Di thốt lên, cô đẩy tay Hoa Hi Mạt, đồng thời lấy tay mình che vết thương lại như muốn Hoa Hi Mạt chấm dứt việc này.

Tất nhiên Hoa Hi Mạt nghĩ đến hậu quả sau này mà người ấy phải gánh chịu, gắt gao muốn tiếp tục bôi thuốc.

“Cố chịu một chút nữa thôi. Chút nữa là xong rồi.”

Cô an ủi, lòng bàn tay lại hiện lên một tia hắc quang, từ từ được vết thương của Thẩm Trác Di hấp thu vào.

“Tôi...” Thẩm Trác Di muốn cúi đầu xem, cô chợt cảm thấy nơi vết thương có một cảm giác lạnh lẽo khác biệt so với lúc bôi thuốc, đột nhiên Hoa Hi Mạt ngừng đầu nhìn cô.

“Cô...” Lời còn chưa nói xong thì bị Hoa Hi Mạt cắt ngang.

“Còn đau sao?” Hoa Hi Mạt mỉm cười ôn nhu.

Thẩm Trác Di cau mày, gật đầu :“Ừ.” Sau mới phát giác có một cánh tay luồn ra sau cổ cô, hơi dùng lực, đem đầu Thẩm Trác Di đè xuống một chút.

“A~...” Miệng bị một đôi môi mềm mại ngăn chặn, một hương thơm lan ra, có lẽ là hương thơm trên người người kia, giống như một viên kẹo dính lấy cô.

“Ngốc thật” Thanh âm Hoa Hi Mạt có chút run :“Không ai nói với cô rằng lúc hôn nên nhắm mắt lại sao?”

“Hả?” Không đợi Thẩm Trác Di phản hồi, Hoa Hi Mạt lại tiếp tục hôn tới, nụ hôn lần này cô phần miên man, lâu hơn, hai người như chìm đắm trong một loại cảm giác đẹp đẽ, thân mật không kể hồ...

Cái tay còn lại của Hoa Hi Mạt đặt lên đầu gối Thẩm Trác Di, hắc quang từ lòng bàn tay vẫn tiếp tục hấp thu vào vết thương, nhưng Thẩm Trác Di đã hoàn toàn quên đi cảm giác đau trước đó, bởi vì nụ hôn của Hoa Hi Mạt giống như mật, từ từ mang đến sự ngọt ngào lan tỏa khắp người cô...

*mục làm nhảm : Vài dòng sau đây là để cảm ơn bạn ngy ảo LTheG99 :>>> vì tấm bìa mới cho truyện-chan... Hình là do tớ chọn, bạn ấy chỉ việc chèn chữ thôi nhưng mà bạn ấy nhất định là bắt tớ lên đây cảm ơn đàng hoàng cơ... Thế nên là cảm ơn bạn ấy nhiều nhé :>>> moaz moazzz

.*.*.*

4.00 : 29/10/2016~~

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Khiêu chiến

Hoa Hi Mạt sau khi sắp xếp phòng nghỉ cho Thẩm Trác Di xong xuôi, liền trở về phòng mình. Bật đèn ngủ lên, bắt đầu đọc một cuốn sách có tựa đề “Con người ta không thể chịu đựng sự khinh thường”. Đêm tối bao trùm lấy cảnh vật, từ bên ngoài tiếng sấm rầm rầm truyền tới, Hoa Hi Mạt bỏ sách xuống đứng dậy đóng cửa sổ. Thế nhưng trong lòng lại nảy sinh một cảm giác không an tâm, cô quyết định ra khỏi phòng rón rén đến mở cửa phòng bên cạnh. Ngạc nhiên, trên giường không có người mà thay vào đó là một “quả núi nhỏ” đang cuộn tròn trong chăn co quắp run rẩy dưới gầm giường...

“Cô sợ sấm sao?” Hoa Hi Mạt ngồi trên giường, cố gắng liên hệ với người nằm bên dưới.

“Ừm” Thẩm Trác Di thật sự rất rất sợ, thấy Hoa Hi Mạt đến, hai mắt cô như sáng lên lộ ra nhìn. Mặt cô lúc này thực sự là nóng đến cực điểm rồi. Đây không phải lần đầu cô nhìn thấy bộ đồ ngủ của Hoa Hi Mạt, nhưng trong trường hợp đêm tối như thế này, rất dễ gây ra cho người ta những liên tưởng sâu xa...

Trên thực tế, bộ đồ của Hoa Hi Mạt cũng không được tính là đồ ngủ, cô chẳng qua là mặc một chiếc áo sơ mi nam hơi rộng so với thân thể. Hoa Hi Mạt kì thực không thích mấy loại váy ngủ gì gì đó, nó không đem lại cho cô cảm giác thoải mái như chiếc áo sơ mi cô đang mặc hiện giờ...

Không biết có phải lúc ra khỏi phòng cô đã quá vội vàng hay không mà hai cúc trên của áo sơ mi chưa được cài lại, khiến cho khi cô nghiêng người về phía trước, tất thấy những gì đẹp đẽ nhất gần như phơi bày hết trước mặt Thẩm Trác Di.

Hoa Hi Mạt nhận thấy một ngọn lửa đang cháy hừng hực trong mắt người kia, cô cúi xuống xem thử...

“Nhắm mắt lại” Cô ra lệnh.

Thẩm Trác Di như nhận ra “cái sai” của mình, ngoan ngoãn nhắm mắt lại...

“Không phải tôi có ý đâu, là do cô... Chúng ta đều là con gái, những gì cô có, tôi cũng có”

Hoa Hi Mạt kỳ lạ nhìn Thẩm Trác Di, mỉm cười :“ Tôi có cô cũng có? Cô có chắc không?”

“Cô!” Thẩm Trác Di nghe ra được ý cười nhạo trong câu nói của Hoa Hi Mạt, cô muốn đáp trả lại nhưng hiển nhiên là bất khả thi. Bởi có những thứ cô không thể nào so sánh được với cô ấy.

Về gia thế, một người phú quý một người bần cùng; về tài năng : một người được biết đến là tác giả của cuốn tiểu thuyết triệu bản người kia chỉ là một phó tổng biên tập của một tạp chí nhỏ; về khuôn mặt cùng thân thể, cô ấy bất luận thế nào cũng vẫn rất xinh đẹp, còn cô...

Việc gì đến nó sẽ vẫn đến, một tiếng sấm vang lên, Thẩm Trác Di lao ra khỏi giường ôm chầm lấy người trước mặt.

“Này, cô không định ngủ sao?” Hoa Hi Mạt bất lực, dỗ dành Thẩm Trác Di như dỗ một đứa trẻ :“ Trời sắp sáng đến nơi rồi, không ngủ sẽ mệt lắm đấy, phải làm sao đây?”

Thẩm Trác Di không thể đối mặt với vấn đề này, cô đã đưa ra một quyết định ngoài dự đoán của chính mình.

“Tôi ngủ với cô!”

...

Ngày hôm sau, thời tiết rất đẹp.

Thẩm Trác Di lăn qua lộn lại trên giường, tay chân đá tứ lung tung bỗng chạm phải một vật thể bên cạnh. Cô dụi dụi mắt để nhìn cho rõ hơn, đây hình như là người. Nhìn kĩ một lần nữa, tóc này hình như là của con gái...Đường như thông suốt được điều gì, cô lật chăn ra. Bên cạnh cô lúc này là một người con gái mặc áo sơ mi nam, đang nằm nghiêng người ngược phía cô, xem chừng là ngủ rất say.

Ể, cô và Hoa Hi Mạt ngủ cùng nhau?!

Hoa Hi Mạt mơ hồ cảm thấy chân bị ai đó kéo ra, giờ tay kéo chặn lại, yên tâm ngủ.

Hai mắt Thẩm Trác Di dần dần trợn lên, hiện giờ đã rất rõ ràng rồi, người nằm cạnh cô không ai khác chính là Hoa Hi Mạt, tim cô run lên một nhịp, một cảm giác hoảng loạn bắt đầu xông lên não. Chân Hoa Hi Mạt rất thon, dài hơn nữa cũng rất trắng. Khuôn mặt tuyệt mỹ được che dưới mái tóc rối, đôi môi được chiếu sáng từ ánh mặt trời tạo nên một chút sắc thái rất đáng yêu trên khuôn mặt người ấy.

Thẩm Trác Di vỗ vỗ mặt mình.

Tỉnh táo lại đi nào...

Cuối cùng vẫn là nhịn không được quay sang nhìn Hoa Hi Mạt đang ngủ rất say.

Trời ạ... Quả đúng là yêu nghiệt mà....

Bức tường phòng bị mà Thẩm Trác Di vất vả xây dựng nên trong lòng cô đã dần dần bị công phá, mĩa mai thay, người kia gần như chẳng làm gì cả, trái tim cô đột nhiên muốn tha thứ cho tất cả những gì người ấy đã làm.

Ý thức được mình không nên tiếp tục như thế, quyết định nhanh chóng đứng lên, nhưng động tác lại phi thường nhẹ nhàng. Khi ngang qua phòng bếp không nhìn được liền đi vào, một lát sau mới thấy cô ra ngoài. Sau đó Thẩm Trác Di nhanh chóng ra khỏi biệt thự.

Cùng lúc đó, ở trong phòng Hoa Hi Mạt mở mắt, khóe miệng khẽ nhếch lên, ngồi trên giường ôm lấy hai chân nghiêng đầu nhìn xuyên thấu qua tấm rèm cửa được ánh mặt trời chiếu rọi. Có ánh mặt trời quét qua, rèm cửa tự động được kéo sang hai bên, tầm mắt cô nhanh chóng rơi vào một bóng lưng nhỏ nhỏ cách đó rất xa.

Triều Tịch...

Cô không muốn tiếp tục như thế này nữa, đứng lên đi đến trước bàn ăn, phát hiện trên đó có một cái bánh trứng hầy còn nóng và một ly sữa bò đã được

hâm qua.

Triều Tịch, em không nghĩ đến kiếp này chị lại vì em mà làm bữa sáng.

Vừa nghĩ tới Triều Tịch đại tiểu thư năm đó sống chết không chịu xuống bếp, Hoa Hi Mạt lơ đãng cười. Vốn là muốn ăn ngay lúc còn nóng, nhưng trong miệng hãy còn kem đánh răng, bắt buộc dĩ lại phải tiếp tục sự nghiệp vệ sinh các nhân.

Quay về gương hình linh phát hiện sau lưng có người.

“Tôi thật nên đeo cho anh một cái chuông trên cổ, để tránh cho lần sau anh lại đến trong yên lặng một cách đáng sợ như vậy.”

“Nếu là lúc trước, cô nhất định sẽ cảm nhận được có người đến, dù cho động tác của tôi có nhẹ nhàng thế nào đi chăng nữa cũng không thể giấu được cô.”

“Vậy ư?” Hoa Hi Mạt vẫn chưa quay người lại mà là tiếp tục nhìn qua gương nói chuyện cùng người đàn ông kia “Rốt cuộc anh muốn gì, Đoàn Dữ Thành. Mới có mấy ngày không gặp mà anh đã thành ra như thế này, thật đáng tiếc cho một khuôn mặt tuấn tú.” Đoàn Dữ Thành cười lạnh :“ Còn không phải món quà do cô tặng sao? Cô ở đây thành thói ăn sáng còn tôi ở bên kia phải đối mặt với một chiến trường đầy máu.”

“Đây đều là thỏa hiệp của chúng ta, không phải sao?” Hoa Hi Mạt không để ý lắm, mở vòi nước, chà xát hai tay :“ Có thể đem anh biến thành bộ dạng này trên thế giới không có mấy người, là ai, cần hỗ trợ không?”

“Không cần” Vẫn là giọng nói lạnh nhạt đó “Cứ quản bản thân cô cho tốt là được. Còn nữa, tôi nhắc nhở cô tránh xa Thẩm Trác Di một chút, cô ta không phải người tốt đẹp gì đâu. Huống hồ cô tới gần cô ta lại càng nguy hiểm, trải qua sự kiện bắt cóc lần trước cô hẳn rất rõ ràng, đối phương có lẽ biết cô cùng cô ta có quan hệ.”

“Chiều theo cách nói của anh vậy hẳn bọn chúng phải không buông tha cho cô ấy mới đúng.” Hoa Hi Mạt nói.

“Cô kiêu căng như vậy lại chấp nhận lên TV không phải là để truyền cho bọn chúng một tin tức --- Hoa Hi Mạt đối với cô bé này không có hứng thú. Vì lẽ đó bọn chúng mới thả cô ta, sao?” Đoàn Dữ Thành hai tay khoanh lại trước ngực, lưng dựa vào tường ” Nhưng thân phận của cô đã bị bại lộ, tôi hi vọng cô sẽ không có bất cứ hành động khinh suất nào nữa, những thứ rác rưởi còn lại để tôi giải quyết.”

“Có một câu nói rất hay : Là phúc cũng là họa. Nếu đã là họa tránh cũng không được.”

“Nếu cô đã biết đạo lý này, vì sao lại muốn miễn cưỡng chính bản thân mình. Cô ta cần bản không phải Triều Tịch, Triều Tịch chết rồi, cô hiểu không?”

“Anh có thể đi rồi.” Hoa Hi Mạt xoay người, mỉm cười :“ Nếu không đi, đừng trách tôi động thủ. Anh cũng không muốn nhìn thấy cảnh tượng đó mà, phải không?”

Đoàn Dữ Thành cắn răng, hai tay nhét trong túi quần, kéo cửa phòng tắm bước ra ngoài.

“Bất luận thế nào, cô cũng đừng gần cô gái kia nữa.”

“Cảm ơn.” Hoa Hi Mạt phun ra hai chữ này một cách lạnh lùng, sau đó nghe thấy tiếng đóng cửa, Đoàn Dữ Thành đã đi rồi.

Thẩm Trác Di đi tới bên cửa sổ, nhìn thấy rất ra bên ngoài là hàng dài phóng viên đang vừa đứng vừa ngồi bên lề đường. Cô vội vã trở người đi vào trong, dựa lưng vào tường thở dốc.

Những người này không cần ngủ sao, trời vừa mới hừng sáng đã đến đây gác rồi? Độ hot của cô quả thực rất cao, nếu không phải khu vực này an ninh tốt, toàn bộ cảnh tới qua nhất định đã bị chộp được rồi.

Thẩm Trác Di nghĩ lại cảnh tượng ban sáng, mặt có chút đỏ.

“Lần này làm sao có thể đi ra ngoài được đây?” Cô vừa nghĩ tới sáng nay còn phải đến bệnh viện đón Vân Phi xuất viện, trong lòng không khỏi lo lắng. Đang suy tư bất chợt có một chiếc Ferrari màu đỏ đậu ngay trước mặt cô, người ngồi trong hạ cửa kính xuống, duỗi tay về phía Thẩm Trác Di ngoắc ngoắc.

“Lên đi, đại ngốc.” Là Hoa Hi Mạt.

Thẩm Trác Di do dự một chút, vẫn là tới bên kia mở cửa xe ra ngồi vào. Dưới tình huống này ngồi xe của Hoa Hi Mạt để ra ngoài cũng không phải là phương án tối, dựa vào tốc độ xe của cô ấy có thể nhanh chóng thoát khỏi đám phóng viên kia.”Đội lái nữa tôi sẽ cố gắng đưa cô ra ngoài. Cô muốn đi đâu, tôi đưa cô đi.” Hoa Hi Mạt một bên đánh tay lái một bên nói chuyện với Thẩm Trác Di.

“Bệnh viện đa khoa thành phố.”

Đáng thương cho đám nhà báo phóng viên bên ngoài khu biệt thự kia, vốn là đã phục ở đây từ hôm qua, nhưng đợi mãi lại chẳng thấy Hoa Hi Mạt. Đêm qua sấm chớp như vậy, ngoại trừ một cô gái tầm thường đi ra ngoài thì không còn người nào nữa. Thật vất vả cho bọn họ, vừa đối vừa lạnh cả đêm, thế nhưng kết quả nhận lại từ Hoa Hi Mạt chỉ là --- nhanh chóng rời đi.

Cả đám người nhìn chiếc Ferrari đỏ lao ra khỏi khu biệt thự, thờ dãi, một phóng viên phấn nộ vỗ vỗ vào chiếc xe mà nhà đài cho anh ta mượn để đến đây săn tin “Chúng ta thế này làm sao mà đuổi được Ferrari kia!”

Một âm thanh khác đằng sau hần nhẹ nhàng lên tiếng, giọng nói cũng không kém phần u oán

“Anh còn tốt chán, ít nhất còn có chiếc 4 bánh này. Thử nhìn lại chúng tôi xem, đến cái lốp xe còn chẳng có...”

“.....”

Chiếc Ferrari đỏ dừng lại trước cửa bệnh viện đa khoa của thành phố, chiếm lấy không ít ánh nhìn tò mò của những người xung quanh. Cửa mở ra, một cô gái trẻ bước xuống, một số ít người đứng đó dường như biết được chiếc xe kia đắt cỡ nào trong lòng không khỏi dấy lên sự đố kỵ đồng thời suy diễn cô gái kia nhất định là tiểu tam. Mấy tháng nay trên truyền hình có một bộ phim rất nổi có tên “Ký sự báo thù của vợ cả” câu chuyện trong phim nói cho chúng ta biết, làm tiểu tình nhân nhất định sẽ không nhận được kết quả tốt.

Thẩm Trác Di rất nhạy cảm, cô cảm thấy xung quanh có rất nhiều ánh mắt không thích hợp nhìn mình, tất cả nhờ hồng phúc của Hoa Hi Mạt. Đang muốn cùng cô ấy xuống xe giải thích một chút, Thẩm Trác Di giật mình nhớ ra, Hoa Hi Mạt tốt xấu gì hiện thời cũng đã là người nổi tiếng, lần trước ở nhà hát sự xuất hiện của cô ấy đã kéo theo không ít rắc rối, bây giờ mà để cô ấy xuống xe ở đây rất có thể sẽ lại gặp họa.

Thẩm Trác Di nhú nhú mày, quay người hướng Hoa Hi Mạt dựng thẳng ngón tay giữa tỏ vẻ bất mãn. Không chờ người kia phản ứng, liền nhanh chóng xuống xe tiến vào bệnh viện.

...

Bên trong xe Hoa Hi Mạt ngẩn người, ngón tay giữa, ám hiệu gì sao?!

(E nên nói là c gây thơ hay là quá ngốc đây T_T!!!)

“Bíp...bíp...”

Xuyên qua gương chiếu hậu Hoa Hi Mạt thấy một chiếc Audi R8V10, người ngồi ghế tài xế xem ra rất quen thuộc, tóc hơi xoăn, đeo kính râm, kiểu ăn mặc này chỉ có một người - Triều Hề Nhiên.

“Bíp...bíp...” Hoa Hi Mạt cũng đáp trả lại hai tiếng, không biết đối phương muốn gì.

Điện thoại di động vang lên, là một bản nhạc Waltz.

“Alo, Triều tiểu thư, cô đến đây làm gì?” Hoa Hi Mạt nói rất hình thức, trực giác mách bảo cô, Triều Hề Nhiên gần đây hình như rất hay xuất hiện khu vực xung quanh cô, lần trước là ở nhà hát lần này lại ở bệnh viện.

“Hoa tiểu thư, có hứng thú đua xe với tôi không?”

“Không” Hoa Hi Mạt không khách khí từ chối: “Xe của cô là hàng cực phẩm...”

“Như vậy đi, tôi với cô các cược một phen, nếu cô thắng tôi sẽ nói cho cô một tin tức rất thú vị, nếu cô thua sẽ phải làm một chuyện vì tôi.”

“Không hứng thú.” Hoa Hi Mạt đang muốn tắt máy.

“Tôi biết ai đã bắt cóc Thẩm Trác Di, cái người mà vừa rồi đi chung xe với cô ấy.” Triều Hề Nhiên từ đằng sau nhìn bóng lưng Hoa Hi Mạt cười cười.

“Rất xin lỗi, tôi không hiểu cô đang nói gì.”

“Cô không cúp điện thoại coi như đã tiếp nhận lời khiêu chiến, vậy thì, bắt đầu từ Dương Phở Đại Kiều đến đối diện sông Hoàng Phở, ai đến trước người đó thắng.”

Triều Hề Nhiên nói xong, nghe thấy tiếng tút...tút trong điện thoại, biết là đối phương đã cúp máy. Thời điểm cô còn đang nghi hoặc đã thấy tiếng khởi động xe của Hoa Hi Mạt, âm thanh mạnh mẽ nhanh chóng rời đi khiến người sau càng lúc càng cảm thấy thú vị.

Cô từ từ lái, cùng Ferrari song song bên đường đi bộ, lấy người đi đường làm vạch, Triều Hề Nhiên hạ cửa kính xuống, hướng Hoa Hi Mạt nói: “Vậy thì, bắt đầu thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Cạnh tranh

Vân Phi xem ra gầy hơn trước rất nhiều, nhưng bản tính nương nung vẫn không hề thay đổi. Lúc Thẩm Trác Di tới phòng bệnh thì Vân Phi đang giới thiệu sản phẩm đường da trên tạp chí cho cô y tá ở đó.

Kỳ thực Thẩm Trác Di cảm thấy Vân Phi không nên làm tạp chí về giải trí, nếu không ném hẳn qua tờ tạp chí nào đó về mỹ phẩm thì thật lãng phí một nhân tài.

“Ô, bạn học cũ, cậu tới rồi.” Vân Phi thoáng thấy Thẩm Trác Di ở cửa, khoe miệng nhếch lên :“ Nói đi, trong lúc người ta còn đang hôn mê đã bị cậu hôn trộm bao nhiêu lần rồi hả?”

Thẩm Trác Di đã sớm quen với cái thói quá yêu bản thân của cậu ta, vỗ vỗ trán nói :“ Cậu lấy khẩu cung chưa?”

“Trời vừa sáng đã làm rồi, các ảnh cảnh sát đúng là thông tin linh thông, tớ vừa tỉnh bọn họ lập tức đến.” Vân Phi lật qua một trang tạp chí, trềng mắt lên nhìn trang quảng cáo nước hoa trước mặt “ Cậu xem, cậu xem thừa dịp tớ hôn mê có mấy hôm mà họ đã tung ra bản limited của Cổ Long rồi, thật quá đáng nha.”

“Có chuyện phải nói cho cậu. Vẫn chưa có thông tin gì của Gấu Trúc.” Thẩm Trác Di ra dấu để y tá ra ngoài, chờ cô ấy đi cô liền đóng cửa lại sau đó mới nói tiếp :“ Bánh bao và tớ đầu rất lo lắng, sợ cô ấy xảy ra chuyện. Hôm qua mới đến cục cảnh sát hỏi, vẫn chưa có bất cứ tin tức nào.”

Nói tới chỗ này, Vân Phi cũng nhíu mày lại, chỉ ít thì đây là chuyện cần đến sự nghiêm túc

“Suy cho cùng cũng là vì tớ, nếu cô ấy xảy ra chuyện ngoài ý muốn trong lòng tớ cũng không dễ chịu.Đúng rồi, tớ nghe nói cậu tự mình trốn ra ngoài được, có bị thương không?”

“Tớ không sao” Thẩm Trác Di lơ đãng khom lưng sờ sờ đầu gối, vừa nãy khi lên cầu thang hình như dùng hơi nhiều sức nên đã động chạm đến vết thương.

“Châm làm sao vậy?” Vân Phi hỏi.

“Vì giúp một người nên bị thương một chút, không sao đâu.” Thẩm Trác Di đánh giá bốn xung quanh một cái, tầm mắt đặt trên một cái túi xách cỡ lớn :“ Có người giúp cậu thu dọn rồi?”

“Ừ, mẹ tớ vừa sáng đã tới, nói muốn đưa tớ về nhưng tớ bảo phải đợi các cậu đã. Đúng rồi, Bánh Bao đâu, không phải nói hai người cùng đi sao?”

Thẩm Trác Di dừng sờ sờ :“ Cô ấy chưa tới sao?”

“Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?!” Vân Phi tay nắm lấy vô chần :“ Tạp chí của chúng ta trúng phải vận xui gì vậy, ai cũng đều xảy ra chuyện, hình như tất cả các chuyện này đều liên quan đến Sincerely.”

Thẩm Trác Di lấy di động ra, bấm số Bánh Bao, đầu dây bên kia mãi mà vẫn không có ai trả lời.

“Khẳng định là có chuyện rồi.” Mặt cô lạnh lẽo, trong đầu lúc này chỉ hiện lên tên của một người - Hoa Hi Mạt.

“Chờ tớ với.”

Thẩm Trác Di chỉ để lại một câu nói, xoay người rời đi. Để lại Vân Phi không rõ đầu đuôi ra sao nhìn chăm chăm cách cửa dần khép lại, một hồi lâu sau mới mặt mày ủ ê :“ Lại bị bỏ rơi rồi,aiizz...”

...

Hoa Hi Mạt đạp ga, xuyên qua gương chiếu hậu thấy chiếc Audi màu bạc đang bám rất sát phía sau.Người kia xem ra cũng không phải kẻ tầm thường.

Triều Hề Nhiên đích thực không phải người dễ đối phó, cô từ nhỏ đã ham thích đua xe, bãi đỗ xe trong nhà đều là các loại xe thể thao tốt nhất. Có thể nói tài nghệ cao hơn so với đua trong game nhiều, vẫn chưa có ai có thể đánh bại được cô.

Thế nhưng Hoa Hi Mạt lại khác với tất cả mọi người.

Triều Hề Nhiên nhếch miệng lên.

Cho dù bây giờ tôi chưa vượt qua cô, nhưng tôi không tin không có cơ hội, Hoa Hi Mạt cô tốt nhất đừng xảy ra sai sót gì, bởi vì mỗi một sai lầm dù nhỏ nhất của cô cũng tạo thành cơ hội để tôi chiến thắng.

Hoa Hi Mạt hiện giờ cũng coi như là đã gặp được đối thủ, dựa vào thời gian cả trăm năm luyện lái của cô ắt sẽ hơn người, lái xe lâu tự nhiên sẽ sinh ra một loại trực giác lúc nào nên làm gì cô đều biết. Cô có thể thắng Triều Hề Nhiên, phần nhiều là vì kinh nghiệm.

Điện thoại đặt ở bên cạnh đồ chuông, vẫn là bản nhạc waltz nhẹ nhàng ban nãy, Hoa Hi Mạt do dự một chút, vẫn là bắt máy.

“Sao vậy, mới chia tay đã thấy nhớ tôi rồi à?”

“...”

“Có chuyện gì?” Hoa Hi Mạt biết Thẩm Trác Di sẽ không vô duyên vô cớ gọi cho cô, trừ phi là chuyện vô cùng quan trọng “Vừa nãy là tôi đùa đấy.”

“Hi vọng cô nể mặt tôi, thả Bánh bao và Gấu trúc ra.”

“Hả?” Hoa Hi Mạt nhìn chăm chăm phía trước, đánh tay lái, tâm trạng có chút do dự, muốn qua được khúc cua này nhất định phải là một tay điều khiển tay lái, tay còn lại đổi chặn. Nhưng trước mắt một tay cô đang cầm điện thoại, nên làm gì đây? Xuyên qua gương chiếu hậu thấy được xe của Triều Hề Nhiên, cô ta tựa hồ cũng có dự tính như cô. Nói tóm lại ai qua được khúc cua này, người đó sẽ là người chiến thắng. Bởi vì đoạn đường còn lại toàn là đường thẳng, tốc độ của Ferrari khi thi đấu trực diện như vậy không thể nào sánh với Audi V8

“Cô ở đâu, tôi lập tức đi tìm cô.” Thẩm Trác Di nói.

“Dương Phổ Đại Kiều.” Hoa Hi Mạt nói xong liền cúp máy, nhưng cô đã chậm một bước, Audi V8 thành công vượt lên.

“Thẩm Trác Di, lần này bị cô hại thảm rồi...” Hoa Hi Mạt vuốt trán, đem xe dừng lại, mà lúc này Triều Hề Nhiên cũng đã sớm dừng xe, cô tựa bên cạnh chiếc Audi đứng chờ Hoa Hi Mạt.

“Sincerely, thế nào?”

“Tôi thua.” Hoa Hi Mạt cười cười: “Nói đi, cô muốn tôi làm gì?”

“Có thật bất kể việc gì cô cũng đều đồng ý?” Triều Hề Nhiên chậm rãi đi tới chỗ Hoa Hi Mạt, tinh tế quan sát vẻ mặt đối phương, nhưng không nắm được tia bất mãn nào mà ngược lại Hoa Hi Mạt dường như rất xem nhẹ vụ các cuộc này, hào hiệp đáp ứng yêu cầu của cô.

“Tôi thật sự không hiểu vì sao cô vẫn tự tin như vậy, giống như là mọi chuyện cô đều có thể kiểm soát, sự kiêu ngạo đó từ đâu mà có?”

Hoa Hi Mạt chỉ mỉm cười, im lặng nhìn đối phương.

“Cô thật sự không giống với người của thế giới này.” Triều Hề Nhiên hồi lâu mới phun ra được mấy chữ, gơ tay xoa xoa mặt đối phương, Hoa Hi Mạt lúc này cũng không có ý trốn tránh. “Triều tiểu thư, xin tiết kiệm thời gian, tôi không có hứng thú ở đây nghe cô độc thoại. Chuyện thua cuộc, nói đi, coi muốn tôi làm gì?” Hoa Hi Mạt ngẩng đầu, con ngươi đen kịt hiện lên bóng dáng đối phương.

“Kiss me.”

(Chắc chị gái này thấy tiếng Trung không thể biểu hiện hết được cái vẻ soang choảnh của c nên đổi sang tiếng Anh cho oách :3)

“Chỉ đơn giản như vậy?” Hoa Hi Mạt bắt đầu bật cười.

“Chỉ đơn giản như vậy, sao nào, chẳng lẽ cô không dám?” Triều Hề Nhiên lướt qua Hoa Hi Mạt, mơ hồ cảm thấy có người hướng phía bên này đi tới, khóe môi khẽ lộ ý cười không dễ phát giác: “Hắn là sợ rồi?”

“Là tôi không nghĩ Triều tiểu thư lại có lúc ấu trĩ như vậy.” Hoa Hi Mạt tiến lên trước, tay vòng qua sau gáy Triều Hề Nhiên, kéo cô lại gần đầu hơi cúi, hạ xuống một nụ hôn.

Triều Hề Nhiên hiển nhiên không ngờ đối phương lại thoải mái như vậy, trong lòng cả kinh dĩ nhiên quên luôn cả việc phản ứng. Chờ đến khi cô tỉnh táo lại, người kia đã ngồi lên xe, khởi động máy.

“Này, cô!” Triều Hề Nhiên giận dữ

“Làm sao?” Hoa Hi Mạt cười quỷ dị: “Hôn cũng đã hôn rồi, cô còn muốn thế nào nữa?”

“Sincerely, cô điên rồi, tôi sẽ không bỏ qua cho cô đâu.” Triều Hề Nhiên chui đầu vào trong xe “Tốt hơn hết là cô nên nghĩ cách đối phó với ‘tiểu tình nhân’ của cô đi, toàn bộ cảnh vừa nãy đã được cô ta thu hết vào tầm mắt rồi.”

Hoa Hi Mạt nắm chặt tay lái, không để ý tới Triều Hề Nhiên mà là xuyên qua thấu kính nhìn chăm chăm người trước mặt kia.

Về mặt cô ấy không biểu lộ tia cảm xúc nào, chỉ lẳng lặng đứng ở đầu bên kia, ngoài này cũng khá lạnh, gió nhẹ nhàng thổi qua mái tóc cô, lộ ra ánh mắt lạnh lùng.

Hoa Hi Mạt ần ần còi, lấy điện thoại ra bấm dãy số của người ấy.

“Cô định đứng ở đó bao lâu nữa, mau lên xe, tôi đưa cô về.”

“Cô cùng cô ta có quan hệ gì?” Thẩm Trác Di hỏi.

“Lên xe rồi nói.” Hoa Hi Mạt gần như ra lệnh, trong lòng vừa chua xót nhưng cũng lại vui mừng. Người kia không phải là đang quan tâm cô sao?

Thảm Trác Di không trả lời, tắt máy, đi tới trước Ferrari, mở cửa xe lẳng lặng ngồi xuống chỗ cạnh tài xế. Từ lúc ở bên ngoài cho đến khi vào trong xe, cô không hề liếc qua Hoa Hi Mạt lấy một cái.

Ferrari đi lên Dương Phổ Đại Kiều, tốc độ hơi chậm.

“Tôi mới vừa rồi cùng cô ta đưa xe... Tôi thua...” Hoa Hi Mạt nhìn không được bắt đầu giải thích nhưng người bên cạnh xem chừng là không để ý tới.

“Xin lỗi.” Thảm Trác Di bỗng nhiên mở miệng “Đó là việc riêng của cô, tôi không hỏi đến.”

“Được” Hoa Hi Mạt đáp.

“Bánh bao cùng Gấu trúc rốt cuộc là đang ở đâu?”

“Cái gì gọi là ở đâu?” Hoa Hi Mạt hỏi ngược lại.

“Là cô bắt cóc tôi, cũng là cô đã bắt các em ấy. Vì lẽ đó mong cô hãy thả hai người họ ra, chỉ cần cô đảm bảo an toàn cho họ, tôi sẽ không báo cảnh sát.”

“Cô có biết hiện giờ cô đang nói cái gì không?” Hoa Hi Mạt cười gằn.

“Tôi biết, hơn nữa còn rất rõ ràng.”

“Vậy được, tại sao tôi phải bắt cóc cô và đồng nghiệp của cô?!”

“Không rõ, nhưng cô nhất định có lý do của cô. Những chuyện này đều có liên quan đến cô, hơn nữa nơi tôi bị giam lại sau khi bắt cóc là tầng hầm biệt thự nhà cô, lẽ nào chuyện này lại không phải do cô?”

Hoa Hi Mạt sững sờ: “Cô nói nhà tôi có tầng hầm?”

“Đừng giả bộ, lẽ nào cô lại không biết?” Thảm Trác Di có chút hoài nghi, điệu bộ của Hoa Hi Mạt xem chừng là không giống với đang giả ngu.

“Bất luận cô có tin hay không, tôi thật sự không biết. Biệt thự này vốn không phải của tôi.” Hoa Hi Mạt dần dần hiểu ra sự tình, trong đầu hiện lên một cái tên: “Cô đi theo tôi.”

“Sao vậy, muốn giết người diệt khẩu?” Thảm Trác Di mỉa mai.

“Nếu sợ có thể không đi.”

“...”

“Nếu những lời cô nói đều là sự thật, thì khả năng cao hai người kia vẫn đang ở tầng hầm” Hoa Hi Mạt nói xong, đánh tay lái, Ferrari nhẹ nhàng di chuyển, tăng hết tốc lực hướng về khu biệt thự.

“Tin tôi đi, tôi không làm mấy chuyện đó đâu.”

...

“Triều tiểu thư, chuyện cô phân phó đã xong, nhưng...”

“Nhưng cái gì?” Triều Hề Nhiên ngồi trên ghế xoay, quay lưng lại về phía người mới đến, ánh mắt hướng ra phía ngoài cửa sổ.

“Tôi không hiểu sao cô lại thu mua cái nhà xuất bản này, nó chẳng có tiềm lực phát triển nào cả”

“Hừm?” Triều Hề Nhiên xoay xoay tay: “Không sao, tôi chỉ muốn một người, ngoài ra cũng không có ý nào khác.”

“Nhưng cái tên Đỗ Tử Đằng đó xem ra không dễ đối phó.”

“Một nhà giàu mới nổi như ông ta có gì mà không đối phó được, dự án nhỏ như vậy mà anh cũng không làm được bảo tôi làm sao sau này giao cho anh mấy dự án lớn hơn đây?”

“Không phải tại năng lực của tôi, mà tại vì trên thị trường cũng có rất nhiều người nhắm tới nhà xuất bản đó.”

“Là ai?” Triều Hề Nhiên nhíu mày, chuyện này nằm ngoài dự đoán của cô, nhà xuất bản đó thứ duy nhất có giá trị là Sincerely, trước giờ cô vốn không có hứng thú với những nơi như vậy, không ngờ lần đầu xuống tay lại gặp phải nhiều rắc rối như vậy.

“Là tập đoàn nhà họ Úc.”

“Là hần?” Triều Hề Nhiên đầu tiên là nghi hoặc, sau đó lông mày nhướn lên “Có Úc Gia Tùng nhúng tay vào, xem ra mọi chuyện sẽ càng thú vị hơn nữa.”

“Cô nói rất đúng là Úc Gia Tùng”

“Ừ, thế thì sao?”

“Hần từ trước tới giờ đầu tư rất cẩn thận, sao lại chú ý đến một nhà xuất bản nhỏ bé như vậy, hần đến là vì cái gì?”

“Anh xem báo giải trí nhiều quá rồi á?”

“Nhưng mà... tôi nghĩ chúng ta không nên đầu tư nguy hiểm như vậy. Ngộ nhỡ...”

“Nếu không thấy được kết quả sau đó tôi đã không đầu tư.”

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Tông xe

Tại khu biệt thự nào đó ở Thượng Hải, bảo vệ cẩn trọng đứng gác trước cửa lớn, nghiêm ngặt đến nỗi một con ruồi cũng khó lòng bay qua được. Nơi đây là chỗ ở của một nhân vật nổi tiếng, trước kia họ còn không biết, giờ mới ngộ ra nhân vật đó chính là Sincerely.

Bên ngoài đám phóng viên đã chờ đợi ròng rã hai ngày, nhiều người nản chí lục tục thu dọn đồ đạc nhưng trong lòng thực không cam tâm, bọn họ không tin Sincerely không trở về.

Trời quả không phụ lòng người, ngay lúc họ đang dần tuyệt vọng nhất, xa xa phía trước một chiếc Ferrari đỏ đang phi đến, ai nấy đều hết sức phấn chấn. Có điều, họ không biết làm thế nào để ngăn chiếc xe đó lại, hơn nữa chiếc xe cũng không có vẻ gì là giảm tốc độ nghênh đón họ.

Hoa Hi Mạt mang Thẩm Trác Di lao như bay về nhà mình, cô cũng đã sớm thấy đám phóng viên trước khu nhà, theo lệ cũ, để Thẩm Trác Di xuống xe, còn mình tăng tốc tiến vào khu biệt thự. Nhưng sự việc kế tiếp đây lại khiến Hoa Hi Mạt không kịp trở tay. Không biết ma xui quỷ khiến thế nào, một phóng viên đột ngột chạy ra giữa đường, dang rộng hai tay chắn trước xe Hoa Hi Mạt.

“Dừng xe! Như vậy sẽ gây ra án mạng đó.” Thẩm Trác Di nhìn không được đoạt lấy tay lái nhưng bị Hoa Hi Mạt chặn lại.

“Cô như vậy mới là giết người ấy, yên ổn ngồi im đây cho tôi.” Hoa Hi Mạt nghiêm túc, căn cứ theo khoảng cách trước mắt, dùng hết sức đạp phanh xe lại, thế nhưng xe không hề có dấu hiệu giảm tốc, sắc mặt Hoa Hi Mạt dần chuyển trắng.

“Tại sao cô đạp phanh rồi mà chiếc xe vẫn không ngừng lại vậy?!” Thẩm Trác Di cũng phát hiện ra có điểm không đúng, mà kẻ ngốc chắn trước xe cứ như là bị điểm huyệt, ngơ ngác ngắc, anh ta có biết là hành động ngu xuẩn này cũng đủ để cướp đi tính mạng của anh ta!

“Có người đã động vào xe của tôi.” Hai bên thái dương của Hoa Hi Mạt túa ra mồ hôi lạnh, rõ ràng lúc này khi cô đua xe với Triều Hề Nhiên mọi thứ còn rất tốt, vì sao lúc này phanh xe lại không ăn nữa? “Cô nên cẩn thận bảo vệ đầu của mình, khả năng cao sẽ có chấn động mạnh đấy.”

Thẩm Trác Di không biết đối phương định làm gì, nhưng vẫn nghe theo lấy hai tay ôm đầu.

“Cô cũng cẩn thận đấy!”

“Ừ” Hoa Hi Mạt mỉm cười, mắt thấy sắp đụng tay phóng viên kia, cô đột nhiên đánh tay lái, ferrari nhanh chóng đổi chiều, nhưng phía trước không phải là đường đi, việc thay đổi này cũng không thể tránh khỏi tai nạn.

Kết quả là, đang lúc mọi người nín thở theo dõi diễn biến, ferrari mang theo sự tức giận đâm vào một cây đại cổ thụ cách đó không xa, bánh xe vẫn không ngừng quay mang theo khối bụi mù mịt. Tiếng motor nổ vang không có ý định ngừng lại.

“Có thể nào sẽ nổ tung không?” Một người lên tiếng, không ai đáp lại, nguyên nhân là bởi họ vẫn còn đang cảm thấy sợ hãi trước cảnh tượng vừa xảy ra.

“Mau báo cảnh sát! Gọi xe cứu thương! Mau lên!” Có ai đó hét lớn.

Thẩm Trác Di cùng Hoa Hi Mạt đều bởi vì va chạm mạnh mà ngất đi một lúc, người đầu tiên tỉnh lại là Thẩm Trác Di, cô kinh ngạc nhận thấy chiếc xe bị đâm đến mức méo mó không còn nhận ra hình dạng, càng kinh ngạc hơn nữa là ở những giây cuối cùng cũng là thời khắc nguy hiểm nhất Hoa Hi Mạt đã

lấy thân mình che chắn cho cô. Thảm Trác Di biết đầu cô đang chảy máu, một dòng chất lỏng màu đỏ chảy xuống che đi tầm mắt cô, mơ hồ quan sát người bên cạnh, cô ấy vẫn đang hôn mê.

“Hoa Hi Mạt, mau tỉnh lại đi” Thảm Trác Di lay lay đối phương nhưng người kia lại chẳng hề có bất kì phản ứng nào.

Bất đắc dĩ, cô cố gắng dùng sức đá văng cửa xe, thân thể nghiêng ngả muốn đem Hoa Hi Mạt ra ngoài. Cho dù có dùng hết sức, vô luận thế nào cũng không khiến đối phương xe dịch lấy một phân. Thảm Trác Di cẩn thận đến xem, mới phát hiện ra là cánh tay Hoa Hi Mạt bị kẹt.

Mặc kệ cánh tay đang đau đớn, cô dùng sức lật tấm vách ngăn rút tay Hoa Hi Mạt ra, có như vậy mới có thể đem cô ấy ra ngoài.

“Bên trong có ai không?” Ngoài xe có một giọng nói truyền tới

“Có! Mau cùng tôi cứu người, mau lên!” Thảm Trác Di như chết đuối vớ được cọc, ra sức khẩn cầu, đối phương do dự một lúc rồi đi qua bên cửa kính phía Hoa Hi Mạt quan sát. Nhìn y phục của hần hần là bảo vệ khu này rồi.

“Tay cô ấy bị kẹt, anh mau tìm công cụ đến, phải cạy ra mới có thể kéo cô ấy ra ngoài được!” Thảm Trác Di nói lớn.

“Việc này...” Tên bảo vệ thoáng chần chừ.

“Cầu xin anh đấy!” Thảm Trác Di gần như kêu lên, sắc mặt Hoa Hi Mạt ngày càng trắng, màu môi cũng nhạt dần. Thảm Trác Di biết, cánh tay kia của Hoa Hi Mạt bị kẹt lại nhất định có vết thương, chắc chắn là đang chảy máu, nếu như lòi ra trĩ, sợ rằng... Có khả năng cô ấy...

Chết tiệt!

“Được, xin cô đợi một chút!” Bảo vệ trong nháy mắt quay người rồi đi, để lại hai người trong xe.

Thảm Trác Di thử đánh thức đối phương, cô ghé xuống bên tai Hoa Hi Mạt cất giọng ní non: “Cô còn không mau tỉnh lại đi, cô còn chưa nói cho tôi rõ chân tướng, còn rất nhiều việc cần cô giải thích, cô còn nợ tôi một chuyện, làm sao có thể... Cô làm sao có thể nhẫn tâm buông bỏ thế giới này?”

Lông mi Hoa Hi Mạt thoáng dật dật.

Thảm Trác Di thấy được khoảnh khắc đó, vui mừng nắm chặt lấy tay Hoa Hi Mạt, nhanh chóng cởi áo khoác đắp lên cơ thể đang lạnh dần của cô ấy “Tôi sẽ mau chóng đưa cô ra ngoài, nhất định sẽ không có chuyện gì xảy ra với cô đâu.”

“Này, cậu thật sự muốn qua bên đó sao?” Một bảo vệ kéo một bảo vệ khác lại: “Chiếc xe đó không biết lúc nào sẽ phát nổ, nhà cậu còn có mẹ già con nhỏ, nghĩ cho kĩ đi.”

“Bên trong đó còn có hai mạng người nữa, tôi không thể thấy chết mà không cứu” người bảo vệ cầm chiếc cờ lê nhìn chiếc ferrari đang bốc khói, trong lòng đấu tranh.

“Chuyện đó đâu liên quan đến cậu, đã báo cảnh sát rồi mà, họ rất nhanh thôi sẽ tới. Hãy để cho bọn họ cứu người đi, đó chẳng phải là trách nhiệm của bọn họ sao? Cứ cho là cậu cứu được người sau đó các phương tiện truyền thông sẽ ca ngợi cậu như một vị anh hùng, còn có thể nhận quà tạ lễ của Sincerely nữa. Nhưng nếu không thì sao, lỡ khi cậu qua bên bên đó, người còn chưa cứu được chiếc xe đã phát nổ, cậu cũng theo đó mà đi luôn vậy người nhà cậu phải dựa vào ai đây? Bọn họ sẽ chẳng ai quan tâm đến việc cậu không màng tính mạng qua đó cứu người, họ chỉ quan tâm xem Sincerely sống chết ra sao thôi. Cậu còn lo chuyện bao đồng như thế để làm gì?” Người bảo vệ kia lại ngó qua bên hiện trường, thờ dài một hơi. Người đồng nghiệp nói không phải là không có đạo lý, chúng ta không thể để an nguy của người khác mà làm ảnh hưởng tới tính mạng của mình. Cậu cau mày, suy nghĩ một hồi xoay người hướng chiếc xe bị nạn chạy tới.

“Trời đất ạ, cậu vẫn không nghe lời khuyên của tôi! Quên đi, tôi mặc kệ cậu!”

Thảm Trác Di biết lúc này cô không thể khóc, nhất định phải kiên cường. Bảo vệ cầm cờ lê đặt bên cạnh Thảm Trác Di, sau đó rời đi.

“Cô gái, thật xin lỗi tôi chỉ có thể giúp cô đến thế, đừng trách tôi.”

Thảm Trác Di cầm lấy cờ lê bất đắc dĩ quay lại nhìn Hoa Hi Mạt: “Xem ra chỉ có thể dựa vào bản thân rồi.”

Ai ngờ lúc này đây Hoa Hi Mạt đã lấy lại được ý thức, bàn tay yếu ớt đẩy đối phương.

“Cô mau đi đi, đừng động vào tôi” Cô nói.

“Im miệng. Tôi không thể bỏ cô lại.” Thảm Trác Di cự tuyệt không chút khách khí: “Thay vì nói những lời vô nghĩa như vậy, cô hãy dùng hết sức mà rút tay ra đi, tôi còn chưa biết yêu đương là gì, chưa lấy chồng tôi chưa muốn chết.”

“Phi...” Hoa Hi Mạt xưa nay chưa từng thấy ai ở vào tình huống ngàn cân treo sợi tóc như cô ấy mà còn khua môi múa mép được, tay cô đích thực là đã bị mất rất nhiều máu, sức lực cũng giảm đi không có cách nào rút tay ra ngoài được. Cô ngược mắt nhìn, khuôn mặt Thảm Trác Di hết sức nghiêm túc, nhất thời ngạc nhiên.

Triều Tịch, cô ấy cũng giống như chị, rất mạnh mẽ nhưng cũng rất cố chấp... Giống như thời khắc chị muốn bảo vệ em.. Là em vô dụng, là em bất cần,

rõ ràng có thể dùng năng lực của bản thân bảo vệ chị cả đời... nhưng lại luôn khiến chị phải rơi vào cảnh hiểm nguy.

“Xin lỗi...” Hoa Hi Mạt vỗ về Thẩm Trác Di.

Thẩm Trác Di gạt mình, ánh mắt này của Hoa Hi Mạt cô hình như là đã thấy qua ở nơi nào, đó là một ánh lưu luyến.

“Này, không cạy ra nữa cả hai chúng ta đều chết ở đây đây.”

“Tôi không để ý đâu.” Hoa Hi Mạt cười cười: “Chuyện nhỏ ấy mà.”

Mặt Thẩm Trác Di đen lại, thầm nghĩ người này đến giờ mà còn đùa giỡn kiểu đó, hơn nữa, có gì tốt đẹp mà cười...

“Tôi nói một hai ba, cô sẽ rút tay ra, nghe rõ chưa?” Thẩm Trác Di đã sắp xếp xong vị trí cò lê, muốn cạy ra một vết nứt, từ đó Hoa Hi Mạt có thể dễ dàng đưa tay ra ngoài.

Hoa Hi Mạt gật đầu.

Một chiếc xe cảnh sát cùng một chiếc xe cứu thương đi tới, từ đằng xa đã nhìn thấy khói đặc mù mịt, kèm theo đó là những tiếng nổ mãnh liệt.

“Không ổn rồi, xe kia có thể nổ tung!” Một người đàn ông trung niên ngồi bên ghế phó lái cau mày.

“Sở trưởng, đây đã là tốc độ nhanh nhất của chúng ta rồi.” Có lẽ người vẫn còn cứu được.”

“Cậu chẳng biết gì cả, người này không bình thường, nếu như xảy ra chuyện, đừng nói là cậu, cả tôi cũng không tránh khỏi phiền phức.”

“Sở trưởng, ngài đừng dọa cháu.”

“Dọa hay không lát nữa cậu sẽ biết, hi vọng họ đều an toàn, bằng không cả cậu và tôi đều tới số rồi.”

“Haha, thế trận thật hoành tráng.” Thẩm Trác Di thán phục, dù máu chảy che khuất tầm mắt cô, nhưng miễn cưỡng vẫn có thể nhận ra cả đồn công an dồn hết lực lượng đến nơi này, nếu người ngoài nhìn vào hẳn sẽ hiểu lắm nơi đây có khủng bố tập kích.

“Hoa tiểu thư đâu?” Một người đàn ông trung niên mặc cảnh phục dẫn đầu đoàn đi tới, vừa quan sát hiện trường vừa cúi thấp đầu nhìn Thẩm Trác Di bên trong xe cứu thương.

“Cô ấy đang nằm trước mặt ngài đấy thôi, đang định đưa cô ấy đến bệnh viện.” Thẩm Trác Di trào phúng nửa đùa nửa thật nói: “Các ngài đến vẫn là chậm, có điều lực lượng thật hùng hậu nha. Bình thường xuất cảnh đều dùng tốc độ như vậy sao?”

“Cô, đây là Lý sở trưởng, xem lại thái độ của cô đi.” Một viên cảnh sát khác xen vào.

“Hóa ra là sở trưởng a, vậy tôi giao cô ấy cho các ngài. Tôi....” Thẩm Trác Di lời còn chưa nói hết đã bất tỉnh nằm nhoài bên cạnh Hoa Hi Mạt.

“Mau đến xem xem, mọi người làm gì vậy?” Lý sở trưởng đã nhìn thấy Hoa Hi Mạt nằm trong xe cứu thương, sắc mặt cô trắng bệch, vết thương trên cánh tay khiến người ta giật mình, nhưng càng bất ngờ là từ tay cô chảy ra một dòng máu, một loại màu tím sền sệt...

“Thì ra đây là... cái này thật sự...”

“Cái gì thật sự?” một cảnh sát đứng bên cạnh thấy biểu hiện trên mặt của sở trưởng liền muốn xem xét tình cảnh trong xe cứu thương, nhưng đã bị Lý sở trưởng dùng cơ thể chắn mất, hấn ra phía trước xe cứu thương, ra lệnh: “Lên xe, đem người đến bệnh viện đa khoa.”

“Nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì, đây là mệnh lệnh.”

“Rõ”

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 26: Giận dữ

Bệnh viện đa khoa thành phố xưa nay chưa bao giờ rơi vào tình cảnh này, bên ngoài là một loạt xe cảnh sát cộng thêm không ít camera nâng cao đến tận đỉnh đầu của đám phóng viên nhà báo.

Tầng một, cô y tá có chút đứng ngồi không yên hai chân hai tay run cầm cập.

“Tiểu Ngô, sao tự nhiên em lại chờ người ra vậy?” Y tá trưởng đi tới thấy tay tiểu Ngô run run liền cầm lấy tay cô ấy vỗ vỗ :“ Em bị làm sao vậy hả?”

“Em...” Tiểu Ngô dò xét xung quanh một chút, lại gần y tá trưởng nhỏ giọng “Chị xem bên ngoài có nhiều người như thế, không phải là viện trưởng xảy ra chuyện đấy chứ? Nếu viện trưởng xảy ra vấn đề gì vậy thì bệnh viện chúng ta có phải có nguy cơ đóng cửa không? Nếu vậy không phải chúng ta trở thành thất nghiệp sao?”

Y tá trưởng bật cười “Em gái à, em cho rằng viện trưởng của chúng ta có thể đồng thời kinh động cả chính phủ và truyền thông?”

“Không phải ông ấy, vậy là à?” Tiểu Ngô hỏi ngược lại.

“Em chưa nghe qua Sincerely sao?” Y tá trưởng cầm lấy kim, tiêm cho bệnh nhân.

Tiểu Ngô hai mắt tròn ngược, lấy tay che miệng lùi về sau một bước nói :“ Ý chị là cái người ở trên tầng kia chính là Sincerely? Cô ấy làm sao vậy?”

“Tông xe, may là không có vết thương nào quá lớn, bằng không không biết sẽ đau thương bao nhiêu trái tim của mọi người đây, chị nói cho em biết...” Y tá trưởng vừa thay đệm cho bệnh nhân xong quay người lại đã thấy người kia chạy mất hút “Này chị đang nói...” bất đắc dĩ cho tay vào trong túi áo nói thầm vài câu :“Không phải chỉ là vết thương nhẹ sao, cần gì phải gọi nhiều người đến như thế chứ?”

“Cô nói Sincerely đang ở phòng trên tầng?” Người bệnh nhân kia bỗng nhiên mở miệng, hai mắt sáng quang.

Y tá trưởng ngừng một lát “ Anh cũng đừng nghĩ về vấn đề đó nữa, an tâm ở đây nghỉ ngơi”

“Y tá trưởng~” bên ngoài có tiếng gọi, y tá trưởng đi ra đến ngoài cửa đánh giá xung quanh một hồi, không thấy ai thế là lại quay về phòng làm việc mà không hề biết rằng trên chiếc giường bệnh nhân vừa nãy đã trống rỗng.

“Sincerely!”

“Sincerely?” một giọng nam dịu dàng gần trong gang tấc.

“Úc Gia Tùng, anh chờ có đến gần cô ấy.” một thanh âm khác của nữ nhân vang lên, ngữ khí có chút bá đạo.

“Triều tiểu thư, cô ấy là bằng hữu của tôi, xin hỏi cô cùng cô ấy là có quan hệ gì?”

“Cô ấy là bằng hữu của anh?”

“Ừ”

“Hừ, theo tôi được biết cô ấy không hề có ý tiếp đãi anh hơn nữa cũng chưa bao giờ cùng anh trò chuyện, đúng chứ?”

“Này...”

Hoa Hi Mạt hơi mở mắt, thứ đầu tiên cô nhìn thấy là trần nhà màu trắng kéo theo đó là mùi thuốc khử trùng xộc vào mũi, nhũ nhũ mảy.

“Cô tỉnh rồi?!” Triều Hề Nhiên là người đầu tiên phát hiện Hoa Hi Mạt đã tỉnh, tiến tới, ngồi bên cạnh cô ấy. Hoa Hi Mạt nghiêng đầu, cô vẫn còn nhớ thời điểm cùng cô gái này thách đấu, nói không chừng chính cô ta đã động vào xe của cô, cô gái này xem ra thật nguy hiểm.

“Sincerely, là tôi, Úc Gia Tùng.” Thêm vào đó phòng bệnh lại xuất hiện một người đàn ông, Hoa Hi Mạt cảm thấy y nhìn rất quen mắt, thế nhưng lại không nhớ ra y là ai, mà việc đó lúc này cũng không quan trọng. Cau mày, một lần nữa kéo chân lên, hai mắt nhắm lại vùi mình trong chăn.

“Có người da mặt thật dày, người ta rõ ràng không thèm để ý tới mình, vậy mà cứ cố gắng tiếp cận, lần này thì hay rồi, người ta rõ ràng là tỏ thái độ ra mặt.”

“Triều tiểu thư, người cô ấy không muốn gặp chưa biết chừng chính là cô đấy, tôi đây chỉ là bị liên lụy thôi.”

“Anh!” Triều Hề Nhiên giận dữ, đứng thẳng người lên :“ Rõ ràng người đó là anh.”

“Sự thực là gì trong lòng mọi người đều rõ” Úc Gia Tùng cũng không chịu yếu thế.

“Cả hai người đừng âm ỉ nữa, đi ra ngoài đi!” Hoa Hi Mạt đã chịu đủ hai cái con người kia rồi, thực không hiểu vì sao bọn họ lại lòi nhau vào đây mà gây sự, cô chỉ cảm thấy đau đầu thêm.

“Sincerely...”

“Hoa tiểu thư...”

“Đừng nói nữa, để tôi yên tĩnh một chút, được không?” Hoa Hi Mạt nhàn nhạt phun ra mấy chữ, sau đó nghiêng người qua nhìn cửa sổ.

Không biết cô ấy thế nào rồi...

“Được, vậy cô nghỉ ngơi đi.” Úc Gia Tùng nhanh chóng đáp ứng, đi tới bên cạnh Triều Hề Nhiên trừng mắt lên nhìn cô ta, ra hiệu tỏ ý cùng theo y ra ngoài

Người kia biết có ở lại cũng vô dụng, hơn nữa xem dáng vẻ của Hoa Hi Mạt nhất định là suy yếu đến cực điểm rồi cũng không tiện để cô ở lại thăm hỏi. Liền đi theo Úc Gia Tùng ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

“Đi ra đi, có chuyện gì?” Hoa Hi Mạt xoa xoa huyệt thái dương.

“Sincerely, có phải cô...” Đoàn Dữ Thành từ bên ngoài nhảy vào phòng qua cửa sổ, với thân thủ của anh chiều cao này có là gì.

“Anh nói trúng rồi, năng lực của tôi đang ngày một suy yếu.” Hoa Hi Mạt đem nghi hoặc trong lòng đối phương giải thích triệt để, không che dấu điều gì: “Thời điểm chiếc xe lao vào cây tôi đã ý thức được điều này.”

Xin lỗi cô Thẩm Trác Di, là tôi không bảo vệ được cô, xin lỗi...

“Có biết nguyên nhân do đâu không? Đã qua một trăm năm rồi, cô chưa bao giờ suy yếu như hôm nay, rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?” Khuôn mặt Đoàn Dữ Thành càng thêm nghiêm túc, bởi vì vẻ lạnh lẽo trên mặt khiến cả người như có phần nặng nề.

“Tôi nghĩ...” Hoa Hi Mạt cười khô, ôm đầu gối, nghiêng đầu nhìn Đoàn Dữ Thành “Tôi nghĩ tuổi thọ của tôi sắp hết rồi, tiêu hao năng lượng chính là dấu hiệu”

“Nói vậy, không thể nào!” Đoàn Dữ Thành cắt ngang lời cô “Điều này hết sức vô lý, không phải nói người mang năng lực sẽ bất tử sao, không thể có chuyện tiêu hao sinh mệnh được, tuyệt đối không thể!” Hoa Hi Mạt tủm tỉm cười nhìn người đàn ông trước mặt, cô xưa nay chưa từng thấy anh có vẻ mặt như thế, kể từ lần đầu tiên cô gặp anh, hai người lúc đó chẳng ai nói chuyện với ai khiến cô nghĩ anh giống như một khúc gỗ, bất kỳ ai cũng không thể thay đổi được điều đó. Nhưng tiếp xúc thời gian dài Hoa Hi Mạt dần cảm thấy Đoàn Dữ Thành không lạnh lùng như bề ngoài, anh bởi vì nguyên nhân nào đó mà che đi sự chân thật nhất trong con người mình.

Điều mà cô không nên làm nhất chính là lộ mặt nạ của anh ra, để cho anh có vui vẻ có đau buồn, chỉ ít thì cũng không khiến anh mang vẻ mặt đau khổ như bây giờ.

“Sincerely, xin lỗi tôi nghĩ tôi phải đưa cô trở về rồi.” Đoàn Dữ Thành với thanh âm vốn có của mình.

Hoa Hi Mạt vẫn tiếp tục nhìn anh cười, không trả lời.

“Cô cười cái gì?” Đoàn Dữ Thành nghi hoặc hỏi.

“Tôi cười anh nhất định sẽ do dự, cũng nhất định sẽ lại nói lời xin lỗi.”

“Bất kể thế nào” Đoàn Dữ Thành nhắm mắt lại, anh nhất định sẽ làm chuyện mà anh phải làm “Tôi đều muốn đưa cô trở về.”

“Nếu như tôi không đồng ý?” Hoa Hi Mạt hỏi.

“Cô...” Đoàn Dữ Thành trở nên cảnh giác “Cô không thể buông bỏ lời thề, cô đã đồng ý...” Lời còn chưa nói hết, Đoàn Dữ Thành phát hiện Hoa Hi Mạt đứng dậy đi đến trước mặt anh, vòng tay qua hông, tựa đầu vào vai anh.

“Dữ Thành...tôi...” Hoa Hi Mạt nói đứt quãng, thanh âm êm dịu giống như muốn làm người khác tan ra.

“Cô...” Đoàn Dữ Thành không biết nên phản ứng thế nào, chân tay anh mềm nhũn “Cô nghĩ thế nào?”

“Đoàn Dữ Thành, tôi lại có lỗi với anh lần một lần nữa rồi.” Hoa Hi Mạt nở nụ cười quý dị, ở phía sau lưng Đoàn Dữ Thành chỉ trở một chút, anh liền không có phản ứng lẫn ra đất hôn mê bất tỉnh.

Hoa Hi Mạt đỡ anh lên giường bệnh, giúp anh đắp chăn che kín đầu, sau khi thương thức xong tác phẩm của mình, liền mở cửa sổ, quay đầu hướng người trên giường mở miệng “Hẹn gặp lại” sau đó một bóng người xinh đẹp từ trên cửa sổ nhảy xuống.

Roi vào thùng xốp mềm phía sau sân cỏ, Hoa Hi Mạt mới ý thức được có một cậu bé đang cầm que kẹo sừng sờ nhìn mình.

Trong lòng cảm thấy không ổn, suy nghĩ không biết nên giải thích thế nào cho người bạn nhỏ kia, cậu bé đã chạy hùng hục tới, ngơ ngác đánh giá Hoa Hi Mạt.

“Chị ơi, sao chị làm được như vậy thế ạ?”

Hoa Hi Mạt lại suy nghĩ một chút “Ăn nhiều hành và rau vào bạn nhỏ.”

Người bạn nhỏ bỗng nhiên tỉnh ngộ “ Thì ra mẹ không lừa mình...”

Hoa Hi Mạt không trực tiếp đi ra ngoài, cô còn muốn tìm Thẩm Trác Di. Đi ngang qua một phòng làm việc của bác sĩ ngẫu nhiên phát hiện lúc này trong phòng không có người, tiện tay dắt trộm dê, trong ngăn kéo còn có khẩu trang, nghĩ thầm không thể có kế hoạch nào tốt hơn được nữa, ai ở trong bệnh viện sẽ nghi ngờ một bác sĩ nghênh ngang đi lại chứ? Kết quả là, Hoa lang băm của chúng ta ra đời.

Cô hỏi y tá trực ban, cô y tá cho biết người nàng cần tìm ở cách đó không xa, Hoa Hi Mạt nhanh chóng theo hướng đó rời đi, vừa vặn tay cầm cửa liền nghe thấy âm thanh bên trong.

“Vân Phi, sao cậu lại tới đây?” Là thanh âm của Thẩm Trác Di. Hoa Hi Mạt thở phào nhẹ nhõm, nghe giọng nói này của cô, chắc là sức khỏe cô đã ổn.

“Chuyện cậu cứu Sincerely giờ khắp ngõ to ngõ nhỏ ai ai cũng biết, tớ có thể không đến thăm cậu sao? Hơn nữa, cậu bị thương trong quá trình phỏng vấn, thân làm ông chủ như tớ không thể không quan tâm được, đúng không?”

“Còn mang theo canh gà nữa, đừng có nói với tớ là cậu tự làm nhé?” Thẩm Trác Di một bên nén cười, một bên cố giữ bình tĩnh.

“Nói thừa, không phải tớ thì còn ai vào đây. Canh này còn có thêm cầu kỷ, củ từ và rất nhiều vị thuốc đông y khác, cậu uống vào nhất định sẽ bình phục rất nhanh. Tớ phải dậy từ sáng sớm để nấu đây, đừng lãng phí nha.” Vân Phi vừa nói vừa bưng một bát đến trước mặt Thẩm Trác Di.

Thẩm Trác Di muốn tự mình uống, lại bị tay của đối phương chặn.

“Cậu là bệnh nhân, để tớ bón cho cậu, nào lại đây, há mồm ra~~~~” Vân Phi nhú nhú mồm, hướng về phía Thẩm Trác Di, cả người như tỏa ra xung điện không khác nào pikachu tái thế.

“Vân... Vân Phi chậm một chút, tớ có chuyện muốn nói” Thẩm Trác Di nhìn biểu hiện này của Vân Phi liền muốn ngắt trở lại, nhanh chóng đổi đề tài.

“Uống xong hãy nói, canh để lâu sẽ bị lạnh.”

“Không được, rất gấp, nhất định phải nói.” Thẩm Trác Di tung tuyệt chiêu “ Có chuyện muốn thương lượng với cậu, cậu tiếp tục phỏng vấn Sincerely được không?”

“Tại sao?” Vân Phi sững sờ.

“Tớ, tớ và cô ấy... chúng tớ...” Thẩm Trác Di không thể nói ra nguyên nhân, cô sợ rằng càng tiếp xúc sẽ càng bị người kia hấp dẫn, hơn nữa nếu cô ấy giống như những gì cô nghĩ, mang nội tâm thâm hiểm, e rằng chính là đồng phạm của bọn bắt cóc.

Nhưng mỗi lần cô ấy gặp nguy Thẩm Trác Di lại không tự chủ được liều mạng cứu cô ấy... Cô thật sự rất xem thường chính mình...

Vân Phi lại muốn mở miệng, nhưng từ bên ngoài truyền tới tiếng mở cửa, một nữ bác sĩ đi vào, đôi mắt đen kịt quét qua phòng bệnh chỉ có hai người rồi dừng lại trên giường Thẩm Trác Di.

Thẩm Trác Di trong lòng nổi lên một dự cảm chẳng lành... Tim bỗng nhiên đập thình thịch...

“Bác sĩ kiểm tra theo định kỳ, xin mời người nhà bệnh nhân ra ngoài.”

“Chẳng phải cô ấy mới vừa kiểm tra sao?” Vân Phi hỏi.

“Còn cần tôi phải giải thích cho hai người cách thức làm việc ở bệnh viện sao? Mỗi khoa có một cách làm việc khác nhau, chúng tôi muốn đảm bảo cho sức khỏe của bệnh nhân một cách triệt để thì phải khám chữa thật cẩn thận, nếu xảy ra chuyện gì, anh có chịu trách nhiệm được không?” Vị bác sĩ mang theo ánh mắt lạnh lẽo quét qua, Vân Phi sợ hãi đến hồn xiêu phách lạc, hần xưa nay chưa từng thấy vị nữ bác sĩ nào mạnh mẽ như vậy, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vị bác sĩ này giống như là đang giận dỗi chuyện gì.

“Vậy cậu ở lại kiểm tra, tớ ra ngoài đợi, lát nữa lại mang canh cho cậu.” Vân Phi trước khi đi quay đầu hướng Thẩm Trác Di nói.

Thẩm Trác Di cũng rất ngại vị bác sĩ này, đang định gọi Vân Phi lại thì hần đã chạy mất tiêu. Biết là không còn đường lùi, tay cô nắm chặt chăn giống như đang an ủi bản thân, cẩn thận mở miệng

“Cái đó... Bác sĩ muốn kiểm tra chỗ nào?”

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Lén vào

“Úc Gia Tùng, anh có sao phải gây khó dễ cho tôi?” Ngoài phòng bệnh, một nữ nhân tóc lượn sóng đeo kính lưng dựa vào tường bệnh viện, cúi đầu nhìn nam nhân ngồi đối diện.

Nam nhân kia hơn nhún người về trước, hai tay đan vào nhau, ngẩng đầu liếc nữ nhân một cái

“Chúng ta là người làm ăn, nhận thấy nơi nào đáng giá thì đầu tư vào đó, đều là vì lợi ích cả, không phải là giống với ý định của cô sao?”

“Người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, anh lần này tại sao lại tranh giành với tôi?”

“Tôi tranh giành với cô?” Úc Gia Tùng hỏi ngược lại: “Triều đại tiểu thư, mong cô nói chuyện dễ hiểu một chút.”

Triều Hề Nhiên cười lạnh, đứng thẳng người hướng Úc Gia Tùng đi tới, ngồi xổm trước mặt y mắt đối mắt: “Không nghĩ tới óc sên của ngày hôm qua nay đã trở thành nam thần, gây dựng sự nghiệp không ý lại vào ai.”

“Cô...” khuôn mặt Úc Gia Tùng lộ ra nét hồng.

“Chúng ta không cần thiết vì một nhà xuất bản nhỏ mà xung đột với nhau, Úc Gia Tùng, người làm đại sự không nên không hiểu đạo lý này. Vì nhỏ mà mất lớn, tôi nghĩ nếu bác trai mà biết quyết định này của anh, e là chuyến du lịch vòng quanh thế giới của bác ấy khó mà trọn vẹn.”

Úc Gia Tùng để lộ ra sắc mặt khó coi, thoáng nhìn Triều Hề Nhiên dương dương tự đắc, một loại ý chí phản kháng mãnh liệt sinh ra.

“Chờ xem, cô đã muốn nhà xuất bản này đến như vậy nhất định là có lý do của cô. Chúng ta đều có mục đích của mình. Thắng lợi cuối cùng thuộc về ai vẫn chưa thể nói trước được.”

“Hừ.” Triều Hề Nhiên đi tới cạnh cửa, vịn tay cầm đi vào, Úc Gia Tùng cũng theo sát gót cô.

“Sao vậy, cả chuyện này cũng muốn phân cao thấp với tôi?” Triều Hề Nhiên nhũn mày, kiên quyết nắm chặt lấy tay cầm.

“Cô nói xem?” Úc Gia Tùng híp mắt cười.

Triều Hề Nhiên quay đầu nhìn hai vệ sĩ, tuy bọn họ đã cố gắng nín cười nhưng trên gương mặt vẫn để lộ ra đường nét.

“Đừng nín nữa, nhìn còn khó coi hơn so với lúc khóc”

Hai vệ sĩ thấy đại tiểu thư phát hỏa cũng không dám cười nữa. Bình thường hai người họ chưa nhìn thấy đáng về tiểu thư chịu uất ức bao giờ. Tình cảnh hai người đầu võ mồm trước cửa phòng bệnh thế này thực sự trăm năm mới có. Thế nhưng họ lại chẳng thể làm gì, Úc Gia Tùng cũng là nhân vật không dễ động vào. Vậy nên hai vệ sĩ chỉ có thể ngoan ngoãn đứng một góc nhìn hai nhân vật kia tiếp tục cuộc chiến của mình.

“Úc Gia Tùng, anh mau tránh ra!”

“Không, cô mau mở cửa ra!”

“Đừng có mơ!”

“Cô..”

“Anh..”

“Hai người làm gì ở đây vậy, ở đây là bệnh viện có biết không hả? Cứ hò hét như vậy, có đạo đức không? Còn la lối nữa tôi sẽ cho người mang hai vị đến chỗ bác sĩ kiểm tra thân kinh. Đây là bệnh viện công của nhà nước, không phải hiệu thuốc của nhà hai vị đâu?” Úc Gia Tùng cùng Triều Hề Nhiên đồng thời dừng lại, sững sờ nhìn cô gái mặc đồ màu trắng đội mũ y tá vừa đến.

“Nhìn cái gì mà nhìn, chưa thấy vị y tá trưởng trẻ trung như thế này bao giờ sao?” Y tá trừng mắt nhìn, đẩy Triều Tịch Nhiên qua một bên, vịn tay cầm của đi vào trong.

“Này” Triều Hề Nhiên chọc chọc Úc Gia Tùng còn đang ngăn người ra “Anh từng gặp người như thế nào bao giờ chưa?”

Úc Gia Tùng mở miệng, mãnh liệt lắc đầu “Chưa hề”

“Nếu như cô ấy không làm y tá, tôi nhất định mời cô ấy về công ty quản lý mạng xã hội.”

“Đồng cảm với cô.” Úc Gia Tùng hướng Triều Hề Nhiên gật đầu một cái.

Hai người nhìn nhau, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, đồng loạt hướng về phía trong phòng bệnh. Không ngờ mắt còn chưa vào được bên trong đã lại bị y tá chặn ở cửa

“Bệnh nhân đâu?” Y tá trưởng híp mắt đánh giá hai người trước mặt.

“Hả?”

“Hả?”

Triều Hề Nhìn cùng Ước Gia Tùng nhanh chóng đẩy y ta sang một bên đi vào trong phòng, quả nhiên phòng bệnh trống tuếch.

“Sincerely đâu?”

“Sincerely đâu?”

...

“Ách chi...” Hoa Hi Mạt đột nhiên hắt xì hơi một cái, xoa xoa mũi lông mi thanh tú khẽ nhủ lại.

Khẩu trang này đã được khử trùng hay chưa vậy, dọc đường không biết đã hắt xì bao nhiêu cái rồi.

“Nữ hiệp, cô mà cũng bị cảm sao?” Thẩm Trác Di chủ động đưa giấy ăn cho cô ấy.

Hoa Hi Mạt từ chối, không biết vì sao người kia lại nhận định cô chính là “nữ hiệp” thái độ cũng theo đó mà thay đổi 180 độ. Có điều lúc này cô cũng chẳng có cách nào khác không thể thừa nhận mình chính là Sincerely càng không thể trước mặt cô ấy tháo khẩu trang xuống.

“Cô muốn dẫn tôi đi đâu?” Thẩm Trác Di hơi co tay lại, dọc đường đi bị nữ hiệp nữ hiệp cầm chặt tay chạy đi chạy lại. Cảm giác như kiểu một đôi nam nữ trốn cha mẹ đi tìm tình yêu. Thẩm Trác Di cùng nữ hiệp nắm chặt tay, nhạc vang lên trong đầu cô toàn bộ khung cảnh trước mắt đều chỉ còn lại hình bóng cô gái ấy.

“Tại sao cô lại cải trang thành bác sĩ à, tôi biết rồi. Cô như vậy có thể đi lại trong bệnh viện mà không bị ai phát hiện. Cô thật thông minh!” Lại một màn độc thoại của Thẩm Trác Di.

Hoa Hi Mạt thật sự muốn đánh ngất người này.

“Im lặng. Nếu không tôi sẽ ném cô cho cá mập ăn.”

“Sông Hoàng Phố không có cá mập a~” Thẩm Trác Di không biết điều sửa lại câu của Hoa Hi Mạt.

Thời khắc này Hoa Hi Mạt thật muốn phát điên, trong đầu cô bây giờ chỉ toàn là lời Thẩm Trác Di nói lúc trước, rằng cô không muốn phỏng vấn Sincerely nữa, muốn để người khác làm thay cô...

Cô liếc Thẩm Trác Di một chút, thầm nghĩ có nên một cước đạp tên này xuống sông Hoàng Phố hay không, mắt không thấy tâm bất phiến.”Nữ hiệp, rốt cuộc cô muốn đưa tôi đi đâu? Nếu tôi đi quá xa, đồng nghiệp trong bệnh viện của tôi sẽ lo lắng, hơn nữa...” Thẩm Trác Di đem câu nói bỏ ngõ.

“Hơn nữa cái gì?” Hoa Hi Mạt rất tự nhiên hỏi.

“Không, không có gì?” Thẩm Trác Di trả lời.

Hơn nữa người kia còn đang trong bệnh viện, mặc dù bên cạnh cô ấy có rất nhiều người chăm sóc, nhưng chính mắt mình nhìn thấy vẫn thấy an tâm hơn. Mỗi lần gặp nhau đều gặp phải chuyện không hay, lần đầu tiên gặp cô bị về ngoài của người ấy lừa, không khách khí đem cô đẹp xuống biển lớn; lần thứ hai gặp bỗng dưng cô biến mất ở trong phòng; lần thứ 3 chính là ngẫu nhiên gặp cô ấy đang ở cùng người đàn ông khác trong quán cà phê, sau đó cô bị bắt cóc, phát hiện ra mình bị giam ngay dưới tầng hầm biệt thự của cô ấy. Trong nhà hát vì giúp cô ấy thoát khỏi đám đông mà khiến chân bị thương, còn lần này gặp nạn, cũng lại là vì cô ấy...

“Hoa Hi Mạt, sao lần nào gặp cô cũng không phải chuyện tốt, cô là sao Chỗ tái thế sao...”

“Hả?”

“Không, không có gì?” Thẩm Trác Di khoát tay một cái, lúc này mới ý thức được mình lúc nãy lại đem hết lời trong lòng nói ra miệng, đồ bụng mặt nói: “Tôi nói linh tinh đấy, cô đừng để ý.” Nói xong bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn chằm chằm nữ hiệp trước mặt, nếu như không nghe nhầm cô ấy đã trả lời cô mà cô lúc nãy rõ ràng là gọi tên Hoa Hi Mạt, có lẽ nào...

“Cô nhìn cái gì vậy?” Hoa Hi Mạt nghi hoặc.

“Nữ hiệp cô...” Thẩm Trác Di muốn nói lại thôi “Tại sao cô lại đến bệnh viện đưa tôi đi?”

“A” Hoa Hi Mạt nhướn mày “Đùa vui chút thôi.”

Vừa nghĩ tới bệnh viện bây giờ nhất định đã loạn lên rồi, trong lòng Hoa Hi Mạt đột nhiên có cảm giác cực kỳ thỏa mãn. Kỳ thực Hoa Hi Mạt không có ý định chơi đùa, cô đã có kế hoạch cả rồi. Những người bắt cóc Thẩm Trác Di đem nhốt cô ấy dưới tầng hầm nhà cô mục đích nhất định là để Thẩm Trác Di hiểu lầm cô, đó mới là lý do chúng để Thẩm Trác Di thoát ra dễ dàng như vậy.

Thế nhưng chuyện Gấu Trúc cùng Bánh bao cũng đồng thời biến mất, từ góc độ muốn hãm hại Hoa Hi Mạt mà nói hai người kia cũng nhất định là được nhốt dưới tầng hầm để tiếp tục giả họa cho cô. Gấu trúc và Bánh bao đều biết cô, cho nên tạm thời cô không thích hợp đứng ra giải quyết việc này. Vừa hay bây giờ Thẩm Trác Di lại nhìn cô dưới một thân phận khác, đây chính là thời điểm thích hợp để đi cứu người.

Giới báo chí cùng giới chính trị đang canh gác gắt gao ở bệnh viện, dù có xảy ra chuyện gì cũng thông tin cũng sẽ không để lộ ra ngoài bởi trong mắt quần chúng, Sincerely vẫn đang trong bệnh viện.

“Đi, chúng ta đến biệt thự của Sincerely.” Hoa Hi Mạt nói xong ấn nút, xa xa một chiếc IS300 mà bạc vụt sáng.

Thẩm Trác Di chui vào xe, cài dây an toàn “Nữ hiệp, cô có thể đi chậm một chút được không? Tôi sợ tôi sẽ nôn ra mất.”

Hoa Hi Mạt liếc cô ấy, khinh thường hừ một tiếng.

Nửa đêm, trên con đường vắng, một chiếc IS300 màu bạc phi như bay, không thèm để ý đèn đỏ, cứ thế phóng qua.

Thẩm Trác Di cho dù đã cài dây an toàn cẩn thận cũng không tránh khỏi bị tốc độ của xe làm cho nghiêng ngả, tay chỉ có thể nắm chặt lấy thanh cầm phía trên cửa. Một bên buồn nôn, một bên quay sang nhìn gò má vị bạch phát ma nữ kia, trên khuôn mặt ấy hiện ra nét thư thái.

“Nữ hiệp, tôi còn tưởng cô chỉ là một giấc mơ.” Thẩm Trác Di miễn cưỡng mở miệng, cơn buồn nôn khiến dạ dày cô co giật “Có điều hôm nay cô xuất hiện ở đây, tôi không còn hoài nghi nữa.”

“Cô sẽ không còn nghĩ đây là giấc mơ chứ?” Hoa Hi Mạt vẫn chưa giảm tốc độ.

“Sẽ không.” Thẩm Trác Di mỉm cười “Cô rất chân thực, không phải là giấc mộng”

Hoa Hi Mạt không trả lời.

“Cô không nói nữa vậy tức là chính xác rồi, hôm đó đuổi theo cô đến đầu ngõ, rồi nhìn thấy cả người cô bị một màu đen bao phủ, còn có cả cánh nữa, tất cả đều là thật đúng không?”

“Tôi không hiểu cô nói cái gì, còn nữa buồn nôn thì nôn ra đây, đừng làm ô uế xe tôi.” Vừa nói Hoa Hi Mạt vừa lấy ra một chiếc túi giấy đưa cho Thẩm Trác Di “Sắp đến rồi”

Xe dừng lại trước khu biệt thự, phòng bảo vệ vẫn sáng đèn. Thấy có xe đi tới, bảo vệ từ trong phòng đi ra.

“Các cô là?” bảo vệ nhìn thấy một bác sĩ và một bệnh nhân đứng trước mặt mình, vì thời điểm là ban đêm nên quang cảnh có chút mờ mịt không thấy rõ tướng mạo.

Hoa Hi Mạt nở nụ cười quỷ dị, búng tay một cái, bảo vệ kia bỗng xiêu vẹo rồi ngã về phía trước, thật trùng hợp hấn ngã ngay lên người Thẩm Trác Di.

“hày...” Thẩm Trác Di thân có hơn mớ sao đỡ được một thanh niên m8 cao to vạm vỡ thế này được, cau mày gọi “Người này nặng quá”

“Tự mình giải quyết đi” Hoa Hi Mạt mặt lạnh, lại nhìn chăm chăm cánh cửa, chẳng mấy chốc chúng mau chóng mở ra giống như là nghênh đón chủ nhân về nhà vậy, quay đầu nhìn Thẩm Trác Di một chút sau đó đi vào

Thẩm Trác Di dùng hết sức mình đưa tên bảo vệ nằm xuống bãi cỏ gần đó. Một bên thân phục Hoa Hi Mạt, một bên nhanh chóng đi vào trước khi cửa đóng lại.

“Nữ~~ hiệp~~ cô ở đâu?” Thời điểm Thẩm Trác Di chạy tới cửa biệt thự đã được mở ra, cô chậm chậm tiến vào, thấy giữa phòng khách có một người đang đứng.

“Nữ hiệp, cô sao vậy?” Thẩm Trác Di hỏi

Hoa Hi Mạt quay đầu lại, giơ tay vẫy vẫy Thẩm Trác Di sau đó chỉ chỉ “lại nhìn xem”

Thẩm Trác Di rón rén bước qua, thình lình phát hiện trên sofa có hai vị nữ tử đang ngủ say như chết, tay chân gác cả lên gối.

“Bánh bao, Gấu trúc hai cái người này, tất cả đứng dậy cho chị!”

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Kỳ lạ

Thẩm Trác Di mặc dù đã dùng hết sức bình sinh vẫn không thể kéo hai cái con người đang trong cơn mê mèm kia dậy, chỉ có thể bắt lực ngồi trên ghế salon, giường mắt nhìn nữ hiệp.

Hoa Hi Mạt không chịu được ánh mắt ngáy ngốc ấy, bất đắc dĩ nói “Nhìn tôi làm gì, tôi cũng không biết gì đâu.”

“Ồ?” Thẩm Trác Di thốt lên một tiếng quái dị.

“Cô ‘ồ’ cái gì?”

“Không có gì” Thẩm Trác Di nghĩ thầm chẳng ngờ vị nữ hiệp không gì là không thể kia lại có ngày khoanh tay đứng nhìn vô lực thế này. Cô bỗng nhiên nghĩ tới một người, đứng lên, phải nòng một cái.

“Lại muốn làm cái gì?” Hoa Hi Mạt cẩn thận hỏi, cô rất sợ người kia lại tiếp tục làm chuyện không đầu không đuôi, vừa là không tốt cho cô cũng vừa là nguy hại đến sự an toàn của người ấy. Hai người gặp nhau lần nào cũng đều như đụng phải sao chổi, không thể không cẩn thận.

Thẩm Trác Di cau mày, cẩn thận suy nghĩ, mặt nghiêm lại như mấy vị trưởng lão. Bỗng nhiên quay đầu nhìn Hoa Hi Mạt, mặt mày hờn hờ như thái giám xu nịnh hoàng đế.

“Nữ hiệp, cô đưa tôi về bệnh viện có được không? Tôi có việc bận.”

Hoa Hi Mạt sững sờ, đột nhiên sáng tỏ. Nơi đây là biệt thự của cô, lúc trước cô ấy có nói có người bị nhốt ở đây. Giờ mọi việc đã bày ra trước mắt như thế này, cô ấy nhất định là muốn tìm cô để hỏi rõ mọi chuyện.

“Nữ hiệp?” Thẩm Trác Di lại hỏi “Đúng rồi trước đó cô làm sao biết tôi ở bệnh viện mà tới đưa tôi đi vậy?”

Hoa Hi Mạt không nói gì, cũng không muốn trả lời cô ấy, chỉ đứng khoanh tay một góc nhìn hai người giống như là đang ngủ say trên ghế sofa kia. Càng nhìn càng thấy họ giống như là uống phải một loại thuốc mê nào đó có được tính cực mạnh.

“Tôi biết rồi, cô không an tâm về tôi nên mới đi theo tôi.” Thẩm Trác Di một lần nữa lại tự hỏi tự trả lời.

“Shh...” Hoa Hi Mạt bỗng nhiên dùng tay đè lên môi Thẩm Trác Di, tay vòng qua hông của người kia, tiện đà xoay người chuyển đến phía sau cánh cửa dựa vào tường.

“A...” Thẩm Trác Di khẽ kêu lên, muốn tránh lại phát hiện ra đối phương khí lực quá lớn không có cách nào phản kháng được, đành bỏ cuộc. Cô giương mắt nhìn, khuôn mặt nữ hiệp gần cô trong gang tấc, đôi mắt đen sâu thẳm như vũ trụ bao la. Mặc dù chỉ có thể nhìn thấy gò má, đường cong này vẫn hoàn mỹ đến mê người. Thẩm Trác Di cũng có thể xuyên qua lớp khẩu trang đoán biết được nữ hiệp có một sống mũi thẳng tắp và một đôi môi gợi cảm.

“Còn nhìn chằm chằm nữa tôi mọc mắt cô ra đó.” Hoa Hi Mạt uy hiếp, ánh mắt của đối phương khiến cô cảm thấy không được tự nhiên “Bên ngoài có người, đứng lên tiếng”

Thẩm Trác Di nhanh chóng thu tầm mắt lại, nghĩ thầm may mà cô không chảy nước miếng, nếu không chắc không còn biết dấu mũi vào đâu. Có điều ở bên cạnh nữ hiệp cô có một cảm giác rất quen thuộc, có lúc cô cảm thấy người này rất giống cô ấy. Nhưng trong lòng đã nhanh chóng loại bỏ triệt để suy nghĩ này, bởi Sincerely còn đang nằm viện, hơn nữa cô ấy cũng chỉ là một tiểu thuyết gia, sao có thể là một nữ hiệp can đảm biến hóa khôn lường được.

“Đợi lát nữa bất luận xảy ra chuyện gì, cô chỉ cần trốn ở đây đừng lên tiếng, được không?” Hoa Hi Mạt tập trung ánh mắt theo dõi về phía cửa, tay cầm chuyển động, người đó muốn vào rồi.

Bất kể là ai, đêm hôm khuya khoắt như vậy tới biệt thự của Sincerely đều bất thường.

Thẩm Trác Di cũng không lên tiếng, cô ấy nhất định có cách của cô ấy.

Dù thế nào đi chăng nữa, cô đều nghiêng về phía muốn chứng minh Hoa Hi Mạt trong sạch, bởi vì sâu trong nội tâm cô vẫn không thể đưa ra một đáp án hoàn chỉnh nhất. Cô đối với Hoa Hi Mạt không có cách nào toàn hận mà cũng không có cách nào toàn yêu...

Chỉ có thể hy vọng tất cả mọi chuyện đều không can dự gì đến cô ấy.

Thẩm Trác Di âm thầm nắm chặt tay, hai người lẳng lặng chờ đợi.

Cửa bị đẩy ra, một thân ảnh cao lớn xuất hiện, y thấy bên trong một mảng đen kịt liền sờ soạng bên cạnh cửa, có thể thấy điệu bộ rất quen thuộc với nói này.

Hoa Hi Mạt nghĩ thầm, lẽ nào là hắn?

Nếu như là Đoàn Dữ Thành, vậy thì càng không thể để Thẩm Trác Di nhìn thấy, bằng không...

“Tách” một tiếng, đèn phòng bật sáng, Hoa Hi Mạt đang muốn ra tay, nhưng thoáng nhìn trên mặt đất lại lộ ra một cái bóng khác nên lập tức cảnh giác

rút tay lại.

Còn có một người khác!

“Úc Gia Tùng, anh điên rồi sao, lén lút vào nhà người ta lại còn bật đèn?” Là một giọng nữ.

Khỏe môi Hoa Hi Mạt nhếch lên, đã đoán ra được đây là khách phương nào.

Ngữ khí bất phàm như vậy, ngoài Triều Hề Nhiên Triều đại tiểu thư ra thì còn có thể là ai?

Cô buồng Thẩm Trác Di ra, tay hơi điểm nhẹ lên con mắt cô ấy. Thẩm Trác Di trong phút chốc cảm thấy tầm mắt tối lại, một lúc sau mới lấy lại được ánh sáng nhìn được đồ vật xung quanh, thế nhưng người kia đã biến mất.

“Nữ...!” Cô toan mở miệng gọi mới giật mình nhớ ra nơi này còn hai vị khách không mời nữa, liền vội vàng lấy tay ngăn miệng lại.

“Cô có nghe thấy âm thanh gì không?” “Úc Gia Tùng hướng Triều Hề Nhiên hỏi.

“Không có, anh bị ảo giác rồi.”

“Kỳ lạ thật” Úc Gia Tùng gãi gãi sau gáy, đánh giá bốn phía “Trên ghế sofa sao lại có hai người nằm đó thế kia?”

Triều Hề Nhiên theo hướng tay y chỉ đánh mắt sang, quả nhiên thấy hai nữ nhân tóc dài nhìn có vẻ như là đang ngủ say trên ghế. Cô nhanh chóng tiến lại gần, nhìn rõ mặt mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Thật may không phải là cô ấy...

“Tôi đã từng thấy qua mấy người này, họ là nhân viên của tạp chí M.” Triều Hề Nhiên nói.

“Tại sao họ lại ở trong nhà Sincerely?”

“Không biết” Triều Hề Nhiên khoanh tay “Gọi 120 đi, đợi các cô ấy tỉnh lại rồi hỏi sau. Có hai người lạ trong nhà, tốt nhất vẫn là để chủ nhân xử lý.”

Úc Gia Tùng nhìn chằm chằm hai cô bé này, thần sắc có phần nghiêm túc có điều sau cùng y vẫn lấy điện thoại ra bấm số 120.

“Bây giờ phải làm sao?”

“Ai về nhà nấy, chuyện hôm nay coi như chưa từng xảy ra” Triều Hề Nhiên rất bình tĩnh “Không nên để cho người ta phát hiện ra anh đã gọi xe cứu thương, cũng đừng để dính dáng tới tôi, nhớ kỹ, chúng ta hôm nay chưa từng tới nơi này, hiểu chưa?”

“Được” Úc Gia Tùng hướng Triều Hề Nhiên đưa tay ra “Một lời đã định, bắt tay coi như thành giao”

Triều Hề Nhiên liếc qua cánh tay duỗi đến trước mặt cô của y, không thèm để ý xoay người tiến về phía cửa.

“Giờ ai còn dùng phương thức này để làm ăn chứ, trở về soạn thảo hợp đồng đảng hoàng cho tôi, cậu bé*.”

*nguyên văn của nó là 小孩, tức là một đứa trẻ nhỏ nhưng tác giả lại để chữ p ở giữa, tớ cũng không biết có ngụ ý gì nên dịch tạm là “cậu bé” vậy. Bạn nào biết có thể chỉ cho tớ với.**

Úc Gia Tùng lúng túng nở một nụ cười, cánh tay thu về thuận tiện vỗ một cái. Từ trong âu phục lấy ra một chiếc khăn sau đó tùy tiện ném xuống đất. Y từ từ ngồi xuống phía đối diện với ghế sofa, lấy bật lửa ra châm một điếu thuốc. Y kẹp chúng ở hai đầu ngón tay, đưa lên miệng hút một hơi rồi chậm rãi nhả khói.

Thẩm Trác Di vẫn yên lặng trốn ở góc phòng, không biết vì sao cô có một loại linh cảm tên Úc Gia Tùng này không đơn giản như cô nghĩ.

Úc Gia Tùng quay đầu lại quan sát tứ phía, vẫn không phát hiện ra Thẩm Trác Di.

Hắn giơ tay búng nhẹ một cái, chiếc khăn trên mặt đất từ từ bốc cháy. Tất cả đều được con mắt của Thẩm Trác Di thu lại trọn vẹn. Cô ngỡ người sùng sờ nhìn tất cả những sự việc đang phát sinh trong nhà Hoa Hi Mạt. Cố gắng dụi dụi mắt để chứng minh tất cả những thứ kia chỉ là ảo giác, nhưng sự thật chính là sự thật, bất luận bạn có không muốn thừa nhận đi chăng nữa.

Nói một cách chính xác, Úc Gia Tùng không hề làm gì cả mà là chiếc khăn lụa kia tự cháy. Chiếc khăn từ từ bị đốt sạch sẽ, một chút tro bụi cũng không có.

Bên ngoài tiếng xe cứu thương truyền đến, Úc Gia Tùng dập thuốc, sửa sang lại âu phục, xoay người hướng phía cửa đi tới.

Mà Thẩm Trác Di lại đang trốn ngay sau cánh cửa. Cô cố gắng thu người lại thật nhỏ thật nhỏ, đem bản thân vừa vịn khuất sau bức tường.

Úc Gia Tùng nhíu nhíu mày, tới gần cửa tầm mắt y dời đến bên cánh cửa mà Thẩm Trác Di cũng chính là đang trốn ở đó. Y hít hít không khí, ngoài mùi thuốc ban nãy không khí hầu như không có mùi nào khác.

Thẩm Trác Di nghe tiếng bước chân về phía cô ngày càng gần, tim đập thình thịch.

Đừng phát hiện ra tôi, xin đừng phát hiện ra tôi, làm ơn...

Cô âm thầm cầu nguyện.

Úc Gia Tùng nhìn chằm chằm cánh cửa một lúc, đang định giơ tay kéo, thoáng thấy xe cứu thương đã đậu bên ngoài, các bác sĩ đang lần lượt mang cáng xuống. Nhieu mầy nghĩ thầm, Triều Hề Nhiên đã sớm lặn mất tăm, bản thân y cũng không nhất thiết gây thêm phiền phức. Liền nhanh chóng bước ra ngoài, đi vào màn đêm đen kịt.

Sau cửa Thẩm Trác Di ôm lấy ngực hít vào một hơi, chân cô đã sớm tê rần, cả người mềm nhũn dựa vào tường. Quay mặt nhìn hai người nằm trên ghế sofa, trong lòng trống rỗng.

Mình điên rồi, mình nhất định là điên rồi...

Sao có thể...

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Sân thượng

Hoa Hi Mạt trốn trong Bound18 tắm rửa, trong phòng tắm hơi nước bốc lên mịt mù, cô đặt hết tất cả tâm tư xuống, từng chút sữa tắm được xoa lên da thịt trắng nõn. Tóc dài tùy ý vắt qua vai, Hoa Hi Mạt tự thân nằm vào giữa bồn tắm thoải mái đón nhận bầu không khí yên tĩnh hiếm có.

Thẩm Trác Di từ khu biệt thự của Sincerely “chạy trốn” ra ngoài, người đầu tiên cô nghĩ tới để cầu viện không phải là cảnh sát mà chính là vị nữ hiệp ban nãy không biết đã biến đi đâu. Dưới cái nhìn của cô, tình cảnh bây giờ lấy bạo trừ bạo là tốt nhất.

Liền một mạch đến Bound18, cửa ngoài không khóa, cô cứ như vậy xông vào. Đại sảnh không có một ai, cô bắt đầu tìm các phòng. Vừa đến phòng ngủ, mơ hồ nghe thấy bên trong có tiếng nước chảy, một ánh sáng hắt ra từ phòng tắm.

Hoa Hi Mạt cảm nhận được có người đến thế nhưng vẫn không muốn chui ra khỏi bồn tắm. Bởi vì cửa phòng tắm đã được khóa kĩ càng, cô rất an tâm. Nếu không phải là cô e là khó có ai mở được cánh cửa đó. Cô lẳng lặng chìm vào dòng suy nghĩ, về mấy chuyện gần đây giữa cô và Thẩm Trác Di.

Tai nạn xe hôm đó không phải tình cờ, có người cố ý sắp đặt!

Từ khoảnh khắc cô nhận ra phanh xe đã bị hỏng, Hoa Hi Mạt đã đưa đến ngay kết luận này, vấn đề là, ai lại làm chuyện như vậy?

Là ai đã dựng chuyện bắt cóc để đổ tội cho cô, mà vì sao phải đổ tội cho cô?

Nghĩ thật lâu vẫn không có được đáp án, Hoa Hi Mạt buông xuôi, từ từ chìm vào trong bồn tắm, nhắm mắt lại để thị giác được nghỉ ngơi.

Nếu như là chị mọi chuyện đã sớm được giải quyết rồi, Triều Tịch...

“Rầm!” cửa phòng tắm bật mở, một người đứng ở cửa lướt nhanh khung cảnh trong phòng sau đó ánh mắt dừng lại bên bồn tắm đầy xà phòng.

Hoa Hi Mạt ngẩn ra, sao có thể?!

Cô ấy rõ ràng là không mang theo thứ gì, sao có thể phá cửa?!

Thẩm Trác Di kỳ thực cũng chỉ là nhất thời kích động xông vào, lý do rất đơn giản: cô sợ nữ hiệp xảy ra chuyện. Cô đã đợi bên ngoài rất lâu, bên trong phòng tắm ngoại từ tiếng nước chảy đều đều ngoài ra không còn có âm thanh nào khác, bất luận là ai cũng thấy rất bất thường. Cô sợ nữ hiệp xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên mới lựa chọn cách phá cửa.

“Nữ hiệp, cô có ở đây không?” Cô hỏi

Hoa Hi Mạt đành chịu, nhưng lại không thể để cô ấy nhìn thấy mặt cô, chỉ có thể gượng giơ tay từ trong bồn tắm lên như mấy học sinh tiểu học giơ tay phát biểu ý kiến.

“Nữ hiệp, cô không sao chứ?” Thẩm Trác Di nhìn thấy cánh tay lẻ loi giơ lên từ trong bồn tắm ngập xà phòng, không khỏi nghi hoặc.

Cái con người này có phải là đang cố ý không, Hoa Hi Mạt trong lòng thầm nghĩ, Thẩm Trác Di rốt cuộc là ngốc thật hay đang giả vờ thế, cứ đứng nhìn chằm chằm mãi như vậy, làm sao cô dám bước ra? Chiếc khăn tắm đặt bên cạnh, bị chủ nhân tung một cước bay đến đỉnh đầu Thẩm Trác Di. Thẩm

Trác Di sững sờ, đột nhiên hiểu ra ý tứ, xoa xoa sau gáy, xin lỗi rồi rút sau đó nhanh chóng ra ngoài đóng cửa lại.

“Vây, tôi ở bên ngoài chờ cô.”

Thắm Trác Di đi ra ngoài, Hoa Hi Mạt ngay lập tức từ bồn tắm bước ra, mái tóc ướt dính cả vào mặt mang theo chút giận dữ cùng xấu hổ, nhưng không thể không phủ nhận cho dù là ở trạng thái nào cô cũng rất đẹp.

Cô tùy ý khoác một chiếc áo tắm, mang theo chiếc mặt nạ nửa mặt màu vàng kim.

Thắm Trác Di nghe thấy tiếng mở cửa, nghiêng đầu qua xem, chỉ thấy một thân nữ nhân áo tắm trắng đang chậm rãi hướng về phía mình. Dáng người cao gầy, áo tắm trên người chẳng những không che lấp đáng vẻ tà mị mà ngược lại càng tôn lên sự mê hoặc vốn có trong cô. Chiếc áo tắm có hơi ngắn, để lộ ra đôi chân dài thanh mảnh trắng nõn.

Không khí xung quanh tràn đầy mùi sữa, Thắm Trác Di không khỏi nuốt xuống một ngụm nước miếng, kinh ngạc chăm chú nhìn cô ấy một lúc, rồi hoảng hốt nhận ra đôi mắt sau chiếc mặt nạ ấy dường như cũng đang nhìn mình, vội cúi đầu.

“Cô đến tìm tôi có chuyện gì?” Hoa Hi Mạt đối với người đã làm gãy cửa nhà tắm của mình biểu hiện có chút không vui, nhưng thoáng thấy đối phương đồ bưng mặt, tâm tình lại chuyển tốt “Đồng nghiệp của cô sao rồi?”

“Các em ấy đều được đưa đi viện cả rồi?” Thắm Trác Di qua câu hỏi vừa rồi mới nhớ ra mục đích mình đến đây tìm Hoa Hi Mạt :“Nữ hiệp, cô rốt cuộc là một ảo thuật gia hay thật sự có khả năng khác người thế?”

Cô đến bây giờ vẫn khó có thể tin được ở thế kỉ 21 này lại có những chuyện kì lạ như vậy.

“Cô nói xem” Hoa Hi Mạt nở nụ cười quý dị, tóc hấy còn ướt, nước từ từ nhỏ lên sàn gỗ, tạo thành từng viên lớn dần lên.

“Việc đó, tôi không vội, cô nên sấy tóc trước đã, để như vậy rất dễ bị cảm lạnh” Thắm Trác Di quan tâm nói.

Hoa Hi Mạt lắc đầu “Không sao, cô có chuyện gì thì cứ nói thẳng.”

“Chuyện là thế này, sau khi cô rời đi, tôi vẫn còn ở lại biệt thự đó...” Thắm Trác Di phát huy hết tốc độ nói ưu thế của mình, đem sự tình có chút thêm nắm dặm muối kê hết từ đầu đến cuối cho Hoa Hi Mạt. Hoa Hi Mạt nghe xong chỉ tùy ý ngáp một cái.

“Ừ, tôi biết rồi, cảm ơn cô đã nói cho tôi.”

“A?” Thắm Trác Di nghi hoặc, nữ hiệp đáng nhẽ phải nên giật mình hoặc vui vẻ vì tìm thấy đồng loại chứ?

“Tôi nói tôi biết rồi, không còn sớm nữa, cô mau về nhà nghỉ ngơi đi.” Hoa Hi Mạt nhàn nhạt giọng tỏ ý tiễn khách.

“Nữ hiệp, cô...” Thắm Trác Di còn muốn nói gì đó, nhưng người kia xem chừng là đã rất không bình tĩnh “Vây cô nghỉ ngơi cho tốt, có chuyện gì cứ gọi cho tôi” Cô đưa lên danh thiếp của mình.Hoa Hi Mạt đánh giá một chút, tiếp nhận danh thiếp “Cô rốt cuộc vì sao cứ lẻo đẻo theo tôi vậy?”

Thắm Trác Di lúc này đã đứng ở cửa, đưa lưng về phía Hoa Hi Mạt, thoáng sững sờ, quay đầu lại cười một tiếng rồi nói “Nói thật, tôi muốn theo cô tìm hiểu một chút tư liệu.”

“Về Sincerely?” Hoa Hi Mạt vừa mở lời ra liền hối hận, nói như vậy không phải là giấu đầu hở đuôi sao. Cô dựa vào cái gì mà đi can dự vào chuyện của người khác? Cô ngẩng đầu, tầm mắt đối diện với Thắm Trác Di, quyết định không né tránh, như vậy mới có thể tránh được hoài nghi cô đang chột dạ.

Thắm Trác Di có chút miễn cưỡng, bày ra một khuôn mặt tươi cười nói: “Vây mà tôi còn cho rằng cô sẽ chẳng bao giờ quan tâm đến mấy chuyện như vậy.Trước đây đúng là tôi đã nhận nhiệm vụ phỏng vấn cô ấy. Nhưng giờ có lẽ không cần nữa. Kiểu như cô ấy đâu cần phải hợp tác với tôi”

“Tôi sẽ không hợp tác với cô đâu” Hoa Hi Mạt hai tay khoanh lại đặt trước ngực, quay người tiến về phía phòng ngủ “Đóng cửa lại, tránh để lại có vị khách nào khác xông tới”

...

Bánh bao cùng Gấu trúc lần này trở về an toàn, nhưng những ký ức trong mấy ngày bị bắt cóc đó đã biến mất sạch, bất luận hỏi vấn đề gì đều đáp “Không biết” hoặc “Không rõ”,v...v...

Cảnh sát không tra ra được gì, đã sớm thu đội rồi.

Sau khi bọn họ rời đi, Vân Phi cùng Thắm Trác Di đồng thời đi vào. Thắm Trác Di viên mặt có hơi thâm, vừa nhìn đã biết gần đây cô ngủ không ngon. Cả tối qua cô ngồi nghiền cứu tư liệu về Úc Gia Tùng, mới chợp mắt được một lúc, sáng sớm đã bị Vân Phi kéo đến bệnh viện, vì lẽ đó tinh thần cô cũng không được tốt.

“Hai người các cô cũng khỏe lại cả rồi, lúc nào có thể đi làm được?” Vân Phi vừa vào đã để lộ ra bản chất của nhà tư bản, lướt nhanh hai vị nhân viên trong phòng bệnh nửa ý quan tâm nửa ý bóc lột hỏi.

Thẩm Trác Di không mở miệng, cô chỉ là muốn ngắm nhìn về mấy chuyện vừa qua. Ngoẹo đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đầu óc trống rỗng hiện lên hình ảnh một người - Hoa Hi Mạt. Cô đang suy nghĩ, Hoa Hi Mạt đang nằm tầng nào trong bệnh viện này...

Ngoài cửa giới truyền thông vẫn không hề nhứt chỉ, lúc nào cũng canh giữ ở ngoài tay cầm máy ảnh và mic phóng vấn sẵn sàng đợi lệnh. Có mấy phóng viên may mắn trà trộn thành công nhưng vẫn bị ngăn lại ngoài phòng bệnh Hoa Hi Mạt, có người nói phải được sự đồng ý từ bên trong hơn nữa phải có giấy thông báo mới có thể vào phòng vấn.

Tâm tư của Thẩm Trác Di đột nhiên bị con chim nhỏ màu xám bên ngoài cắt đứt, cô quay đầu lại thấy Vân Phi vẫn đang lải nhải với hai cô nhóc kia về mấy thứ như thái độ làm việc, tư tưởng của thanh niên...v... Nhận thấy hẳn phải mất một lúc nữa làm công tác tư tưởng cho hai cô nhóc, Thẩm Trác Di lặng lẽ đẩy cửa ra ngoài.

Tôi cầu thang bộ, cứ vậy một mạch đi thẳng, mãi mới nhận ra mình đã đi qua mấy tầng rồi. Ngẩng đầu nhìn thấy mấy người tầng trên đang trò chuyện, trên người bọn họ đeo máy ảnh vừa nhìn đã biết họ là phóng viên.

Thẩm Trác Di cắn cắn môi dưới, cuối cùng quyết định nắm lấy tay vịn từ từ đi tới.

Lên đến nơi mới phát hiện cô thật đúng là đã quá xem thường mị lực của Hoa Hi Mạt, qua nhiều ngày như vậy, bên ngoài phòng bệnh có thể dùng hình ảnh nước chảy không lọt để hình dung. Trước cửa có hai người vận trang phục màu đen, đeo kính râm, nhìn dáng dấp thì đây hẳn là vệ sĩ.

Cách đó còn có một người đàn ông đang đứng trước máy quay nói gì đó, hình như là đang giải thích.

Nói đến nhân vật Đỗ Tử Đằng này cũng thật xui xẻo, mãi mới đến lúc Hoa Hi Mạt gặp vận may, tiền về như núi, vậy mà lại xảy ra tai nạn xa cộ, khiến cho người nằm ở nơi này không thể động đậy.

Thẩm Trác Di có chút khâm phục ông chủ béo mập đó, chỉ ít hấn đối với Hoa Hi Mạt không còn lời nào để chê, thời buổi này gặp được nhà xuất bản như thế là phúc của Hoa Hi Mạt.

“Xin hỏi Sincerely vì sao lại xảy ra tai nạn, là do uống rượu sao?”

“Căn cứ theo nhân chứng, trên xe còn có một cô gái khác, cũng chính là người đã cứu Sincerely, cô bé đó là ai vậy?”

“Sincerely bị thương có nghiêm trọng không?”

Bị hỏi liên một lúc mấy vấn đề như vậy, cho dù là người xem như Thẩm Trác Di cũng cảm thấy đau đầu, nhưng xem ra Đỗ Tử Đằng chất phác ấy có thể đối lại được, ông ta cũng không vô dụng như vẻ ngoài của mình.

Thẩm Trác Di từ xa nhìn phòng bệnh một chút, vừa muốn quay người rời đi, sau lưng truyền đến tiếng gọi.

“Cô Thẩm, xin đợi một chút.” Đôi mắt nhạy bén của Đỗ Tử Đằng đã nhanh chóng phát hiện ra Thẩm Trác Di, la lớn đem tắt thày sự chú ý của mọi người dồn về phía cô.

Thẩm Trác Di nghi hoặc quay đầu lại, nhìn Đỗ Tử Đằng, chờ ông ta mở lời.

Đỗ Tử Đằng cùng đoàn người đông đúc, đi về phía cô “Cảm ơn cô, cảm ơn cô đã cứu Sincerely, tôi xin thay mặt nhà xuất bản chân thành cảm ơn cô” Ông ta đưa tay ra, hướng về phía Thẩm Trác Di.

Thẩm Trác Di sững sờ, nhưng vẫn tiếp nhận lời cảm ơn sau đó đưa tay ra nắm lấy bàn tay to lớn của Đỗ Tử Đằng.

“Ông...”

“Thật sự rất cảm ơn cô, rất cảm ơn.” Đỗ Tử Đằng vỗ vỗ vai Thẩm Trác Di, hướng cô nháy mắt một cái, nhưng bởi vì khuôn mặt quá mức mập mạp nên hành động ấy trở nên có chút dị thường, đến mức Thẩm Trác Di thiếu chút là bỏ qua động tác nhỏ ấy.

Các phóng viên đồng loạt quay sang phía Thẩm Trác Di đều rầm rập, còn chưa kịp đặt vấn đề, lại bị hai nhân vật khác thu hút.

“Nhìn kia, đây không phải là Úc Gia Tùng và Triều Hề Nhiên sao, hai người họ sao lại đến đây?”

“Chẳng lẽ là đến thăm Sincerely! Nhanh, đi theo họ!”

Thẩm Trác Di nặng nề thở hắt ra một hơi, cách đó xa xa xác thực đã thấy hai nhân vật đó, có điều việc đó không liên quan đến cô. Cô giơ tay lên mở mảnh giấy lúc này Đỗ Tử Đằng đã lên đưa cho, trên đó có ghi mấy chữ

“Lên đây, tôi đang ở trên sân thượng”

Vì một chút vấn đề liên quan đến chương sau nên tạm dịch thành sân thượng cho m.n dễ hiểu

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 30: Trợ thủ

Con gió nhẹ nhàng thổi qua, ánh mặt trời miễn cưỡng in dấu lên những viên gạch nền xám trắng. Một bóng người đột nhiên xuất hiện ở cửa, cô lấy tay đẩy cánh cửa ra liền bị ánh mặt trời làm cho chói mắt, vội giơ tay che mắt. Híp mắt quan sát một lúc mới phát hiện ra người kia đang đứng gần lan can.

Cô ấy đưa lưng về phía cô, ánh mắt xa xăm, tầm mắt không biết rơi tại nơi nào.

“Bệnh nhân không nên đứng ngoài gió lâu như vậy, cô nghỉ ngơi đi” Thẩm Trác Di đi tới, đứng sau lưng cô ấy, nhìn bóng lưng cô ấy nói.

“Không sao” Hoa Hi Mạt quay đầu lại nhìn người kia một chút, cười nói “Lại đây, đứng với tôi một lúc.” Một tay cô vịn lan can, tay còn lại đỡ cằm, thân thể nghiêng về phía trước, nhìn thật chẳng giống bệnh nhân chút nào.

Thẩm Trác Di rất nghe lời đến bên cô, đứng song song với cô nhưng vẫn cố ý giữ khoảng cách nhỏ.

“Yên tâm đi, tôi không có ý định đẩy cô xuống đâu” Hoa Hi Mạt trừng mắt nhìn “Lần trước đẩy cô xuống biển chỉ là một màn kịch, nếu lần này đẩy cô xuống từ tầng cao như vậy xuống nữa sẽ trở thành tội mưu sát, tôi vẫn chưa thiếu não đến mức đi giết kẻ ngốc như cô đâu.”

Kẻ ngốc?

Thẩm Trác Di thầm nghĩ cô và cô ấy mới qua lại có mấy lần, trong lúc vô tình khoảng cách giữa hai người được xích lại không ít, nhưng là từ bao giờ cô và cô ấy lại tựa hồ giống như bằng hữu lâu năm vậy?

“Tôi không biết bơi, nói không chừng màn kịch của cô có thể thành mưu sát đấy” Thẩm Trác Di không tha thứ, cô vẫn nhớ như in mối thù tối hôm đó.

Hoa Hi Mạt không trả lời, yên lặng mỉm cười, đem tầm mắt đặt lên một tòa nhà phía xa xa. Thẩm Trác Di theo hướng cô nhìn mới để ý, là bound 18. Cô ngờ ngợ nhớ tới người mà cô đã gặp trong tòa nhà mấy lần trước đó, so ra với Hoa Hi Mạt đúng là có nét tương đồng, nhưng - Hoa Hi Mạt thông minh cổ quái còn người kia lại có dáng vẻ rất lão luyện thận trọng, xét theo phương diện này lại thấy hai người đúng là một trời một vực.

Trừ phi, cô ấy bị tâm thần phân liệt...

Thẩm Trác Di nghĩ tới đây đột nhiên cảm thấy vui vẻ, hớn hờ cười.

Tâm thần phân liệt, haha...

Trên trán bỗng nhiên truyền đến một cơn đau, Thẩm Trác Di cũng nhờ đó mà trở lại hiện thực nhìn thấy hai ngón tay giơ lên định tiếp tục búng trán cô, cô vội vàng tránh.

“Cô làm gì thế?”

“Không có gì” Hoa Hi Mạt thu tay về, nghiêng người, đầu ngả lên tiến tới gần Thẩm Trác Di.

Một tên ngốc như vậy, sao lúc nào cũng có thể bày bộ dạng vui vẻ thế kia được chứ?

“Đúng rồi, cô gọi tôi tới làm gì?” Thẩm Trác Di rất không tự nhiên ho khan hai tiếng, tránh ánh mắt đối phương “Muốn mời cô làm việc cho tôi, có được không?”

“Hả?” Thẩm Trác Di câm nín.

“Tôi nghe ngóng rồi, cái tạp chí nhỏ nhỏ kia tiền lời không nhiều, phía bên tôi lại trùng hợp còn thiếu một vị trí trợ lý quản lý sinh hoạt thường ngày...”

“Tôi...” Thẩm Trác Di vừa định từ chối.

Đùa gì thế, bảo tôi làm trợ lý cho cô còn không phải hại chết tôi sao?

“Một tháng 6000 nhân dân tệ, bao ăn ngủ, tự mình cân nhắc chút đi” Hoa Hi Mạt tung đòn hiểm, ánh mắt sắc lẹm nhìn Thẩm Trác Di tiện đà vỗ vỗ vai cô nở nụ cười, rồi vòng qua người cô đi về phía cửa.

Lương tháng 6000, còn bao ăn ngủ...

Thẩm Trác Di xác thực có tỷ động tâm với điều kiện này, bởi trên thực tế đã nhiều lần cô làm không công, hơn nữa lương tháng trước của cô cũng vẫn chưa được trả. Vân Phi nằm viện khiến tạp chí chỉ còn là trên danh nghĩa, tiền nằm viện cũng tiêu tốn không ít, chính bản thân cô cũng đang suy nghĩ tìm một công việc khác, dù thế nào đi chăng nữa cũng không thể để tình trạng chạy về nhà mẹ xin tiền a~, như thế rất mất mặt.

Nhưng mà...

Nếu như là làm việc dưới tay yêu nghiệt há chẳng phải là đi tìm đường chết sao? Huống hồ cô ấy vẫn còn trong diện tình nghi đối với việc bắt cóc lần trước...

Hoa Hi Mạt đứng sau cánh cửa nhìn kẻ ngốc kia đang đấu tranh tư tưởng, mắt hơi híp lại, khóe môi nhếch lên thành một đường cong hoàn hảo, cả người tỏa ra một loại nguy hiểm.

Có điều bộ dạng cô ấy thật không giống với người làm trò bắt cóc bỉ ổi đó, cô ấy cũng lắm chỉ là một cô gái hơi ham vui một chút thôi...

Thẩm Trác Di tiếp tục suy nghĩ, 10 ngón tay đan vào nhau đánh giá,

Có đi hay không đây...

Một cơn gió thổi tới, Thẩm Trác Di hắt hơi một cái sau đó mới nhận ra Hoa Hi Mạt đã biến mất tăm.

“Hoa Hi Mạt?!” Một loại dự cảm bất thường xông lên não, Thẩm Trác Di quay người nhìn bốn phía xung quanh, ngoại trừ một bể nước ra còn lại không có bất cứ thứ gì khác.

“Răng rắc...”

“Không phải chứ...” Thẩm Trác Di chậm rãi quay đầu lại, khuôn mặt bỗng trở nên sa sầm, cửa đã bị đóng, liền vội vàng chạy tới một bên vịn cửa một bên hét lớn

“Mau mở cửa ra, Hoa Hi Mạt, mau mở cửa!”

Phía bên kia cánh cửa Hoa Hi Mạt búng tay một cái, dương dương tự đắc tiêu sái bước đi vài bước. Nhẹ giọng nói: “Gọi cô đến không phải muốn phỏng vấn...”

“Nơi này rất lạnh, buổi tối có thể bị đóng băng đó! Đừng đùa quá trớn, Hoa Hi Mạt!” Thẩm Trác Di hét lớn, nhưng hiển nhiên người bên kia đã nhanh chóng rời đi. Thẩm Trác Di nhanh chóng lấy điện thoại ra.

“Đúng là lừa người, cái gì gọi là phủ sóng toàn cầu vậy mà một bệnh viện to như thế này lại không có sóng...”

Hoa Hi Mạt đi tới gần tầng có phòng bệnh của cô xa xa đã thấy một đám người to nhỏ trò chuyện, chân mày cau lại, lén lút đi xuống.

Một lát sau, một bóng người xinh đẹp đeo khẩu trang y tế đẩy xe thuốc nghênh ngang đi tới, các ký giả tự động tránh ra, tạo thành một đường đi nhỏ ngay giữa.

“Sincerely cần thay nước.” Y tá quay về phía Đỗ Tử Đằng nói.

Đỗ Tử Đằng quan sát cô một chút “Cuối cùng đến rồi” Dứt lời nghiêng thân thể để y tá đi vào.

Y tá gật gật đầu, mặt không đổi sắc đẩy cửa bước vào.

Những phóng viên kia thấy có cơ hội thừa dịp liều mạng chen về phía trước, tay giơ cao máy ảnh đoàn người có vẻ rất khí thế nhưng rất nhanh cửa đã được đóng lại.

“Thật chán quá đi, đợi mấy ngày rồi vẫn chưa lấy được tin tức gì mới.” Một người trong số đó ủ rũ nói.

“Đúng vậy, công bệnh viện thì có cảnh sát canh, khó khăn lắm mới vào được đến đây thì lại bị hai tên vệ sĩ kia chặn đường, chẳng lẽ phải trèo qua cửa sổ mới có thể thấy được Sincerely?”

“Cao như vậy, trèo chết tôi mất!”

“Vậy phải làm sao bây giờ...”

“Gọi điện thoại xin chỉ thị đi, mau...”

Hoa Hi Mạt vừa vận thay xong đồng phục bệnh nhân cũng là lúc Đỗ Tử Đằng đi vào

“Dọa chết tôi rồi” hai bên thái dương của Đỗ Tử Đằng túa ra bao nhiêu mồ hôi “Cô không biết vừa này có bao nhiêu nguy hiểm đâu”

“Chỉ dựa vào mấy phóng viên đó chắc không đến nổi chứ?” Hoa Hi Mạt kinh ngạc

“Cái tôi quan tâm không phải bọn họ, mà là đại thiếu gia tập đoàn Thiếu Đông với Triều đại tiểu thư của Triều Thị lúc này vừa tới, thật đúng là run như cây sậy”

Vừa nghe thấy hai cái tên đó Hoa Hi Mạt bỗng đứng tập trung tinh thần. Dựa theo những điều Thẩm Trác Di đã nói, Úc Gia Tùng cũng có dị năng, hơn nữa sao Triều Hề Nhiên và y lại đi cùng nhau? Cô ta muốn tới đây làm gì?

“Nói thật với cô, bọn họ đều đang có ý định muốn thu mua Nhà xuất bản, có lẽ do đó nên mới đến bệnh viện thăm cô, nếu cô vẫn còn giá trị họ nhất định sẽ nâng mức giá lên mua cho bằng được, tôi cũng chỉ là một thương nhân nhỏ nhỏ đâu không lại đại tài phiệt đâu”

Đỗ Tử Đằng xoa xoa tay, “mặt mày ủ rũ” chính là để hình dung bộ dạng hiện giờ của ông ta. Vất vả lắm mới có thể đào được mỏ vàng là Sincerely, bây giờ nhà xuất bản mà đổi chủ, hẳn lo sẽ mất Hoa Hi Mạt, núi vàng này cũng ít nhiều có biến động.

“Tôi không hiểu những người làm ăn lớn như bọn họ sao tự dưng lại có hứng thú với một nhà xuất bản nhỏ chứ, thật kỳ lạ”

“Đừng lo lắng” Hoa Hi Mạt động viên hẳn, nói thật thì Đỗ Tử Đằng này ngoài mặt hơi đam mê tử sắc thì đối đãi với cô cũng không tệ “Bọn họ đâu rồi, sao tôi không thấy?”

“Lúc vừa đến thấy nhiều ký giả quá nên rút rồi...”

Hoa Hi Mạt miễn cưỡng nở nụ cười, những chuyện còn khó khăn hơn cô đã từng trải qua hơn nữa việc này cũng chẳng phải núi tuyết thêm sương.

“Tôi sẽ tìm bọn họ nói chuyện”

“Thật ư?”

“Thật” Hoa Hi Mạt bắt đầu đi lác đầu “Có điều cần nhờ ông giúp tôi làm thủ tục xuất viện”

“Xuất viện? Nhưng vết thương của cô...” Đỗ Tử Đằng mở to mắt “Cánh tay bị thương của cô đâu?” Hắn đột nhiên phát hiện tay phải của cô rất linh hoạt, hoàn toàn không có vẻ gì bị thương.

“Đỡ nhiều rồi, không sao đâu” Hoa Hi Mạt “Tôi muốn về sớm một chút để hoàn thành nốt tác phẩm”

“Cô thật sự không sao chứ? Nhưng bác sĩ nói...”

“Tôi thật sự không sao mà”

Hoàn thành thủ tục xuất viện cũng là lúc tan tầm, xe cô trên đường rất đông. Hai người tìm một quán cơm bình dân, tùy tiện ăn một chút, đến lúc Đỗ Tử Đằng đưa Hoa Hi Mạt về đã là gần 10h tối, trên đường phố Thượng Hải vẫn còn rất đông xe qua lại, Đỗ Tử Đằng thăm mắng tình hình giao thông ở đây.

“Đúng rồi Đỗ tổng, tôi muốn tìm thêm trợ lý, ông xem có được không?”

“A, đúng là cần một trợ lý, tôi đây suốt ngày lẻo đeo theo cô cũng không phải chuyện hay” Đỗ Tử Đằng liếc gương chiếu hậu một cái “Qua mấy ngày nữa tôi sẽ bảo nhân viên đi tìm giúp cô một người, nhất định sẽ được việc”

“Không cần, tôi đã chọn được một người rất được.” Hoa Hi Mạt không khỏi mỉm cười.

“Là ai vậy, sao cô quen được, anh ta đang ở đâu?” Đỗ Tử Đằng theo bản năng vẫn nghĩ đó là nam trợ lý “Hay là thôi để tôi giúp cô tìm đi, phải điều tra rõ ràng mới được. Cô bây giờ đang là tâm điểm của giới báo chí, không được tìm một người quá trẻ đẹp, mấy tên blogger bắt quát trên mạng sẽ đặt điều không hay”

“Yên tâm đi, là nữ”

“Vậy thì tốt, cô ấy đâu, bao giờ gặp?”

“Ở sân thượng bệnh viện ấy...”

“Hả???”

“Đùa chút thôi” Hoa Hi Mạt nói

“Chuyện này không thể đùa được đâu, trên đó buổi tối rất lạnh, nhất là bây giờ lại đang là mùa đông, nếu như bị khóa lại trên đó, ngày hôm sau bị đóng băng cùng không phải là không có khả năng”

Hoa Hi Mạt mở to mắt, sững sờ nhìn sau gáy Đỗ Tử Đằng “Rất lạnh? Nếu là ông có thể bị đóng băng không?”

“Khẳng định là có”

“Dừng xe!” Hoa Hi Mạt sa sầm mặt hô to

“A?” Đỗ Tử Đằng gấp rút đạp phanh xe, vừa muốn quay đầu lại muốn hỏi đã thấy đằng sau trống rỗng. Lại nhìn phía bên ngoài đường, thấy bóng lưng vội vã của Hoa Hi Mạt.

Bất đắc dĩ thở dài một hơi “Lại sai lầm rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Đi dạo

Thẩm Trác Di bị nhốt lại trên tầng thượng, cả người cuộn tròn như con ốc sên run lẩy bẩy. Vừa chà xát hai tay làm ấm vừa rửa thầm Hoa Hi Mạt đã bỏ cô lại. Cô thở dài một hơi, ngẩng đầu lên nhìn ngắm những ánh sao xa xôi trên bầu trời, trong lòng không khỏi thất vọng.

Có lẽ một hồi cô quyết định đứng lên chạy bộ một lúc, chỉ ít nó cũng có thể khiến cô ấm lên.

Nhưng trời đã không chiều lòng người, buổi tối lạnh lẽo như vậy còn có mưa, từng giọt nhỏ rơi trên chóp mũi Thẩm Trác Di hại cô hắt xì.

“Tức chết tôi mất, Hoa Hi Mạt!”

Bỗng nghe cánh cửa phía sau lưng cô có tiếng động, sau đó cửa từ từ mở ra, Thẩm Trác Di kinh ngạc quay đầu lại vừa định mở miệng phun ra một cái tên thì phát hiện người đứng đó lúc này không phải Hoa Hi Mạt.

Đó là một nam nhân có cơ thể rắn chắc khỏe mạnh, cô đã từng gặp hắn ở cảng Victoria, HongKong. Hắn thấy trên tầng thượng có người hiển nhiên là rất đổi kinh ngạc nhưng về mặt nhanh chóng được thu về trạng thái ban đầu. Khuôn mặt lạnh lùng này cùng với người ngày hôm đó cứu Thẩm Trác Di khi cô rơi xuống biển giống nhau như đúc - cùng một biểu cảm lạnh nhạt, hờ hững lại có chút giống như hệt hăng.

“Cô ấy đâu?” Người đàn ông lướt nhanh ánh mắt qua sân thượng, không phát hiện thấy Hoa Hi Mạt

“Ai cơ?”

Nam nhân liếc Thẩm Trác Di một chút, không trả lời. Thấy một cô gái gầy yếu trước mặt ôm lấy cơ thể mình, thân ảnh cô đơn lúc ẩn lúc hiện khiến hắn nhớ cô ấy, không đành lòng đứng đó hắt tiến lên.

Thẩm Trác Di bị dọa sợ lùi lại phía sau vài bước, hai tay che trước ngực hỏi: “Anh...anh định làm gì?”

Hắn nhìn cô rất lâu, đôi đồng tử ánh lên một loại cảm xúc không tên, cởi áo vest khoác lên người Thẩm Trác Di sau đó nhanh chóng xoay người rời đi.

“Chờ chút” Thẩm Trác Di hô lên một tiếng, nam nhân đã dừng bước nhưng không quay đầu lại đợi cô lên tiếng.

“Chiếc áo này có vẻ rất đắt, làm sao để trả lại cho anh đây?”

“Không cần” Nam nhân thẳng thắn nói ra hai chữ, sau đó nhanh chóng đi về phía cửa, sững sờ, nơi đó không biết từ khi nào đã có một người đứng đó - Hoa Hi Mạt

“Anh đúng là rất ân cần” Hoa Hi Mạt lạnh lùng nhìn về phía trước, khoanh tay lưng dựa vào tường, ánh mắt có tia phẫn nộ.

Nam nhân liếc Hoa Hi Mạt một chút, không đáp lại trực tiếp vòng qua Hoa Hi Mạt vội vã rời đi.

“Cởi áo khoác này ra” Hoa Hi Mạt đi tới ra lệnh

“A?”

“Sao vậy, không nữa?” Hoa Hi Mạt nhếch miệng, nhanh chóng cởi áo khoác của mình đưa tới trước mặt Thẩm Trác Di “Đổi cái này”

Thẩm Trác Di buồn bực: “Cô không thấy lạnh sao, tôi mặc thế này rất ổn, không cần”

“Cô...” Hoa Hi Mạt vừa muốn phát hỏa, Thẩm Trác Di liền hắt hơi một cái rất đáng thương, lửa giận trong lòng Hoa Hi Mạt cũng vì thế mà được dập tắt, nắm lấy tay cô ấy nói “Đi, tôi đưa cô về” Trên con đường vắng vẻ, thỉnh thoảng mới có xe đi qua quất tung những hạt bụi dưới lòng đường. Mưa vẫn không nhanh không chậm rơi xuống, nhỏ lên hai người. Chỉ còn ánh đèn đường là hiện ngang sáng rọi cho từng bước chân, còn đâu tất cả đều đang cúi đầu vội vã đi về để tránh cơn mưa.

Thẩm Trác Di bị Hoa Hi Mạt nắm chặt tay trong lòng bỗng nảy sinh một cảm giác lạ lẫm nhưng cũng rất kỳ diệu, cô cảm thấy Hoa Hi Mạt dường như đang tức giận điều gì đó nhưng lại không rõ nguyên do. Người bị giam trên sân thượng là cô, nên tức giận là cô mới đúng, vậy mà sao lại đổi thành cô ấy

tức giận rồi?

Hoa Hi Mạt lúc này cũng cảm thấy khá buồn bực, lúc này cô vì cái gì mà cáu kỉnh như vậy chứ? Giờ lại còn nắm tay người ta, thả ra cũng không xong mà cứ cầm như vậy e là cũng không được... Aizz thật đau đầu quá.

“Nhà cô ở đâu, tôi đưa cô về” Vẫn là Hoa Hi Mạt mở miệng trước.

“Cô không lái xe tới sao?” Thảm Trác Di lúc này mới phát hiện hai người đã ngây ngốc đi bộ rất lâu, rất lâu cả hai đều không mở miệng, cứ như vậy bước đi, không khí trầm mặc....

“Không” Hoa Hi Mạt trả lời

Thảm Trác Di ngó bốn xung quanh một hồi, đánh giá “ Chỗ này cách nhà tôi cũng không xa, đi theo tôi”

“Ừ”

Chỗ ở của Thảm Trác Di phải gọi là bình thường nhất trong tất cả các tiểu khu bình thường, vì cô chỉ ở một mình nên hiển nhiên trong nhà chỉ có một phòng ngủ. Vừa mở cửa bước vào, Thảm Trác Di ngay lập tức cảm thấy thấp thỏm. Một tiểu quý tộc như cô ấy lại được dẫn đến một khu bình dân như vậy, Thảm Trác Di mà đúng là chán sống rồi!

“À thì, nhà có hơi nhỏ, mong cô đừng để ý. Trễ thế này rồi chắc cũng chẳng gọi được xe đâu, chi bằng cô ngủ lại nhà tôi một đêm, mai hẵng về” Thảm Trác Di nói một hồi, cũng không dám nhìn thẳng vào Hoa Hi Mạt, chỉ cúi đầu thu dọn giường chiếu.

“Chăn đệm trên giường tôi đều giặt sạch cả rồi, cô ngủ ở đây đi, tôi sẽ ngủ dưới đất, như vậy cô có thể ngủ thoải mái một chút”

“Sao lần nào cô cũng dài dòng thế?” Hoa Hi Mạt nhìn chằm chằm bóng lưng người con gái đang bận bịu như con kiến nhỏ kia, không khỏi bật cười “ Tôi còn chưa nói tối nay tôi sẽ ngủ lại đây đâu”

Rất đúng lúc, bên ngoài một tia chớp lóe lên kéo theo cả sấm, dọa Thảm Trác Di sững sờ. Bên ngoài mưa tạt hồ như đang to lên.

“Vậy, tôi chỉ còn cách đưa cô về thôi”

Hoa Hi Mạt cười híp mí nhìn cô, mãi đến khi Thảm Trác Di cảm nhận được có ánh mắt đang nhìn cô chằm chằm rất không tự nhiên, mới chậm rãi nói rằng “ Phòng tắm ở đâu? Tôi muốn tắm rửa một chút, buổi chiều bị dính chút nước mưa cảm thấy hơi khó chịu”

“À, ở kia, có điều hơi nhỏ, cô dùng tạm vậy” Thảm Trác Di chỉ chỉ phía sau “Trong phòng tắm có sẵn áo ngủ đây cho cô đây” Hoa Hi Mạt gật đầu, xoay người đi tới phòng tắm.

Mãi đến khi nghe nước chảy đều đều vọng ra từ phòng tắm, Thảm Trác Di mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, dây thần kinh căng như chảo từ nãy đến giờ mới được hạ xuống, cúi bả chiếc áo vest mà tên nam nhân trên sân thượng đưa cho cô, treo lên giá, thầm nghĩ mai đưa nó đi giặt khô sau đó tìm cách trả lại cho hắn sau.

Mở tủ quần áo ra, đem bộ chăn dày chất của cô trải ra sàn nhà, nghĩ bụng chỉ một đêm thôi mà

Hoa Hi Mạt tắm xong cũng là lúc Thảm Trác Di trải xong chăn đệm, vừa quay đầu lại đã nhìn thấy một hình ảnh khiến cô suýt chút nữa phụt máu mũi.

Hoa Hi Mạt chỉ mặc độc quần áo lót, cứ thế ngang nhiên bước ra, vóc người xinh đẹp uyển chuyển chỉ cần liếc mắt một cái là có thể thấy hết.

“Cô... Cô đang làm gì vậy, sao không mặc áo ngủ vào?” Cả người Thảm Trác Di căng ra.

“Không thoải mái. không phải là bông tinh khiết” Hoa Hi Mạt ngáp một cái, mắt liếc thấy chiếc giường dành cho cô đã gọn gàng còn người kia đang ngồi trong tấm chăn đệm bên dưới làm bộ quay mặt đi.

Hoa Hi Mạt đắc ý, có ý dẫn lên bộ “giường ngủ” của Thảm Trác Di đi qua trước mặt cô rồi bò lên giường.

Thảm Trác Di cảm thấy đầu óc choáng váng, trước mắt bỗng dưng hiện lên rất nhiều sao, thiếu chút nữa là ngất. Nguyên do có lẽ là sữa tắm của Hoa Hi Mạt đối với cô cô diêm không tương thích, căn phòng lại nhỏ thế nên mùi vị này vẫn cứ vương vấn quanh mũi cô.

Có ý, nhất định là cô ý, tiểu yêu tinh chết đuối!

“Tôi...Tôi đi tắm rửa chút” Thảm Trác Di lúc này chính là đang dùng toàn lực chạy ra mở cửa phòng tắm. Cạch một tiếng, cửa mau chóng được đóng lại, nó lực muốn ổn định lại tâm thế của mình.

Bình tĩnh, phải bình tĩnh, đều là con gái mà, sợ gì chứ?!

Trong phòng ngủ chỉ còn Hoa Hi Mạt, cô đưa mắt đánh giá xung quanh, gian phòng này kì thực rất nhỏ, nhưng rất đầy đủ tất cả đều được sắp xếp một cách gọn gàng ngăn nắp, có thể thấy chủ nhân của nó là một người vô cùng cẩn thận. Một chiếc máy tính đặt trên bàn, bên cạnh là một cái giá sách cao, có rất nhiều sách.

Hoa Hi Mạt đi tới, đưa tay lên, từng ngón tay mảnh khảnh lướt qua từng cuốn

“Hồng Lâu Mộng”, “Sherlock Holmes”, “Những câu chuyện về triều đại nhà Minh”,... Hoa Hi Mạt đột nhiên bật cười thầm nghĩ người này đúng là có sở thích rộng, bỗng nhiên dừng lại trước một quyển sách, cô nhẹ nhàng rút nó ra khỏi giá, mở ra bên trên đích thực in tên cô và quyển sách đó cũng chính là “Phù Hoa Mộng”

Lại tùy ý mở ra, bên trong không có kí hiệu đánh dấu gì đặc biệt, chỉ có vài chỗ được dính giấy nhớ ghi lại cái nhìn của cô ấy về tình tiết trong câu chuyện. Hoa Hi Mạt mỉm cười, cuối quyển sách có một dòng chữ ngoằn ngoèo của Thẩm Trác Di “Tôi cảm thấy đây không chỉ là một cuốn tiểu thuyết, nó giống một việc đã từng xảy ra hơn, giống như một câu chuyện cũ kể lại”

Quay đầu lại, trong phòng tắm ẩn hiện bóng người, viên mắt Hoa Hi Mạt đỏ lên trông vô thức.

Triều Tịch, đó là chị, chị hiểu không?

Hoa Hi Mạt không có ý định xem tiếp nữa, khép sách lại bên trong đột nhiên rơi ra một cái thẻ đánh dấu trang, lật lên, trên đó có viết : sự cấp tòng quyền*

*Việc gấp phải tùy cơ ứng biến, không thể cứ máy móc làm theo giáo lý

Nét chữ này hiển nhiên không phải của Thẩm Trác Di hình như cô đã từng gặp qua ở đâu...

Cửa phòng tắm được mở ra, Thẩm Trác Di đang dùng khăn lau lau đầu đi ra, thấy Hoa Hi Mạt đang nghiêng người bên giá sách của cô, nhú nhú mày hỏi “Cô cầm cái gì vậy?”

Hoa Hi Mạt vội vàng cất quyển sách lên giá “Không ngờ cô còn đọc những thứ này” cô cầm đại một quyển về lịch sử giờ lên.

“Tôi cả ngày dùng chữ viết để giao tiếp, tất nhiên phải hiểu hết những ý nghĩa của nó chứ” khuôn mặt Thẩm Trác Di vẫn còn đỏ nói tiếp “Tôi sấy tóc xong là đi ngủ ngay, ngày mai cô có việc gì không?”

“Hả?”

“Có việc gì, tôi đưa cô đi” Thẩm Trác Di ngừng lại một chút, nói tiếp “Tôi đã suy nghĩ kĩ rồi, tôi đồng ý làm trợ lý cho cô, phía Vân Phi chỉ cần nói một tiếng là được”

“Được, ngày mai trước tiên đưa tôi về để tôi thay quần áo sau đó chúng ta đi gặp Đỗ Tổng”

“Ừ” Thẩm Trác Di nói xong liền quay về sấy tóc.

Còn Hoa Hi Mạt bởi vì dòng chữ vừa nãy cô nhìn thấy trong lòng bây giờ vẫn cảm thấy rất khó chịu, nét chữ đó rõ ràng rất quen thuộc nhưng lại không thể nhớ ra đã từng thấy ở đâu. Cô kinh ngạc nhìn Thẩm Trác Di hồi lâu...

“Thẩm Trác Di, không phải cô có chuyện giấu tôi đấy chứ?”

Thẩm Trác Di tắt máy sấy, quay đầu lại nhìn Hoa Hi Mạt “Cô vừa nói cái gì cơ, tôi nghe không rõ?”

“Tôi đâu có lên tiếng, cô nghe nhầm rồi” Hoa Hi Mạt nhú nhú mày nói, tựa vào đầu giường lật dở cuốn sách vừa nãy cô lấy đại trên giá sách của Thẩm Trác Di

“Quyển sách đó, cô không nên đọc thì hơn...” Thẩm Trác Di chần chừ một chút “Không thích hợp cho lắm”

“Hợp với cô vậy cũng xem như là hợp với tôi rồi” Hoa Hi Mạt vẫn nhìn chăm chăm vào cuốn sách, Thẩm Trác Di biết ý nên cũng không nói gì nhiều tiếp tục sấy tóc. Hôm nay bị nhốt trên sân thượng quả thực rất thảm, vừa nãy đi trên đường còn phát hiện chân Hoa Hi Mạt hình như có vấn đề, đi tập tễnh.

Thẩm Trác Di sau khi sấy khô tóc phát hiện Hoa Hi Mạt nằm xoay lưng về phía cô, đã sớm chìm vào giấc ngủ. Thẩm Trác Di thở dài một hơi, lặng lẽ bò lên giường đắp lại chăn cho Hoa Hi Mạt, lại phát hiện trên đùi có một vết thương, cô xoay người lấy hộp thuốc từ trong ngăn kéo ra cẩn thận bôi thuốc cho cô ấy.

Hoa Hi Mạt có vẻ là rất mệt, trong quá trình Thẩm Trác Di bôi thuốc cũng không bị đánh thức.

Thẩm Trác Di xử lý xong vết thương, ngẩng đầu lên thấy gò má tuyệt mỹ của Hoa Hi Mạt, không khỏi nuốt nước bọt trong lòng ngơ ngẩn. Trong vô thức không khống chế được bản thân, cô khẽ tiến lại gần đặt lên khuôn mặt trắng nõn ấy một nụ hôn.

Dẫu biết điều đó dường như có gì không đúng nhưng trong lòng vẫn cảm thấy mơ hồ có chút vui vẻ. Hoa Hi Mạt vẫn không tỉnh, Thẩm Trác Di lại mạnh dạn tiến tới, lần này không chỉ là khuôn mặt nữa, cô trực tiếp hôn lên đôi môi đỏ hồng.

Hoa Hi Mạt lẩm bẩm một tiếng, vẫn không tỉnh, cô quay người lại vừa vặn đối mặt với Thẩm Trác Di, đây là một cơ hội tốt.

Cô đến gần, hai đôi môi chạm vào nhau, có một hương vị ngọt ngào lan vào trong miệng, gan Thảm Trác Di càng càng ngày lớn, cô có ý muốn cạy răng của Hoa Hi Mạt ra để đầu lưỡi được xâm chiếm bên trong nhưng Hoa Hi Mạt cắn bản “không phối hợp”.

Đúng lúc Thảm Trác Di muốn rút lui, một cánh tay nỡ nà vươn ra ôm chặt lấy cô, khiến cô không thể động đậy.

Thảm Trác Di muốn giãy giụa nhưng sợ sẽ làm cho tiểu yêu kia tỉnh giấc, bất đắc dĩ phải lấy chân khều khều tấm chăn sau đó trườn lên cả cô và yêu tinh Mặc kệ báo ứng...

Thảm Trác Di mê mẩn ngủ thiếp đi. Chuyện của ngày mai để ngày mai lo!

Cô đâu biết rằng khi cô vừa nhắm mắt lại, Hoa Hi Mạt liền tỉnh trên miệng nở nụ cười quý dị...

Cừu nhỏ, để xem cô còn dám hôn trộm tôi không...

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Ghen

Lúc Hoa Hi Mạt tỉnh dậy bên cạnh đã trống không, vừa ra khỏi cửa phòng đã ngủ thấy mùi trứng chiên thơm lừng, trong phòng bếp Thảm Trác Di đang bận rộn công việc.

“Cô dậy rồi à, chờ một chút bữa sáng xong ngay đây” Thảm Trác Di kì thực đúng là rất bận rộn, luôn tay luôn chân đến cả nhìn Hoa Hi Mạt một cái cũng không có, Hoa Hi Mạt bước vào bếp khắp nơi la liệt là đồ ăn.

“Cô định làm Mãn Hán Hoàn Tịch* đấy à?” Cô dụi dụi mắt hỏi.

*Mãn Hán Toàn Tịch, hay Tiệc triều đình Hán Thanh, là một trong những đợt tiệc lớn nhất được ghi chép ở và . Đợt tiệc này bao gồm 108 món độc đáo từ văn và văn hóa . Đợt tiệc này đã được tổ chức trọn 3 ngày với 6 bữa tiệc. Nghệ thuật ẩm thực và kỹ thuật nấu nướng được thể hiện từ các đầu bếp khắp nơi ở Trung Hoa

“À, mấy thứ đó hả, tôi thấy trong tủ lạnh cũng không còn nhiều đồ ăn nên sáng nay đi chợ tiện thể mua luôn” Thảm Trác Di một thân cuốn tạp dề, một tay cầm muôi, hớn hờ nói “Cô mau ra ngoài đi, ở đây dầu mỡ dính vào người đấy”

Hoa Hi Mạt bị cô ấy đẩy ra ngoài

“Trong phòng tắm có bàn chải đánh răng với khăn mặt mới đó, cô dùng đi, rửa mặt xong đến ăn sáng vẫn kịp”

Hoa Hi Mạt à một tiếng, chui vào phòng tắm

Dùng nước lạnh cào cào vào mặt làm tỉnh táo một chút cô ngẩng đầu nhìn vào gương Gương mặt xinh đẹp lúc ẩn lúc hiện trong gương, cau mày, cô dùng tay chà qua tấm gương, thời điểm nhìn lại mình trên đó, sắc mặt đột nhiên chuyển trắng.

Chẳng lẽ, kì hạn đã đến thật rồi sao?

“Sincerely, xong chưa vậy?” Thảm Trác Di ở bên ngoài gọi

“Tôi đây” Hoa Hi Mạt chấn chỉnh lại tâm lý của mình, ăn vận gọn gàng đi ra ngoài, đợi một chút thấy Thảm Trác Di dọn hai phần ăn sáng lên bàn gồm bánh mì nướng với trứng gà, tuy rằng rất bình thường nhưng có cô ấy ngồi phía đối diện ăn với cô, khung cảnh trở nên đặc biệt ấm áp.

“Cô sao vậy, không thích?” Thảm Trác Di lo âu hỏi

“Không...” Hoa Hi Mạt mỉm cười “Không thể nào... Không ngờ con người cô vẫn còn một mặt như thế, nói, trước đây cô đã từng nấu cho ai như thế này chưa?”

Thảm Trác Di làm bộ nổi giận nói “Không thích thì đừng ăn nữa, tôi hiếm lắm mới xuống bếp buổi sáng vậy mà còn ghét bỏ”

Hoa Hi Mạt nhanh tay túm lấy miếng bánh mì trên bàn, nhét một phần lớn vào miệng tích cực nhai, áp ứng nói “Ai nói không ăn, có kẻ ngốc mới không ăn”

Thảm Trác Di thấy hai bên quai hàm của Hoa Hi Mạt đang vận hành liên tục, cảm thấy đáng vẽ ấy thực rất đáng yêu như một đứa trẻ còn vừa ăn vừa lâu bầu nói chuyện, riu rít không ngừng.

Hoa Hi Mạt bởi vì miếng bánh mỳ khi này quá lớn, suýt chút nữa mắc nghẹn, cố gắng hồi lâu cũng thành công đem chúng trôi xuống dạ dày, bụng ỉa sữa bò lên uống sạch sành sanh, bỗng nhiên cảm thấy bánh mỳ nướng quả thật không tồi. Vừa muốn hỏi Thẩm Trác Di mua ở đâu, nào ai biết khi cô vừa ngẩng đầu lên chạm ngay ánh mắt của Thẩm Trác Di đang nhìn cô. "Cô không ăn sao?" Hoa Hi Mạt nhìn phần ăn sáng bên phía Thẩm Trác Di, phát hiện cô chưa động một tí nào.

"A!" Thẩm Trác Di lúng túng cầm lấy bánh mỳ nướng trước mặt đưa lên miệng, thuận tiện quan sát Hoa Hi Mạt một cái. Cái tên trước mặt kia cũng thật kỳ quái, ở một biệt thự long trọng như vậy thế vậy mà bữa sáng cũng không mua nổi, là sao?

"Cô mua cái này ở đâu vậy?" Hoa Hi Mạt vừa nhai vừa nói.

"Cái này a, không phải mua đâu, tôi tự làm đấy" Thẩm Trác Di tùy ý đáp.

"Cô tự làm?" Hoa Hi Mạt mở to mắt, bỗng nhớ tới ban sáng đúng là cô có nhìn thấy bột bánh mỳ trong nhà bếp, lò nướng đang hoạt động còn có cả vỏ trứng trong thùng rác nữa. "Cũng không tệ lắm" cô chép miệng

"À, thì ra chỉ là "cũng không tệ lắm" ~" Thẩm Trác Di cố ý ngân dài mấy chữ cuối, đôi môi có chút dẩu ra.

"Đúng vậy, đúng là không tệ..."

"Đúng rồi, ngày hôm nay cô có lịch trình nào không? Bao giờ xuất phát?"

"Gặp Đỗ tổng" Hoa Hi Mạt xoa xoa cái bụng "No thật..."

Thẩm Trác Di liếc cô ấy một cái, nghĩ thầm, cô nhét hết tất cả đồng này vào bụng có thể không no sao...

Gặp lại Đỗ Tử Đằng là lúc ông ta đang vác khuôn mặt phiến muộn ngồi trong phòng làm việc, không hổ danh là nhà giàu mới nổi, khắp nhà được trang hoàng lộng lẫy, sang trọng.

Thẩm Trác Di lặng lẽ đi quan sát xung quanh nhà Đỗ Tử Đằng, để Hoa Hi Mạt nói chuyện với ông ta. Tiện tay nghịch nghịch một chút chú mèo thần tài ngoài phòng khách.

"Cô gái, cái đó không thể động được" Cô thư ký của Đỗ Tử Đằng am hiểu lễ phép, đứng bên cạnh Thẩm Trác Di hai tay để lên bụng. Đôi mắt cô ấy khá nhỏ, lông mày hầu như không có, những nét thanh trên mắt kia chủ yếu là dùng chì vẽ lên, mặc một bộ đồ công sở có vẻ khá đắt, tóc buộc đuôi ngựa.

Thẩm Trác Di xưa nay chưa từng thấy người nào có dung nhan như vậy, nếu nói Hoa Hi Mạt là yêu nghiệt vậy hẳn vị đây chính là dị hóa yêu nghiệt, nhìn một lần là không muốn nhìn lại, cũng may sáng nay cô ăn không nhiều, nếu không những thứ trong bụng hẳn đã được nôn hết sạch sành sanh.

"Á, gì cơ?" Tâm tư Thẩm Trác Di dừng lại ở đó, trên tay vẫn cầm con mèo thần tài.

"Ý của tôi là cô không thể động vào thứ đó, ông chủ dùng nó để trấn áp phong thủy, động vào là sẽ gặp hạn" Thư ký không để ý lắm đến ánh mắt có phần khác biệt của Thẩm Trác Di dành cho cô, nhanh nhẹn lấy lại con mèo thần tài từ tay đối phương đặt về vị trí cũ, sau đó lại quay về chỗ của mình nghiêm chỉnh ngồi trước máy tính.

Thẩm Trác Di vẫn nhìn cô ấy này giờ, càng nghĩ càng thấy đáng tiếc cho cô ấy, sinh ra trong bộ dạng như vậy..."Nếu cô không có việc gì thì qua bên phòng đợi ngồi nghỉ một chút" Thư ký quay đầu nhìn Thẩm Trác Di, nói tiếp "Cảm ơn ý tốt của cô"

Thẩm Trác Di nghi hoặc, ý tốt???

"Tôi biết bề ngoài của tôi không được dễ nhìn cho lắm, ánh mắt của cô đã cho tôi biết điều đó, thế nhưng tôi không cảm thấy mình đáng thương. Bởi vì xấu mới có thể tìm được một công việc như vậy, xấu nên có thể khiến người khác thả lỏng sự cảnh giác đối với mình hơn nữa cũng có thể bảo vệ chính mình khỏi những tệ nạn xã hội. Chiều theo cách nghĩ đó, xấu cũng không phải là một chuyện tồi tệ"

Thẩm Trác Di nghe xong những lời này, trong lòng cả kinh, lại nhìn cô thư kí hồi lâu, từ tận đáy lòng dâng lên cảm giác kính phục. Cô ấy không những không oán giận hơn nữa lại còn có một thái độ hết sức lạc quan.

"Cô thật là một cô gái kì lạ" Thẩm Trác Di không khỏi thốt lên.

Thư ký có chút sửng sốt, quay đầu lại tỉnh tề đánh giá Thẩm Trác Di, xác định được lời vừa thốt ra có ý tán thưởng cô, trên mặt người vừa nói cũng lộ ra nét cười.

"Cảm ơn, từ trước tới giờ chưa có ai nói với tôi như thế" Thư ký nhìn cô gật đầu cười.

Thẩm Trác Di cũng cười.

"Trác Di" Hoa Hi Mạt từ bên trong phòng làm việc đi ra, trùng hợp bắt gặp một màn ăn ý giữa hai người, khoe miệng chùng xuống, cố ý đi tới khoác tay Thẩm Trác Di, kéo cô đi về phía cửa.

“Sincerely, cô...”

“Xuống lái xe” Hoa Hi Mạt lạnh lùng ra lệnh

“Được” Thẩm Trác Di đáp ứng.

Hai người ngồi trên Ferrari quen thuộc, Thẩm Trác Di thay Hoa Hi Mạt thắt dây an toàn cho cô, ngẩng đầu hỏi “Bây giờ đi đâu?” Cô thực không hiểu, này giờ Hoa Hi Mạt chỉ một mực im lặng giống như đang giận dữ, cô đã làm sai cái gì rồi?, hay Đỗ Tử Đằng đã nói gì đó chọc tức Hoa Hi Mạt??

Thẩm Trác Di không rõ...

“Đến tập đoàn Thiếu Đông?”

“Đến tìm Úc Gia Tùng sao?” Thẩm Trác Di nghe đến cái tên này trong lòng vẫn không tránh khỏi có chút lo sợ, đồng thời nhìn Hoa Hi Mạt thăm dò xem cô có đúng là đang tức giận hay không nhưng động tác nhỏ ấy rất nhanh bị Hoa Hi Mạt phát hiện, cô trừng mắt nhìn Thẩm Trác Di.

“Nhìn vừa này còn không đủ sao?” Hoa Hi Mạt đổi giọng trầm thấp

“Cái gì?” Thẩm Trác Di hỏi

“Cô ấy có đẹp bằng tôi không?” Hoa Hi Mạt nói chậm rãi từng từ một, nhưng ngữ khí đã có phần nặng nề hơn

Thẩm Trác Di lúc này mới ý thức được Hoa Hi Mạt đang nói đến cô thư ký đó, vội vã giải thích “Cô ấy làm sao có thể sánh với cô được, mà cũng thật tội, trời lại ban cho cô ấy một dung nhan vừa nhìn đã muốn kỳ thị, cũng may cô ấy rất kiên cường, về điểm đó tôi rất khâm phục cô ấy” “Thế sao?” Hoa Hi Mạt không nhìn thẳng, chỉ liếc Thẩm Trác Di một cái.

“Cô có vẻ thích cô ấy?”

“Đúng vậy a~...” Thẩm Trác Di rất tự nhiên xác nhận, lời vừa dứt cả người cảm thấy như bị một khối khí lạnh chèn ép, hai vai run lên.

“Lái xe”

Hoa Hi Mạt nói xong liền dựa đầu vào ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thẩm Trác Di đương nhiên cũng không muốn đắc tội với ông chủ mới nữa, im lặng một bên lái xe. Trên đường đi nhận được điện thoại của Vân Phi, nói rất nhiều, từ sau khi Thẩm Trác Di xin từ chức, tòa soạn cũng ngừng hoạt động bởi lẽ Vân Phi cũng đã muốn ngưng nó từ lâu. Mẹ hần đang quản lý một siêu thị nhỏ, vừa hay cũng cần Vân Phi giúp đỡ thế là hần xách theo cả Bánh bao cùng Gấu trúc đến làm tại siêu thị của Đinh Diệc Phạn.

“Cậu đang làm gì vậy?” Vân Phi từ đầu dây bên kia hỏi

Thẩm Trác Di đeo tai nghe bluetooth vào, hai tay cầm lái, liếc mắt thấy Hoa Hi Mạt vẫn đang nghỉ ngơi, nhẹ giọng trả lời “Đang lái xe, sao vậy?”

“Buổi tối bốn người chúng ta đi chúc mừng công việc mới của cậu, đến Mỹ Chi tự tập được không?”

“Thôi đi, tạp chí cũng đã đóng cửa rồi, tớ đâu còn là nhân viên dưới quyền cậu nữa, tiệc mừng làm gì”

“Nói gì thì nói, giữa chúng ta không phải vẫn có một mối giao tình đầy sao, nếu cậu không đến tớ sẽ đem chuyện hồi đại học của cậu in ra dán trước cửa nhà cậu”

Thẩm Trác Di bất đắc dĩ, không thể làm gì hơn ngoài đáp ứng nói “Được được được, tớ sợ cậu rồi”

“Tám giờ tối, không gặp không về!”

“Không gặp không về”

Thẩm Trác Di tắt tai nghe, lái đến chỗ cần. Từ trong xe nhìn xuyên qua lớp kính thấy một tòa nhà cao ngất ngưởng - Tập đoàn Thiếu Đông, tâm trạng đột nhiên trở nên âm u

Aizzz, xây cái này chắc tốn nhiều lắm...

Hoa Hi Mạt mở mắt, quét qua Thẩm Trác Di một chút “Cô ở đây chờ”

“Được”

Thấy Hoa Hi Mạt chậm rãi tiến vào đại sảnh, Thẩm Trác Di mới nhẹ nhàng thở ra một hơi. Ngày hôm nay không biết vì sao luôn cảm thấy Hoa Hi Mạt giống như biến thành người khác, rõ ràng sáng sớm nay còn tốt như vậy, từ sau khi gặp Đỗ Tử Đằng biểu cảm trở nên rất lạ.

Lẽ nào thật sự vì cô thư ký đó?

Nhưng cô chỉ cùng cô ấy nói chuyện đôi ba câu cũng không nói về Hoa Hi Mạt, cô ấy tức giận cái gì...

Thẩm Trác Di vặn loa bên trong xe, một bản nhạc nhẹ nhàng chậm rãi phát. Bỗng nhiên suy nghĩ như được thông tỏ, Thẩm Trác Di trợn mắt chui đầu ra khỏi cửa xe nhìn về phía tập đoàn Thiếu Đông. Từ xa thấy Hoa Hi Mạt đang ở bên trong một chiếc thang máy trong suốt nhìn về phía cô, sau đó quay đi.

Cô ấy không phải đang ghen chứ?

Thẩm Trác Di lấy điện thoại di động ra viết vài chữ, chăm chú nhìn màn hình hồi lâu sau lại xóa đi.

Đầu ngửa ra sau, tự nhủ “Cô ấy ghen đâu có liên quan đến mình...”

Điện thoại đột nhiên đổ chuông, Thẩm Trác Di nhìn màn hình - là Hoa Hi Mạt.

“Cô vừa nhìn chăm chăm tôi làm gì?” Cô ấy hỏi

“Làm sao cô biết tôi nhìn cô, trừ phi cô cũng nhìn tôi” Thẩm Trác Di cũng không vừa.

Một lúc sau, Hoa Hi Mạt mới nói tiếp “Có một tập tài liệu trên xe, cô lập tức mang đến văn phòng Tổng giám đốc tầng 28”

Thẩm Trác Di từ chỗ Hoa Hi Mạt vừa ngồi, đích xác lấy ra một tập tài liệu. Cân nhắc một chút, vẫn là mở cửa xe tiến vào đại sảnh. Vừa vào liền nhìn thấy dòng chữ “Thang máy đang sửa chữa”, cô đi tới chiếc thang máy trong suốt ban này Hoa Hi Mạt vừa dùng, ai ngờ bị hai tên bảo vệ ngăn lại.

“Đứng lại, xin hỏi cô có hẹn trước không?”

“Tôi đến để đưa tài liệu, cái cô xinh đẹp vừa nãy ấy, tôi là trợ lý của cô ấy” Thẩm Trác Di giơ cao chồng tài liệu lên giải thích. Đùa nhau à? Đi thang máy còn phải đặt lịch. Cao như vậy, nếu đi cầu thang bộ còn không phải là muốn lấy mạng tôi sao? Không được, không được, tuyệt đối không được!

“Xin lỗi, nếu không có hẹn trước cô không thể dùng cầu thang này”

“Nhất định phải đặt lịch trước sao?” Thẩm Trác Di gần như van xin, trong lòng thầm mắng mấy trăm lần Hoa Hi Mạt, lúc nào không chọn lại chọn lúc này để quên tài liệu.

Lấy điện thoại ra gọi cho cô ấy

“Sao còn chưa lên?” Thanh âm có chút mất kiên nhẫn của Hoa Hi Mạt

“Tôi đang ở dưới sảnh, thang máy bình thường hỏng rồi, còn cái thang máy VIP này muốn lên phải đặt lịch trước, cô có thể...” Lời còn chưa nói xong đã bị Hoa Hi Mạt cắt ngang

“Lên đây”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Mệt rồi

Thẩm Trác Di nhận lấy bộ quần áo Hoa Hi Mạt đưa, mặc vào. Sau đó lon ton đến trước gương xem thử, thoáng giật mình quay lại hỏi Hoa Hi Mạt “Sao bộ của tôi và của cô lại khác nhau?” Cô cảm chiếc xích đầm lên, không khỏi ngạc nhiên “Cái này dùng để làm gì?”

Đuôi mây Hoa Hi Mạt thoáng nhướn lên “Cô đeo cái này vào, giờ lên ngang mặt”

Thẩm Trác Di vụng về làm theo lời Hoa Hi Mạt, vừa định giờ lên mặt trong đầu chợt sáng tỏ

- Cô nói “luyện võ” không phải là lấy tôi làm mục tiêu sống đấy chứ?

“Cô nói xem?” Hoa Hi Mạt không phủ nhận mà ngược lại rất dừng dưng. Nhìn thấy khí thế bùng bùng của Hoa Hi Mạt, cả tay lẫn chân của Thẩm Trác Di đều run lấy bậy.

- Tôi đồng ý tôi đây làm trợ lý cho cô chứ có phải bảo mẫu đâu, đừng đùa như vậy...

- Đừng nhúc nhích, tôi mà đánh lệch là cô tự chịu trách nhiệm

...

Sau một tiếng rưỡi tập luyện gian khổ, người nào đó tinh thần sa sút đặc biệt nghiêm trọng, dứt khoát lết xác về phòng ngủ, đến gần cửa phòng đột nhiên thấy tấm áp phích quảng cáo cho “Phù Hoa Mộng”, nổi cảm hận đối với vị Đại tác giả kia lại dâng lên, cô dùng hết sức đâm thật mạnh vào đó. Nhưng khí lực gần như đã bị rút cạn trong lúc luyện tập, chỉ có thể mang theo nỗi uất hận cùng cái thân này quảng một mạch lên giường. Thảm đến nỗi quần áo cũng không còn sức để thay...

“Ai da...”

Vài cú va chạm trong lúc tập luyện đã khiến tay cô bị thương nhưng thực sự là cô đã mệt lắm rồi, mặc kệ ngủ đi

Không biết ngủ bao lâu, lúc Thẩm Trác Di ra khỏi phòng trời đã tối hẳn. Cô liếc chiếc đồng hồ quả lắc trong phòng khách một cái

Gay rồi, chín giờ, không biết Yêu Tinh đã ăn gì chưa?

Cô sờ sờ cái bụng rỗng của mình, đi vài bước, thỉnh thoảng phát hiện Yêu Tinh mà cô vừa nhắc tới đang ngồi nghiêm chỉnh trên ghế sofa, trước mặt là rất nhiều sách, những ngón tay thon dài đang gõ không ngừng nghỉ trên máy tính.

Thẩm Trác Di lén lút tới xem thử

“Phù Hoa Mộng?”

“Tôi đói, cô đi nấu cơm đi” Hoa Hi Mạt đột nhiên mở miệng

“Á, được” Âm mưu xem trộm của Thẩm Trác Di bị bại lộ, cô ngăn người suy nghĩ xem trong đồ trong tủ lạnh có thể làm món gì, sau đó hướng nhà bếp xuất phát.

Hoa Hi Mạt vẫn chăm chú từng con chữ trên màn hình máy tính, qua hồi lâu mới vươn vai một cái tranh thủ liếc ra ngoài cửa sổ, trời tối rồi. Mùi đồ ăn ngào ngạt bay đến cắt ngang dòng suy nghĩ của cô.

Đi tới nhà bếp, nhìn chằm chằm bóng lưng người kia đang bận rộn, nhẹ nhàng bám lấy cạnh cửa nhỏ giọng “Làm món gì mà ngon vậy?” Thẩm Trác Di lúc này đang cầm lọ tiêu rắc lên món ăn, nghe thấy vậy quay đầu lại nhìn Hoa Hi Mạt. Cô đã thay quần áo, chiếc áo ngủ màu vàng nhạt rộng để lộ đôi chân thon dài.

Lại một lần nữa mắt mặt mà nuốt nước bọt.

- Cô chờ chút, sắp xong rồi

“Ừ” Hoa Hi Mạt cũng cảm thấy mệt, không thèm cô như mọi khi lập tức xoay người đi ra ngoài.

Thẩm Trác Di sờ sờ mũi, tay bởi vì còn dính hạt tiêu nên hạc cô hắt hơi một cái

Yêu tinh này...

Hoa Hi Mạt ăn rất ít, ăn xong lại vui mình trên sofa tiếp tục công việc. Thẩm Trác Di thấy vậy ở bên cạnh lấy sách chọc chọc cô.

“Đừng lúc ăn lúc hiện nữa, đau đầu” Hoa Hi Mạt không nhịn được nói.

Thẩm Trác Di há hốc mồm, vốn dĩ cô chỉ muốn Hoa Hi Mạt nghỉ ngơi một chút còn muốn hỏi có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không hay tại vì cô khiến Triều Hề Nhiên tức giận bỏ đi nên cô ấy mới trở nên nghiêm trọng như vậy. Mông lung giữa muôn vàn thắc mắc nhưng Thẩm Trác Di cũng không mở miệng, chỉ lẳng lặng xoay người định đi.

“Tôi sẽ ứng phó với bên Triều Hề Nhiên, chuyện ngày hôm nay, cô đừng lo lắng” Hoa Hi Mạt nhàn nhạt mở miệng

“Tôi đang nghĩ gì cô đều biết hết sao?” Thẩm Trác Di ngạc nhiên

“Tất cả đều được phản ánh qua ánh mắt của cô, ai cũng thấy được, đừng nghĩ tôi là kẻ ngốc” Đối với Hoa Hi Mạt chuyện này quả thực không đáng lưu tâm, tiếp tục nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính

“Triều Tịch và Hoa Đoan Y sẽ ở bên nhau sao?” Hai tay Thẩm Trác Di chống lên sofa, mắt nhú lại về thăm dò nhìn vào màn hình của Hoa Hi Mạt “Quyền một khiến tôi cảm thấy nghiệm”

“Hả?” Đôi mắt long lanh của Hoa Hi Mạt có chút lưu chuyển, hơi nghễnh đầu lên hỏi “Sao lại nghiệm?”

Khóe mắt đối phương mang ý cười

- Triều Tịch yêu Hoa Đoan Y như vậy thế nhưng hai người lại vì nhiều nguyên nhân mà không được ở bên nhau, Triều Tịch thật đáng thương

- Vậy Hoa Đoan Y thì sao?

“Cô ấy cũng rất đáng thương, có điều...” Thẩm Trác Di ngừng một chút “Có điều sự đáng thương đó là do cô ấy tự chuốc lấy, bởi cô ấy không đủ dũng cảm, không đủ kiên định, ý chí cũng không cao, chấp niệm trong lòng không lớn”

“Cô nghĩ thế ư?” Hoa Hi Mạt hạ thấp đầu, lại dùng ánh mắt quyến rũ vốn có nhìn người kia, hô hấp của đối phương tựa hồ chậm lại, tránh mắt mắt của cô.

- Ừ, có lẽ vậy mà cũng có thể Hoa Đoan Y có nỗi khổ tâm riêng

Hoa Hi Mạt nở nụ cười, vòng tay qua cổ người kia, đem hai người xích lại...

“Cô xong rồi” Hoa Hi Mạt tỉnh nghịch nhìn đối phương

“Há?” trái tim Thẩm Trác Di bất giác run lên một nhịp, không biết Hoa Hi Mạt đã phát hiện được gì rồi nhưng lạ một chỗ cô lại cảm thấy giữa cô và cô ấy có thứ gì đó đang nảy nở.” Cô lên đọc trộm sách của tôi đúng không, nói, đọc mấy lần rồi?” Ánh mắt của Hoa Hi Mạt vẫn không rời đối phương

-Không... không có đâu, sách là do người khác tặng

Hoa Hi Mạt cũng không tra hỏi thêm nữa buông lỏng tay, người kia nhanh chóng nói rộng khoảng cách

- Vậy tôi về phòng nghỉ ngơi đây

- Vậy tôi sáng tác tiếp

Hai người không hẹn cùng lên tiếng, ngẩn ra vài giây nhưng rồi nhanh chóng ai làm việc người nấy.

- Ngày mai dậy sớm một chút, có buổi ký tặng sách

- Được

Buổi ký tặng này nằm ngoài tưởng tượng của Thẩm Trác Di, Tân Hoa sách bình thường vắng như chùa bà đanh nay bỗng nhộn nhịp toàn người là người. Hoa Hi Mạt cũng bị đoàn người dọa, níu lấy tay Thẩm Trác Di ca thán “Đều tại cô, lằng nhằng lằng nhằng!”

Thẩm Trác Di xám mặt.

Lằng nhằng?! Là ai sớm tinh mơ đã lôi cô trong chăn ấm dậy để chọn quần áo, lựa tới lựa lui cuối cùng lại chọn bộ đầu tiên đi kèm với khăn voan?!

“Chi bằng...” Hoa Hi Mạt trộm liếc Thẩm Trác Di một cái, tháo mũ và kính râm đưa cho cô, vỗ tay một cái bộ dạng rất hả hê

Thẩm Trác Di trầm nghĩ, hồng rồi nhìn là biết tên này lại muốn là chuyện gì không tốt, vừa định ngăn cản đã thấy đối phương rồi rút la ó.

- A!a!a! ~~~ Là Sincerely

Phía trước hàng người đang nghiêm chỉnh xếp hàng đồng loạt quay người lại, đầu tiên là nhìn cái người đang gào thét to kia, tiếp đó theo hướng cánh tay người đó chỉ bọn họ phát hiện ra Thẩm Trác Di

Thẩm Trác Di lần này thảm rồi, những fans hâm mộ kia không còn là người nữa, tất cả bọn họ bây giờ đều như quái vật khát máu, nhìn chăm chăm cô với đôi mắt sáng rực...

Vừa định bỏ chạy thì bị Hoa Hi Mạt kéo lại...

“Sincerely, đừng chạy. Ký tên cho tôi với!”

Hoa Hi Mạt vừa gào rống vừa nhỏ giọng bên tai đối phương “Tôi sẽ vào gọi bảo vệ cho cô, nhanh thôi, yên tâm tính mạng cô sẽ được đảm bảo”

Nói rồi len vào giữa dòng người nhanh chóng chui tọt vào khu vực bên trong...

Thẩm Trác Di đáng thương bị bỏ lại giữa vòng vây của một đám mê sách, một vòng lại một vòng, bao quanh lấy cô không khác nào mê cung

...

Đỗ Tử Đằng hớn hờ đứng bên Hoa Hi Mạt, nhìn dòng người xếp hàng xin chữ ký, đôi mắt một mí của ông ta híp lại đầy đắc ý như nhìn thấy vàng, một màu vàng rực rỡ.

“Xin lỗi, mời cô xếp hàng!” Một bảo vệ đi tới ngăn Thẩm Trác Di lại

“Tôi là trợ lý của Sincerely!” Thẩm Trác Di một mặt cúi kính, một tay ôm thật chặt lấy đồng hồ. Mấy người đó thật là, có cần nhét nhiều quà như vậy không, tôi có phải Quan Âm nghìn tay đâu. ”Xin lỗi cô, cô cần phải có giấy chứng thực” Tên bảo vệ vẫn chưa buông tha

Hoa Hi Mạt thấy bộ dạng nén giận của Thẩm Trác Di, bật cười nhanh chóng ký tên sau đó đưa cho cô bé đổi điện “Cảm ơn em”

Cô bé fangirl kia bị nụ cười của Hoa Hi Mạt làm cho kích động, luống cuống nhận lại sách, hồn bay phách lạc đi ra ngoài.

“Chị ấy cười với mình, cười thật đẹp, thật đẹp...”

Bất kỳ ai gặp cô gái ấy sẽ đều nghe thấy cô ấy làm bầm như vậy. Thôi, cho qua, quay trở lại với Thẩm Trác Di đáng thương của chúng ta nào!!!

Đang lúc giằng co, Đỗ Tử Đằng tiến tới nói gì đó với bảo vệ, bảo vệ nở nụ cười nhận lỗi rồi nhanh chóng thả cô đi.

“Nhiều đồ như vậy mà cô cũng cầm được sao?” Đỗ Tử Đằng kinh ngạc nhìn Thẩm Trác Di, thầm nghĩ Hoa Hi Mạt quả có mắt nhìn người. Người trợ lý này không tồi, cao ráo hoạt bát nhanh nhẹn, làm trợ lý là đúng chuẩn

Thẩm Trác Di lườm hằm một cái “Đây đều là tiềm lực bạo phát*” Nói xong liền hung tợn nhìn phía sau Hoa Hi Mạt. Nếu như ánh mắt có thể giết người, vậy hẳn giờ này Hoa Hi Mạt đã thương tích đầy mình anh dũng hy sinh rồi.

*khả năng tiềm tàng được bộc phát ~~~

Cô lại ký xong một quyển nữa, đôi tay đã bắt đầu tê mỏi chuyển sang ký tắt cho đơn giản.

“Cô đừng nhìn đáng vẻ cô ấy mà cho rằng cô ấy kiêu ngạo, cô ấy là kiểu người một khi đã làm việc sẽ làm việc cực kỳ nghiêm túc, mang lại cảm giác vô cùng an tâm” Đỗ Tử Đằng rảnh rỗi quay sang buôn chuyện với Thẩm Trác Di

“Đúng rồi, sao ngài lại biết cô ấy?” Thẩm Trác Di hứng thú “Lại cộn tận tâm tận lực với cô ấy không quản mệt nhọc, trước khi cô ấy nổi tiếng như bây giờ chắc hẳn cũng tốn không ít tiền tuyên truyền, nhìn đáng đáp cô ấy như vậy, chắc không phải hai người tình một đêm đấy chứ?!”

“Kỳ thực tôi cũng đâu có giúp gì nhiều, ngoài mặt thì có vẻ là tôi đứng ra lo liệu tất nhưng thực tế là có một bên khác chuẩn bị hết rồi” Đỗ Tử Đằng chớp mắt vài cái hồi tưởng những ngày đầu “Bản thân cô ấy cũng rất có tư chất, rất cố gắng, là người có tài”

- Ngài nói có một bên khác chuẩn bị hết là sao?

“Cái đó tôi cũng không biết” Đỗ Tử Đằng nhún vai, hai tay đan lại đặt ra đằng trước “Có một tài khoản bí mật, bên trong có rất nhiều tiền, tôi không biết chủ nhân của nó là ai nhưng theo những gì tôi tìm hiểu được thì mọi chi tiêu của Sincerely đều nằm trong đó, nếu không cô thật sự cho rằng cô gái trẻ như cô ấy có thể sống trong một biệt thự xa hoa lại còn lái ô tô hạng sang như thế kia sao?”

Thẩm Trác Di vừa nghe vừa lạnh mặt nhưng trong lòng đã sớm sôi sùng sục. Có một ý nghĩ táo bạo cứ hiện lên trong tâm trí cô... cô ấy từng đùa rằng kiểu như cô ấy rất hay được các đại gia bao nuôi, lẽ nào cô ấy thật sự... Yên lặng ngẩng đầu lên nhìn cô ấy một cái, người kia như cảm nhận được có ánh mắt từ phía sau nhìn mình liền quay đầu lại, bốn mắt chạm nhau.

Người kia rất tự nhiên làm mặt quỷ trên cô... Khóe miệng Thẩm Trác Di giật giật

Chắc mình nghĩ nhiều rồi... Cô ấy... Chuyện đại gia bao nuôi... Làm sao có thể...

Buổi ký tặng vốn dĩ đã định 6h tối là kết thúc nhưng bởi vì lượng người đến quá đông nên kéo dài đến tận 21h. Đại tác gia đáng thương bụng đói còn cào vẩn không thể ngừng ký, một quyển lại một quyển...

“Không thể nghỉ ngơi ăn chút cơm sao?” Thẩm Trác Di thấp giọng hỏi Đỗ Tử Đằng

Đỗ Tử Đằng lắc đầu “Cô cảm thấy có thể nghỉ ngơi ăn cơm sao, đến uống một ngụm nước e là cũng không thể ấy chứ”

Thẩm Trác Di nhìn bóng lưng ấy, trong lòng ngàn vạn lần không nỡ, suy nghĩ một lát cô quay người chạy ra ngoài

Một lát sau, người kia đã thở hổn hển chạy về, trong tay cầm thứ gì đó đưa cho con người đang vui đầu ký sách “Cho cô này, ngậm lấy”

Hoa Hi Mạt vừa vắn ký xong một quyển nữa, cảm ơn fans sau đó mới để ý cái Thẩm Trác Di bên cạnh đưa cô, là một cái kẹo mút

-Tôi không rảnh, bóc hộ tôi đi

Thẩm Trác Di trừng mắt nhìn song vẫn ngoan ngoãn làm theo, Hoa Hi Mạt há miệng Thẩm Trác Di thừa cơ nhét vào. Nhìn cô gái vừa ngậm kẹo vừa cặm cụi ký tên một cách chân thành, Thẩm Trác Di bất giác nở nụ cười.

Cái người này...

May mà truyền thông hôm nay không mò đến đây, thế nên đối với việc bên cạnh Hoa Hi Mạt có thêm một trợ lý cũng không gây bao nhiêu sự chú ý.

- Một chết mắt~ Đúng là một chết đi được~~...

“Cho” Thẩm Trác Di không biết từ đâu tiếp tục lấy ra gói bò khô “Bổ sung năng lượng”

Hai mắt Hoa Hi Mạt sáng lên, nhìn nhìn đằng sau Thẩm Trác Di “Cô còn giấu bảo bối gì nữa thì mau lôi ra đi”

“Không còn” Thẩm Trác Di tâm tình có vẻ rất tốt “Thật sự hết rồi”

Cái con người này sao có thể ăn như vậy... Đáng ghét nhất chính là dù cô ấy có ăn bao nhiêu cũng không mập

“Cái đó...” Thẩm Trác Di đang định hỏi Hoa Hi Mạt về chuyện tài khoản ngân hàng bí mật đó

“Cái gì?” Hoa Hi Mạt một miếng bò khô, mặt cực kỳ thỏa mãn

-Không có gì

Hai người không biết trầm mặc bao lâu, bên cạnh một chiếc audi đang đuổi theo tự lúc nào.

“Cô biết ai không?” Thẩm Trác Di liếc gương chiếu hậu, không thấy rõ mặt người lái

“Đơn giản, Triều Hề Nhiên mà” Hoa Hi Mạt ngoắc ngoắc miệng “Lái nhanh một chút, bỏ cô ta đi”

“Tôi không có kỹ thuật” Thẩm Trác Di cự tuyệt “Huống hồ không không nhớ lần tai nạn xa lần trước sao, còn muốn vào bệnh viện húp cháo sao?”

“Cũng đúng” Lời vừa dứt, chuông điện thoại vang lên, cô nhìn màn hình sắc mặt chuyển đen “Phía trước có ngã tư, cho tôi xuống đó”

“A?”

“Cho tôi xuống, cô về trước đi, xong xuôi công chuyện tôi sẽ về”

Thẩm Trác Di biết nếu cô hỏi nữa là vượt quá chức trách, liền nhanh chóng đỗ xe nhìn theo bóng lưng Hoa Hi Mạt từ lúc xuống xe cho đến lúc cô ấy ngồi lên chiếc audi màu bạc kia, Thẩm Trác Di mơ hồ còn thấy cả vẻ mặt đắc ý của Triều Hề Nhiên.

“Không liên quan đến mình” Thẩm Trác Di lầu bàu, tăng tốc đi tiếp

Hai người đó quan hệ thực tốt nha~

Triều Hề Nhiên giỏi giang xinh đẹp gia thế tốt, đứng bên cạnh Hoa Hi Mạt quả rất xứng...

Khoan đã, Thẩm Trác Di bỗng nhớ tới một chuyện, thắng mạnh xe dừng lại phía trước đèn tín hiệu, ánh mắt dò dẫm...

Lẽ nào Triều Tịch chính là Hoa Hi Mạt...

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Đàm phán

Thẩm Trác Di phải mất 15 phút mới vác thân lên đến phòng Tổng giám đốc, đẩy cửa phòng làm việc ra hai người bên trong đồng thời quay lại nhìn cô chăm chăm. Tuy mơ hồ cảm thấy bầu không khí có chút không bình thường nhưng Thẩm Trác Di vẫn cố gắng giữ bình tĩnh chậm rãi đi vào, đem tài liệu đưa cho Hoa Hi Mạt.

Hoa Hi Mạt thấy trên trán cô lấm tấm mồ hôi, khóe miệng nhếch lên vẻ đắc ý nhưng vẻ mặt vẫn lạnh như thường, đưa tay đón lấy tập tài liệu. Nhanh chóng phát tay một cái “Được rồi, cô xuống dưới xe đợi tôi đi”

“Cô...” Thẩm Trác Di nói ra một chữ sau đó cưỡng chế bản thân nhịn xuống con giận này, đằng đằng sát khí bước ra ngoài.

“Cô đối xử với cô ấy thật đặc biệt” Ưc Gia Tùng ngồi nghiêm chỉnh, biểu hiện vô cùng chuẩn mực với địa vị của y lúc này - nghiêm túc, lịch thiệp.

“Như thế nào gọi là đặc biệt?” Hoa Hi Mạt nhún mày hỏi ngược lại.

- Cô đối với tất cả mọi người đều ôn hòa khéo léo, song tôi cảm thấy đó chỉ là vỏ bọc bên ngoài của cô. Dỡ bỏ lớp nguy trang ấy xuống, cô như một con người khác hoàn toàn điều đó đã bộc lộ qua cách cô đối xử với cô ấy?

“Tôi đối với cô ấy thế nào?” Dù chẳng có mục đích gì nhưng Hoa Hi Mạt nhất định phải hỏi rõ ngọn ngành.

“Người không biết sẽ cho là cô đang làm khó cô ấy nhưng người biết thì sẽ hiểu có thể đùa cợt với cô ấy như vậy, cô ấy trong lòng cô nhất định giữ một vị trí rất đặc biệt, đặc biệt đến nỗi cô không hề có tâm lý phòng bị trước cô ấy, không phải sao?” Úc Gia Tùng nhìn thẳng vào mắt Hoa Hi Mạt, đôi mắt này mang một vẻ gì đó rất thâm thúy, đen thẳm và sâu rộng bao la như vũ trụ. Nhìn kĩ mới thấy nó rất có sức hấp dẫn.

Hoa Hi Mạt cười cười. Hai tay đan vào nhau đặt trên đầu gối, hí hửng hỏi “Tại sao anh lại có năng lực đó?”

Úc Gia Tùng hiển nhiên sững sờ nhưng rất nhanh lại trở về trạng thái ban đầu

- Năng lực gì? Tôi không biết Hoa tiểu thư đang nói đến cái gì.

- Nhìn vào mắt anh là tôi biết, không cần gạt tôi. Tôi và anh giống nhau, chúng ta đều không giống như những người bình thường khác. Chỉ có điều có lẽ năng lực của anh vẫn chưa đạt đến độ thuần thực bởi vì con người của anh không đủ đen.

Úc Gia Tùng đứng lên, vòng tới phía sau Hoa Hi Mạt, cô liếc y không biết y muốn làm gì. Người kia khom lưng đến gần, thì thầm bên tai cô “Câu chuyện hay lắm, đây nhất định sẽ là một đề tài hấp dẫn”

“Cảm ơn” Hoa Hi Mạt tách ra, cũng đứng lên cầm theo áo khoác trên ghế “Rất cảm ơn anh đã yêu mến tôi như vậy nhưng tôi không có ý định đem nó lên trang sách”

“Chỉ cần là xuất thân dưới ngòi bút của cô, tôi tin nó nhất định sẽ rất hấp dẫn” Úc Gia Tùng đáp, trở lại bàn làm việc, ngồi xuống nhưng đôi mắt vẫn theo dõi người còn lại trong phòng, lòng mảy may lại. Hoa Hi Mạt đi tới cửa, dừng lại một chút “Tại sao anh lại muốn mua nhà xuất bản của Đỗ Tử Đằng?”

“Tôi là thương nhân, đương nhiên đến vì lợi ích” Úc Gia Tùng trả lời, đôi mắt y vẫn dõi theo bóng lưng ấy hi vọng cô xoay người, dù chỉ là một giây, có thể ngắm cô thêm một chút cũng đủ rồi. Nhưng Hoa Hi Mạt như biết được tâm tư trong y, dứt khoát mở cửa bước ra ngoài.

Bàn tay của Úc Gia Tùng xiết lại thành nắm đấm, các khớp xương trở nên trắng bệch phát ra tiếng răng rắc nhẹ, nện lên bàn.

Thẩm Trác Di lên xe đợi không lâu đã thấy Hoa Hi Mạt từ tòa cao ốc đó đi ra hướng về phía Ferrari. Tất cả bảo vệ cũng người qua đường đều phải ngoái lại nhìn dáng người xinh đẹp mà quyền rũ của cô. Mà người đó lại tựa như không để ý, ra thẳng xe mở cửa ngồi lên ghế lái phụ.

“Về nhà” Cô nói

Thẩm Trác Di muốn nói nhưng vẫn làm theo lời sắp mới khởi động xe trong lòng không ngừng rửa xả đôi phương. Hoa Hi Mạt đem áo khoác vứt ra ghế sau, không biết từ đâu lấy ra một chiếc dây buộc tóc gom mái tóc rối lại.

Thẩm Trác Di lái xe ánh mắt thoáng liếc qua bên cạnh, thấy động tác của cô ấy tâm trạng đột nhiên trở nên kỳ lạ nhưng cũng không mở miệng.

“Chơi với tôi một chút đi” Hoa Hi Mạt nhàn nhạt mở miệng, nói rộng cổ áo ra một chút, may mà trong xe đủ ấm nếu không Hoa đại mỹ nữ của chúng ta nhất định sẽ bị đông cứng. Trong lòng tuy bưng bưng lửa giận nhưng lại không biết xả thế nào. Úc Gia Tùng tâm tư bất chính, nếu để hần luyện năng lực này đến mức thuần thực hậu quả khó mà lường được.

“Chơi cái gì?” Thẩm Trác Di giảm vận tốc xe, tranh thủ liếc Hoa Hi Mạt. Không nhìn không sao, vừa nhìn đã thấy giật mình. Khung cảnh bóng bẩy như thế này, tiêu dân như cô phải làm sao đây?

Bên ghế lái phụ, cổ áo Hoa Hi Mạt hé mở, bộ ngực mềm mại đầy đặn lấp ló bên trong. Tóc buộc đuôi ngựa để lộ ra cái cổ nhỏ xinh, trắng nõn. Hàng mi khẽ động, đôi môi gợi cảm lấp lánh...

Thẩm Trác Di mắt nhắm nghiền nuốt từng ngụm nước bọt. May là đang lái xe, tiếng motor có thể át đi âm thanh đáng xấu hổ của cô. Bằng không cô chỉ còn cách tìm lỗ nẻ mà chui xuống.

Hoa Hi Mạt đã sớm nhận ra biểu hiện khác thường của đôi phương, vô cùng đắc ý. Đã đâm lao thì phải theo lao, cô tiếp tục cố ý nói lòng cô áo.

“Nóng quá~..”

Thẩm Trác Di càng lúng túng, cố gắng kiềm chế bản thân, lòng thầm nhủ “không tức thị sắc*” nhưng hình ảnh đó vẫn hiện lên trong tâm trí cô... Thẩm Trác Di lắc đầu, đầu hàng...

Quả là yêu nghiệt...

*Đây là một câu trong bộ kinh Bát Nhã của Phật Giáo. Lời giải thích cho ý nghĩa của nó rất dài, b lười lắm nên b xin phép k ghi vào đây. Các b nào có nhà hứng có thể lên bác Google để tìm hiểu thêm ~~~”Cô đang nghĩ gì vậy?” Hoa Hi Mạt tiến lại gần Thẩm Trác Di, cô thích nhất là nhìn thấy vẻ mặt bối rối này của đôi phương.

“Sắc tức thị ái, ái tức thị sắc*!” Thảm Trác Di không ngờ lại đem suy nghĩ của bản thân nói ra miệng. Trong nháy mắt, cả hai người đều sững sốt...

*Chê từ câu “Sắc tức thị không, không tức thị sắc” của kinh Bát Nhã. Đoạn này là b Di là đang đấu tranh tư tưởng xem nên chuyển tâm ái xe hay là hưởng sắc :v

“Phì, hahahahahaha..”

Hoa Hi Mạt cười thành tiếng, trang điểm trên mặt bị cô làm cho lộn xộn cả. Vừa cười vừa vỗ lưng Thảm Trác Di, thiếu chút nữa là vỗ đến nội thương.

Thảm Trác Di uất ức, mím chặt môi, trên mặt tựa như có lửa. Nóng rực.

Cái miệng thôi này!

Hai vừa về đến nhà, Hoa Hi Mạt đã bỏ Thảm Trác Di lại, nhanh chóng chạy đi mở cửa rồi chui tọt vào phòng tắm. Rất nhanh sau đó tiếng nước vui vẻ từ trong phòng truyền ra.

Thảm Trác Di khinh bỉ nhìn về phía đó.

“Chờ đấy! Lão nương chưa ra tay nên nguoi nghĩ ta là con mèo già chứ gì?”

Ông trời thật không công bằng, suy nghĩ còn chưa được hiện thực hóa thành hành động đã cắt ngay cơ hội của cô, bên ngoài truyền đến tiếng chuông cửa. Thảm Trác Di một bên thầm nhủ “Sao mà trùng hợp thế”, một bên bất đắc dĩ lết mông đi mở cửa. Cửa vừa mở ra, bên ngoài là một nữ nhân tóc lượn sóng, đeo kính râm đang đứng cười tủm tỉm, Thảm Trác Di giật mình lùi về sau vài bước, hét lớn “Là cô!”

Đối phương hiển nhiên cũng không nghĩ tới sẽ gặp cô ở đây “Tại sao cô lại ở đây? Cô ở nhà cô ấy làm gì?”

“Cô có quen cô ấy sao?” Thảm Trác Di nghiêng người để đối phương đi vào, nhân tiện liếc bên ngoài cửa lớn thấy hai bảo vệ còn đang đứng đó cô nhanh chóng đóng cửa lại, bộ dạng y hệt một tên trộm.

“Cô?” Nữ nhân đeo kính dừng lại đánh giá cô một chút.

“Xin lỗi, đây là nhà riêng không hoan nghênh những vị khách như cô” Thảm Trác Di vẫn chưa quên được chuyện bắt cóc không lâu trước đó tuy rằng sau đó phát hiện đối phương cũng không hề có ác ý với mình...

“Cô và Sincerely có quan hệ như thế nào?” Đối phương quả nhiên là thiên kim tiểu thư, mang một phong thái nhã nhặn ung dung thản nhiên ngồi lên ghế nhìn Thảm Trác Di đi vào bếp, cô nhanh chóng trở ra cùng cốc nước lọc.

“Tôi là cô ấy...” Đôi đồng tử đảo một vòng, cười dài nói “Tình nhân”

“Khắc...”

“Đừng có gấp, cô không sao chứ?” Thảm Trác Di vờ vịt tiến đến, vỗ vỗ lưng cô ta, trong lòng vô vùng hả hê.

Cô ta vừa nãy chất vấn cô về mối quan hệ với Hoa Hi Mạt lại chỉ quan tâm đến tình hình của Hoa Hi Mạt, như vậy có thể hiểu cô ta ít nhiều có tình cảm với Hoa Hi Mạt. Huống hồ cả phản ứng thái quá lúc nãy của cô ta cũng cho thấy tám chín phần là thích Hoa Hi Mạt rồi. Trong lòng dấy lên một cảm giác thoải mái sau khi trả thù thành công, Thảm Trác Di không hề biết rằng phía sau từ lúc nào đã có một người yên tĩnh đứng đó, đem hết hoạt cảnh lúc nãy thu vào tầm mắt.

“Thảm Trác Di, cô mau đi pha trà cho khách đi” Hoa Hi Mạt lạnh lùng nói.

“A?” Thảm Trác Di vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Hoa Hi Mạt trong bộ đồ thể thao, tóc vẫn được buộc lên gọn gàng, cả người toát ra không khí thanh xuân khiến người khác ngưỡng mộ.

“Đi pha trà” Hoa Hi Mạt nói lại

Lúc này Thảm Trác Di mới nghe rõ, mà dường như trong lời nói có chút gì đó không vui. Chết thật, nếu những lời vừa rồi bị Hoa Hi Mạt nghe được, nhất định sẽ lòi cô ra xử trảm T. T...

Phải làm sao đây?

“Tôi đang định đi tìm cô, thật khéo quá cô lại đến tìm tôi” Hoa Hi Mạt cũng ngồi xuống ghế, lưng tựa vào thành ghế, lơ đãng nhìn ra ngoài

- Tôi có linh cảm cô muốn tìm tôi, vì vậy nên tôi đã đến đây, Đại tác giả

“Vậy cô tìm tôi có chuyện gì sao, Đại thương nhân?” Hoa Hi Mạt không nhanh không chậm mở miệng, chân mày hơi cau lại, tầm mắt di chuyển đến phòng bếp được đóng chặt cửa.

Đồ ngốc kia, cô tưởng trốn trong đó là có thể an toàn sao?

Vừa nhớ tới cảnh tượng ban nãy, tâm tình chuyển xấu, có bao nhiêu tức giận thể hiện hết trên khuôn mặt khiến vị khách đáng thương phía đối diện phải nín cười.

-Tôi muốn mua lại Nhà xuất bản của Đỗ tổng, đối với cô mà nói việc này là vô hại, tại sao lại ngăn cản chúng tôi?

Hoa Hi Mạt hơi nín thở, đáp “Không vui”

“Úc Gia Tùng cũng tham gia vụ này, ý cô thế nào?” Triều Hề Nhiên tuy ngoài miệng vẫn mang vẻ vui tươi song đáy mắt đã dần tối lại.

“Nói thật, nếu như hai người vì tôi mà mua lại nhà xuất bản này, vậy thì tôi chỉ có thể nói...” Hoa Hi Mạt nhẹ nhàng nở nụ cười “Đừng hòng”

Triều Hề Nhiên bị thanh âm chắc như đinh đóng cột của đối phương dọa đến sửng sốt, nhanh chóng tiếp lời “VẬY, cô định hợp tác với ai, tại sao tôi lại không thể, Triều thị nhất định phải có được nhà xuất bản này”

“Vậy thì tôi sẽ không viết sách nữa” Hoa Hi Mạt không phản đối.

“Không sáng tác cô lấy đâu ra thu nhập?” Triều Hề Nhiên tiếp tục chất vấn, sau đó lông mày khẽ nhướn lên, nói “Như vậy đi, cô hãy suy nghĩ kĩ càng rồi đến tìm tôi, tôi nhất định sẽ đợi cô”

“...” Hoa Hi Mạt ngỡ ngàng, thật không ngờ Triều Hề Nhiên và Úc Gia Tùng là cùng một giuộc. Mấy người đó nghĩ cô là loại người gì, tưởng cô là món hàng muốn mua chỉ cần trả giá thật cao là có được chắc, cô trong mắt bọn họ là người ham hư vinh đến vậy sao?” Sao vậy, nghề nghiệp của tôi ít hơn Úc Gia Tùng hay là... vì tôi là phụ nữ?” Triều Hề Nhiên đi tới trước mặt Hoa Hi Mạt, nâng cằm cô lên, hướng ánh mắt cô về phía mình. Đôi mắt đó thật đẹp, thật quyến rũ...

“Cô...” Triều Hề Nhiên mỉm cười “Còn chưa chịu đồng ý sao?”

“Lời này tôi sẽ thay cô ấy trả lời. Cô ấy nhất định, khẳng định, tuyệt đối không đồng ý. Quá khứ, hiện tại và tương lai đều như thế. Triều tiểu thư, cô là nhà tư bản lớn, không nên chỉ vì một nhà xuất bản nhỏ bé mà nhọc công như vậy. Mỗi giây mỗi phút của cô đều là vàng, mỗi khắc mỗi giờ đều có thể đem lại lợi nhuận cho công ty. Cô cứ như vậy, hại công ty tổn thất chúng tôi biết ăn nói thế nào đây. Cô là đại thương nhân, dân thường như chúng tôi quả thật không dám chạm vào...”

Thẩm Trác Di lấy hết dũng khí thao thao bất tuyệt, nuốt một ngụm nước bọt, đang định tiếp tục thì phát hiện, hai người đó căn bản không hề để ý đến cô.

Hoa Hi Mạt thấy cô đột nhiên từ trong phòng bếp vọt ra, đứng trước mặt mình nhưng ánh mắt lại dán lên người Triều Hề Nhiên mãnh liệt nói, tốc độ nói thật khiến người ta ngả mũ bái phục. Liền mau chóng tiến đến kéo áo cô, thấp giọng nói “Cô từ đâu tới mà nhiều lời như vậy, đến Đường Tăng cũng phải chịu cô”

“Á” Thẩm Trác Di cũng thấp giọng “Thấy sao hả, lợi hại không, thừa dịp cô ta còn chưa làm rõ được chuyện gì đang xảy ra, phải mau chóng “trục xuất về nước” mới được”

“Triều tiểu thư, những lời cô ấy vừa nói cũng chính là ý của tôi, hôm nay tôi còn có chút chuyện cần giải quyết, xin thứ lỗi không thể tiếp cô được nữa” Hiếm thấy Hoa Hi Mạt hiền lễ nghĩa như vậy.

Triều Hề Nhiên còn chưa kịp tiêu hóa hết những lời nói ban nãy của Thẩm Trác Di, lại được chủ nhà đích thân mở lời tiễn, thật không biết phải làm thế nào, đành âm ỉ

- Được, cô suy nghĩ cho kĩ rồi đến tìm tôi, tôi...

“Được rồi, được rồi. Em yêu à, tôi tiễn Triều tiểu thư, em đợi một chút nha~” Thẩm Trác Di vừa nói vừa nhìn Hoa Hi Mạt với ánh mắt vô cùng ám muội, vừa đẩy Triều Hề Nhiên ra cửa

Cái gì, EM YÊU?!

Hoa Hi Mạt bị câu nói này dọa đến ngây người, thậm chí cái tên kia không biết lúc trong phòng bếp đã đập đầu trúng cái gì rồi?

Thẩm Trác Di thật vất vả mới tiễn được Triều đại tiểu thư, mau chóng đóng cửa lại, quay người tựa lưng vào cửa, thở phào một hơi, hớn hờ cười.

Cuối cùng cũng trả được mối thù!

Vừa ngẩng đầu, Hoa Hi Mạt thành linh đứng ngay trước mặt cô, nhìn rất hung tợn

- Vừa nãy cô gọi tôi là cái gì ấy nhỉ?

Hoa Hi Mạt dần tiến lại gần, ép Thẩm Trác Di đang dựa cửa đứng thẳng.

“Cái đó... tôi đùa một chút thôi mà...” Thẩm Trác Di giải thích

Hoa Hi Mạt đưa tay chống lên cửa, ngăn cản con đường đào tẩu của đôi phượng, lẳng lặng nhìn thật lâu.

- Cô... tôi không dám làm thế nữa đâu, thật đấy..

“Em yêu...” Hoa Hi Mạt bỗng nhiên mở miệng, người kia như nghe thấy sét đánh ngang tai, cả người cứng đờ ra như khúc gỗ.

Thẩm Trác Di chớp mắt, ngẩn ngơ nhìn Hoa Hi Mạt, lúc này đây đó ánh mắt đó không còn quái đản lạnh lùng như trước nữa trái lại rất ôn nhu.

“Cô...” Khoảng cách giữa hai người còn chưa đến 2cm, tư thế lại rất mờ ám, tư tưởng thiếu nhi của Thẩm Trác Di được dịp nảy nở theo hướng không thích hợp.

Lẽ nào cô ấy muốn - hôn mình?

Thẩm Trác Di xấu hổ nhắm chặt mắt lại, lẳng lặng chờ...

Trên trán đột nhiên truyền đến con đau, Thẩm Trác Di nhanh tay đỡ lấy trán, cau mày “Sao cô lại búng trán tôi?”

“Cô vừa mới đắc tội với người không nên đắc tội đấy, nếu như tôi không có cơm ăn thì cô cũng nghỉ khỏe đi” Hoa Hi Mạt để lại một câu nói, ý tứ rất rõ ràng. Cô xoay người đi về phía phòng ngủ, rất nhanh đã trở lại không quên đem theo bộ quần áo mới cho Thẩm Trác Di

“Mặc vào đi, tôi muốn luyện võ!”

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

*tác giả đại nhân để tên chương là một icon gì đó nhưng vô lap của b edit nó không hiện nên chap 35 này b edit sẽ không đề tên nha~~~

Trên con đường trồng trái Ferrari đỏ nhanh chóng lao đi, tiếng động cơ phát ra quả thực có hơi khó chịu khiến tất cả thấy những người đang đi bộ quanh đó đều ngoái lại nhìn.

Đầu óc Thẩm Trác Di chẳng còn chỗ nào quan tâm đến mấy chuyện đấy nữa, đại não vẫn dừng lại lúc Hoa Hi Mạt ngồi lên xe của Triều Hề Nhiên và ánh mắt cô ta khi đó...

Hai người đó lẽ nào thật sự là...

Thẩm Trác Di nhủ mảy, từ này đến giờ cô đã vượt không ít cái đèn đỏ, may sao bây giờ đã là tối muộn nên cũng không gặp phải cơ sự gì. Đi đến ngã tư, một bóng đen vụt qua, Thẩm Trác Di bên trong xe giờ mới hoàn hồn, phanh gấp, đổi lại được một tiếng “rầm”, đâm phải cái gì rồi..

Cô sợ hãi đến mức mặt mày xám ngoét, lao đảo bước xuống xe kiểm tra

Một con chó to màu nâu nằm lạnh lẽo trên đường cái, bốn chân co giật và máu đỏ từ vùng bụng chảy ra nhuộm cả phần đường.

Thẩm Trác Di run rẩy quan sát một hồi không thấy chủ nhân của nó đâu bèn đánh bạo bấm 120 gọi cấp cứu. Y tá nhận máy nghe nói nạn nhân là một chú chó thì hết sức bàng quang, nói qua loa là sẽ mau chóng tìm một bệnh viện thú y phù hợp sau đó sẽ nhắn địa chỉ cho rồi cúp máy.

Thẩm Trác Di phần nộ, chó cũng là một cái mạng mà sao lại có thể tỏ thái độ vô trách nhiệm như vậy chứ

“Tôi ôm nó, cô lái xe đi” một giọng nam đột ngột truyền tới dọa Thẩm Trác Di giật bản mình, cô quay đầu lại nhìn - là Đoàn Dữ Thành, con người có khuôn mặt anh tuấn mang chút lạnh lùng rất đàn ông đang cúi đầu phục khoác lên người con chó. Thấy cô không có phản ứng gì, quay đầu lại liếc cô một cái

- Sao vậy? Không cứu?

“Có, có chứ” Thẩm Trác Di một lần nữa được kéo trở về hiện thực ba chân bốn cẳng chạy đi mở cửa ferrari để anh ôm con chó ngồi lên. Bản thân cũng mau chóng quay trở lại ghế tài xế, nổ máy xuất phát

“Không nên lái quá nhanh, đến cả con chó cũng tuân thủ luật giao thông, vậy mà cô...” Đoàn Dữ Thành lạnh lùng mở miệng, một tay ôm lấy đầu con chó. Hai mắt con chó nhắm nghiền, từ này giờ không hề có động tĩnh chứng tỏ vết thương lần này không nhẹ. Thẩm Trác Di qua gương chiếu hậu, nhìn người đàn ông ngồi sau với ánh mắt cảm kích

Dù bị anh quở trách cô cũng không nổi giận, bởi vì lần này là cô sai

“Tôi biết rồi”

Cùng lúc đó, bên trong một tiệm cafe 24h, hai người phụ nữ ngồi bên cạnh cửa sổ thủy tinh trong suốt, đối mặt nhau. Một người để kiểu tóc lượn sóng có vẻ không hợp tuổi, người còn lại để tóc thẳng xõa ngang vai mỉm cười nhìn đối phương, nụ cười ấy đẹp xiết bao. “Triều tiểu thư gọi tôi đến đến không phải chỉ để uống cà phê chứ?” Lại là Hoa Hi Mạt mở miệng trước, trong tâm trí cô lúc này toàn là hình ảnh Thẩm Trác Di trước khi cô quyết định theo Triều Hề Nhiên đến đây, biểu cảm lo lắng ấy...

“Hiếm lắm mới có thể mời được cô vậy mà một chút thời gian uống ly nước cũng không có sao?” Triều Hề Nhiên bung cốc latte lên, khuấy nhẹ nhưng không uống.

“Sincerely, cô đúng là...”

“Là cái gì?” Hoa Hi Mạt nhún mày hỏi ngược lại, bản thân cô cũng muốn tìm hiểu xem Triều Hề Nhiên biết bao nhiêu về mình.

“Cô bây giờ đang trong trạng thái vô cùng nguy hiểm, Đoàn Dữ Thành e là cũng không thể bảo vệ cô được nữa. Đám người bên đó đã rục rịch chuẩn bị rồi, Úc Gia Tùng tất sẽ không bỏ qua cơ hội này, nếu cô không còn sức mạnh nữa làm sao có thể tồn tại được đây?”

Lòng Hoa Hi Mạt lạnh dần...

Nếu như mình không còn sức mạnh nữa, Triều Hề Nhiên cũng đã biết, sức mạnh của mình đang mất dần...

“Chuyện này không liên quan đến cô” Hoa Hi Mạt không mặn không nhạt buông ra mấy chữ sau đó quay đầu nhìn cảnh vật trên đường qua ô cửa kính. Quán cà phê này nằm khá khuất hơn nữa lại chỉ có hội viên mới được vào, ngồi đây uống nước cho đủ là ngồi cạnh cửa kính như cô lúc này cũng không lo bị fans bắt gặp.

“Không...” Triều Hề Nhiên đưa tay ra đặt lên bàn tay lạnh lẽo của Hoa Hi Mạt trên bàn, nghiêm túc nói “Tôi có thể bảo vệ cô dù cô có mất đi tất cả”

Hoa Hi Mạt trầm mặc

Lời nói, giọng điệu cùng thần thái ấy cực kỳ giống với những gì cô đã từng nói trước đây, một thời cô chấp

Hoa Hi Mạt rút tay về, gấp một miếng hoa quả bỏ vào miệng, nói “Không cần”

Triều Hề Nhiên lúng túng nở nụ cười, bầu không khí lại trở về hiện trạng ban đầu.

“Tôi biết Úc Gia Tùng sẽ gây bất lợi cho cô, cô nên cẩn thận một chút, bất cứ lúc nào cũng có thể tìm tôi”

Triều Hề Nhiên sau khi để lại một câu nói liền đứng dậy cầm lấy áo khoác gọi phục vụ tới thanh toán

“Đi thôi, tôi đưa cô về không người kia lại sốt ruột”

Hoa Hi Mạt giật mình đôi chút hẳn là cô đang thắc mắc sao đối phương biết cô đang lo lắng cho Thẩm Trác Di, song vẫn lễ phép đứng lên cùng cô ra ra xe.

“Tôi không hiểu, cô ta có gì tốt” Triều Hề Nhiên lái xe, chỉ nói một câu

Hoa Hi Mạt im lặng, quay đầu ngắm những ánh đèn đường đang rọi lên những ngôi nhà mặt phố, khóe miệng nhếch lên.

Nói thật, chính tôi cũng không biết cô ấy có ưu điểm gì...

...

Nhìn tấm biển “Cấp cứu” treo bên ngoài phòng tất đèn, Thẩm Trác Di nhanh chóng đứng dậy tiến tới trước mặt vị bác sĩ vừa mở cửa phòng ra hỏi “Thế nào rồi?” Bác sĩ nhìn cô một chút, lắc đầu về một mối

“Á, không được sao? Sao lại thế?”

“Cô lớn tiếng như vậy làm gì, con chó này mạng lớn lắm, không đi được đâu. Cơ bản không có vấn đề gì nghiêm trọng, chỉ là tụ máu cùng mất máu thôi...” Bác sĩ nhún mày giải thích

“Ý ngài là con chó này không có chuyện gì đúng không, thật sự không có chuyện gì chứ?”

“Yên tâm đi, tuy có mất khá máu nhưng vết thương không lớn, khâu lại là xong”

“Cảm ơn bác sĩ, cảm ơn ngài” Thẩm Trác Di liên tục cúi đầu cảm ơn “Vậy lúc nào tôi có thể đón nó đi?”

Bác sĩ khoát tay “Lúc nào cũng được, mang về rồi nhớ uống thuốc theo đơn, tránh cho nó vận động mạnh như chạy nhảy, ăn nhiều chất đạm một chút, không có gì đáng lo ngại”

“Đúng rồi, cái vị đến cùng với cô, là cái anh ôm con chó ấy, cô nên đưa bạn cô đến bệnh viện kiểm tra đi, tôi thấy vết thương của anh ta không nhẹ đâu”

“Hả?”

“Cô không thấy sao?” Thầy thuốc nhìn Thẩm Trác Di lắc đầu “Máu trên người con chó có một phần là của nó, phần lớn còn lại là của người. Tôi đoán anh bạn đó của cô vì cứu con chó mà nhẫn nhịn không chịu nói ra vết thương của mình, thanh niên bây giờ hiếm gặp được người yêu thương động vật như vậy lắm. Có thể vì một con chó mà không màng đến thương tích của bản thân, nhân phẩm quả không tệ...”

Thẩm Trác Di nghe xong mau chóng tìm anh nhưng người này cứ như ma quỷ vậy không biết đã bốc hơi đâu mất rồi...

Mang con chó đáng thương về nhà, đèn trong phòng không mở, Thẩm Trác Di chỉ cảm thấy một thân uể oải muốn nhanh chóng về phòng đánh một giấc nhưng còn một nhiệm vụ quan trọng, đó là tìm giường cho chó. Thế là lại xách mông ra phòng khách kiểm hợp đệm giường

“Cô đi đâu vậy?”

Thẩm Trác Di giật nảy mình, mò mẫm bật đèn lên, hóa ra yêu nghiệt không biết về tự lúc nào đang ngồi trong phòng khách đưa lưng về phía cô.

“Cô về rồi à”

“Ừ” Hoa Hi Mạt đứng lên rất nhanh liếc thấy Thẩm Trác Di đang xách một cái túi, sắc mặt chuyển trắng, bước nhanh tới trước mặt cô chỉ vào cánh tay dính đầy máu hỏi “Làm sao vậy?!”

Thẩm Trác Di còn chưa kịp giải thích máu đó không phải của cô thì người kia đã nhanh chóng quay trở về phòng lấy hộp thuốc ra

“Ồ” Hoa Hi Mạt sau khi lau sạch máu trên tay Thẩm Trác Di mới phát hiện ra cô không bị thương “Xảy ra chuyện gì vậy?” - cô hỏi

“Trên đường đi không may đâm phải một con chó, sau đó tôi đưa nó đến bệnh viện, không biết từ lúc nào máu nó đã lan ra cả tay tôi” Thẩm Trác Di giải thích, cố ý không đề cập tới Đoàn Dữ Thành và vết thương của anh “Thật sự chỉ như vậy thôi sao?” Hoa Hi Mạt nhìn chằm chằm đối phương

Thẩm Trác Di gật gù

“Con chó đó cô đã đựng trong túi này sao?” Hoa Hi Mạt hỏi “Cô không phải đang tìm giường cho nó đấy chứ?”

“Đúng vậy a~” Thẩm Trác Di thành thật trả lời

Hoa Hi Mạt nghe xong liền vòng qua Thẩm Trác Di tiến vào phòng ngủ của cô, lạch cạch mở đèn, bỗng nhiên cười lớn

“Thẩm Trác Di, cô mau đến xem này~”

Thẩm Trác Di bị tiếng cười của cô ấy làm cho kinh sợ, bán tín bán nghi đi tới phòng ngủ, lướt qua bóng lưng Hoa Hi Mạt nhìn vào bên trong, quả nhiên - con chó kia đang khoan thai nằm cuộn lại trên giường của cô, bốn chân giữ lấy vỏ chăn, đầu ngoẹo về một bên, cái bụng với đường chỉ khâu ban nãy để lộ ra ngoài, nghe chừng là say giấc nồng rồi...

“A~~~ giường mới của tôi~~, Cầu tặc thối, đừng cho rằng bốn nương hôm nay phạm sai lầm tất lễ phải dâng giường cho người, nằm mơ đi!” Dứt lời định xông đến lôi con chó xuống thì bị Hoa Hi Mạt ngăn lại

“Con chó này thú vị thật... Đừng kéo nó, làm mất giấc ngủ của nó phòng chừng nó sẽ điên tiết cạp cô mấy phát đấy... Muahhahahaha... Ai bảo cô đang đựng lại đâm phải nó... Hahahahahaha”

“Đừng có mà đứng đấy cười nữa, nếu nó ngủ ở đây thì tôi ngủ ở đâu?” Thẩm Trác Di tội nghiệp quay sang nhìn Hoa Hi Mạt

“Tất lễ dĩ ngẫu là phòng khách rồi... Ghế sofa đó chỉ cần cô co người lại là có thể ngủ ngon lành” Hoa Hi Mạt nhìn cô, ánh mắt mang đầy hàm ý Chúc may mắn

“Hay là...” Thẩm Trác Di cố gắng vót vát nhưng nhanh chóng bị người kia chặn họng

“Không được...” Hoa Hi Mạt hớn hờ xoay người về phòng, đóng cửa để lại Thẩm Trác Di ngơ ngác ngác nhìn con chó đang mơ màng trên giường cô rồi lại nhìn ghế sofa lạnh lẽo trong phòng khách...

Sau cùng vẫn là lựa chọn phòng khách, cô phẫn nộ ôm chăn gối ra sofa, may mà nó không lạnh như cô tưởng tượng, Thẩm Trác Di ngồi đó, ủ rũ thở dài...

Chao ôi...

Vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy cửa phòng Hoa Hi Mạt, đôi mắt bỗng nhiên sáng ngời, rón rén đi tới thăm dò... Một lát sau, trên khuôn mặt sầu đau ban

nãy nở nụ cười quý dị... Nguyên nhân là bởi vì Hoa Hi Mạt không có khóa phòng, vậy thì...

Như một tên trộm, cô lặng lẽ tiến vào phòng Hoa Hi Mạt, trong phòng có một mùi thơm thoang thoang, đích xác là mùi vị độc nhất trên người cô. Thẩm Trác Di không to gan đến nỗi nằm bên cạnh Hoa Hi Mạt, phòng rộng như vậy, cô kiếm tạm một chỗ để nằm, ít nhất thì cả phòng cô ấy được trải thảm lông cừu, nằm sẽ thoải mái hơn ghế sofa

Thẩm Trác Di thở phào một hơi, nhẹ nhàng nằm xuống, từ từ thiếp đi

Trong cơn mơ màng cảm thấy có một vật thể ấm áp tiến lại gần cô, dần dần tiến sát lại bên cạnh cô. Thẩm Trác Di rất không thoải mái mở mắt ra, tình hình phát hiện có một người đang ôm cô, đầu tựa vào cô cô.

Hoa Hi Mạt?!!

“Đừng nhúc nhích...” Hoa Hi Mạt nắm bắt, hai tay siết lấy eo Thẩm Trác Di, chân gác lên hai chân cô, hơi thở nhẹ nhàng phả vào cổ cô, hơi ngứa, đùa giỡn coi cô là gối ôm sao...

Thẩm Trác Di cũng không dám cử động nữa, hơi thở gần kề như vậy khiến tim cô nhảy loạn lên...

Không tức thị sắc...

Yêu tình, cô nhất định là cô ý mà!!!

*lại là tở và chuyện mục làm nhảm đây: không biết các bạn sao chứ tớ thấy nản quá~~~ ngồi đợi hai người này chính thức yêu nhau không khác nào đợi conan ra tập tiếp theo~~~ mòn mỏi a~~~ truyện thì ngắn mà hai vị cứ dùng giảng thả thính nhau thế này~~~ tội nghiệp tui lắm~~~ T.T~~~

P.s : các b có ai đang xem goblin hăm?? b edit đang rất cuồng chú thần chết trong phim đó~~~ hảo soái a~~~

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Thổ lộ

Thẩm Trác Di phần nộ đứng trước gương bên trong phòng tắm, nguồn cơn của sự tức giận này có lẽ đến từ vết bầm trên trán cô. Giờ tay chạm nhẹ một cái, đau đến muốn chửi thề thật vất vả lắm mới tìm được cách che đi vết tím đó...

Hoa Hi Mạt chết tiệt, rõ ràng tối qua là cô mò đến ôm tôi ngủ vậy mà sáng sớm nay đột nhiên tỉnh giấc nói cái gì mà cô có “ý đồ bất chính” sau đó lại không đầu không đuôi trèo lên giường ngủ tiếp. Nghĩ đến đây người nào đó hận không thể đập đôi phương một cước, đành cắn răng nhẫn nhịn...

Hoa Hi Mạt dụi mắt, thấy một thân ảnh đang chuyển động trong phòng tắm lập tức hét lớn “Ai, có trộm?!”

Cô mới chính là kẻ trộm ấy, Hoa Tặc!

Thẩm Trác Di kì thực rất muốn chạy ra mắng một câu như thế nhưng ngặt nỗi Hoa Hi Mạt lại là sếp lớn hiện tại của cô, bắt đắc dĩ chỉ có thể nhịn sau đó vì để tránh cho cục giận này hại đến tim cô đành nghĩ sang chuyện khác, ai ya vị ti ti này sáng ra đã gào loạn lên như vậy để làm gì, cô cắn cắn môi cô gắng biểu hiện thật bình thường rồi cầm khăn tắm ra ngoài tiện thể liếc người kia một cái...

“Là tôi đang tắm”

Hoa Hi Mạt ngẩn ra đôi chút, nhìn chằm chằm chiếc gương trong phòng tắm, gương mặt đờ đẫn rất lâu sau mới hồi phục tinh thần

Nổi nóng với tôi làm gì...

“Đồ tổng có gọi điện tới, nói có vị đạo diễn muốn cải biên tác phẩm của cô, chuyện thù lao và việc quay phim đều đợi cô đến bàn luận trực tiếp” Thẩm Trác Di cũng vì suy nghĩ không đâu mà rất lâu mới nhớ tới chuyện này, sáng nay mơ mơ màng màng đối phương hết sức ngạc nhiên, hỏi rõ cô là ai rồi mới nói chuyện công việc với cô

“Thế à?” Hoa Hi Mạt có vẻ không quá quan tâm việc đó, cô cầm sổ ghi chép cá nhân ngồi trên sofa, mở TV trước mặt ra bên cạnh đặt một ly trà Phở Nhị, đeo kính ung dung ngồi xem

“Nhìn lâu như vậy phải trả phí đó!” Hoa Hi Mạt đột ngột buông ra một câu

Thẩm Trác Di vì câu nói này mới phát hiện cô quả thật đã ngây ngốc nhìn cô ấy rất lâu, mặt có chút đỏ nhanh chóng đi xuống bếp

Yêu nghiệt này...

Khỏe miệng Hoa Hi Mạt cứ thế cong lên, giờ cô tay lên xem đồng hồ sau đó gọi cho Đỗ Tử Đằng một cú điện thoại hẹn ngày giờ cẩn thận rồi tiếp tục sáng tác

“Buổi trưa ăn cô muốn ăn gì?” Thẩm Trác Di vừa thu dọn nhà bếp vừa mở miệng hỏi, cắt đứt dòng suy nghĩ của Hoa Hi Mạt.

“Tùy ý đi” Hoa Hi Mạt vẫn không rời mắt khỏi màn hình, khoát tay nói

Tùy ý?

Thẩm Trác Di cau mày, trên thế giới này khó khăn nhất sợ rằng chính là câu “tùy ý” kia, cô lắc lắc đầu, biết không thể động đến người đang làm việc đành cầm chìa khóa xe đi siêu thị. Hôm nay vừa vận là ngày nghỉ, bên ngoài siêu thị người xe ra vào nườm nượp khiến việc tìm chỗ đậu xe trở nên rất khó khăn. Đang lúc do dự, Thẩm Trác Di thấy Vân Phi Hi, Tiểu Di đã lâu không gặp” Vân Phi vận một bộ âu phục sang trọng bó sát rất tôn dáng, tinh thần có vẻ rất phấn chấn không nhăn nhó như hồi làm sếp của cô, đáng tiếc sao hần lại mang một vẻ đẹp “hoa nhường nguyệt thẹn” thế kia cơ chứ?

Thẩm Trác Di nghĩ đến đây tâm tình có chút vui vẻ, lắc lắc đầu “Vân Phi, sao cậu lại ở đây, thật khéo nha”

“Cậu ấy, mấy ngày nay cút đi đâu, hại tớ với hai đứa nó nhớ lên nhớ xuống. Còn nơi này, chính là chỗ tớ làm việc đây”

Thẩm Trác Di giật mình, nhìn lại siêu thị một cái, nếu không nhầm nó chuẩn chỉnh chính là một cái siêu thị, hơn thế nữa còn là một trong hai siêu thị lớn nhất thành phố, lẽ nào cái tên này chính là Phú Nhị Đại?

“Không ngờ nha, Quý* công tử”

*quý trong “quý tộc” chứ kp phải họ Vân Phi đâu nhé

“Giờ mới biết đúng là quá muộn” Vân Phi đắc ý, nghiêng người tay gác lên cửa sổ xe Thẩm Trác Di, nháy mắt một cái nói “Tớ vẫn là quý tộc độc thân, giờ cậu đến với tớ vẫn còn kịp đấy”

Thẩm Trác Di cười lớn “Vây cậu phải bỏ cái kiểu chải chuốt của cậu đi”

Vân Phi hăm hực khoanh tay lắc đầu “Xem kia, rõ là một cơ hội tốt mà cậu còn chôi bỏ, thật đáng tiếc”

“Đúng rồi, Bánh bao với Gấu trúc vẫn khỏe chứ?”

“Vân Ồn, hai đứa nó một làm thư ký cho tớ, một quản lý chi nhánh siêu thị” Vân Phi ngừng lại ngắm nghía Thẩm Trác Di một chút “Nếu hồi đó cậu không xin nghỉ đột ngột tớ đã có thể sắp xếp cho cậu một vị trí”

“Vị trí gì?”

“Phu nhân Tổng giám đốc” Vân Phi nói xong ôm miệng cười haha

Thẩm Trác Di im lặng

“Đúng rồi, cậu đến siêu thị mua đồ à?” Vân Phi ngó nghiêng một chút “Đang tìm chỗ đậu xe sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy~~, không còn chỗ nào luôn” Thẩm Trác Di vừa nghĩ tới chuyện này tinh thần liền sa sút hẳn, nghĩ thầm chẳng bằng tùy tiện tìm một chỗ mua thức ăn sẵn về nhà hạ yếu tính cũng được.

Vân Phi mở cửa xe, ngồi sang ghế phó lái “Để tớ chỉ cho cậu một con đường sáng”

Thẩm Trác Di bất đắc dĩ gật đầu, nơi Vân Phi chỉ đến thì ra chính là hầm xe riêng của Vân Gia, người bình thường như cô căn bản không có cửa vào.

Đậu xe xong xuôi, Vân Phi cùng Thẩm Trác Di vào thang máy, sau đó dẫn cô trực tiếp đến quầy thực phẩm

“Được rồi đại nhân, rất cảm ơn cậu đã đưa tớ đến đây, giờ cậu đi được rồi đấy” Thẩm Trác Di đẩy đẩy Vân Phi muốn đuổi hần đi, có hần ở đây biết bao ánh mắt nhìn cô, rất khó chịu

“Này, cậu thế mà lại ăn cháo đá bát a~” Vân Phi vận vẹo ngón tay “Thật đúng là đồ vô lương tâm”

“Sao chứ?” Thẩm Trác Di đứng khoanh tay “Là cậu tự nguyện mà” Chuông điện thoại vang lên, Thẩm Trác Di vừa nhìn màn hình đã sa sầm mặt - Là Hoa Hi Mạt

“Cô đi đâu mà lâu vậy, sao vẫn chưa về?” Thanh âm bên đầu kia có vẻ rất tức giận

“Về ngay đây, hôm nay siêu thị đông quá~~~”

Vân Phi bên cạnh nhìn không được bật cười, cô vừa nghe điện thoại vừa lấy tay chọc Vân Phi một cái, trừng mắt nhìn hắn “Cười nữa tớ sẽ xử đẹp cậu”

Vân Phi nghe xong lập tức im miệng, thuận tiện lấy tay làm động tác kéo khóa mồm.

“Bên cạnh cô có người?” Đầu dây bên kia lại hỏi

“Không a~, là nhân viên siêu thị” Thẩm Trác Di liếc Vân Phi một cái, thuận tiện trả lời. Trực giác nói cho cô biết không thích hợp nói rõ thân phận người bên cạnh cho Hoa Hi Mạt

Đối phương trầm mặc một lúc mới chậm chậm mở miệng “Về sớm một chút, tôi đói rồi”

“Được” Thẩm Trác Di tắt máy, khẽ thở ra một hơi hình như cô bị càng ngày càng bị dính yêu khí, nghiêng đầu hiển nhiên là thấy Vân Phi ngay bên cạnh.

“Này, cậu đang làm cái trò biến thái gì vậy?”

“Nghe trộm” Vân Phi không để bụng “Tớ còn tưởng cậu kiếm được một chỗ làm nào đó siêu cấp nhiều tiền rồi chứ, hóa ra là trợ lý của Sincerely, mau nói, cậu quyến rũ được cô ta từ bao giờ vậy?”

“Cái gì gọi là quyến rũ, tớ đây là đi phỏng vấn đảng hoàng nha~” Thẩm Trác Di trong lòng có chút chột dạ

“Một công việc tốt như ở siêu thị còn không muốn lại đi làm bảo mẫu trông trẻ 24h, nói không phải cậu quyến rũ người ta ai tin chứ?” Vân Phi tuy nói mấy câu đầy hàm ý song trong lòng thì thực chẳng lưu tâm.

“Là yêu đấy, tin không?” Thẩm Trác Di gia tăng âm lượng cũng là để áp chế bản thân đang bối rối trước mặt Vân Phi.

Mình đối với cô ấy, là thứ tình cảm này sao?

Cuộc trò chuyện không kéo dài lâu, Vân Phi phải quay trở về làm việc. Thẩm Trác Di tùy tiện mua chút nguyên liệu sau đó phi như bay về nhà. Vừa tới cửa đã thấy một đôi giày cao gót lạ lẫm để đó, nhú nhú mày.

Có khách sao?

Lúc đi ngang qua phòng khách, nhìn thấy mái tóc lượn sóng, không cần hỏi cũng biết vị khách kia là tiểu thư nhà nào. Hoa Hi Mạt thấy cô về chỉ gật đầu tiện đà dặn dò “Cô mau đi nấu cơm đi, hôm nay Triều tiểu thư sẽ ở lại đây ăn cơm”

Thẩm Trác Di nghe xong trong lòng nảy sinh chút uất ức, hóa ra yêu nghiệt này thật sự coi cô là bảo mẫu, được rồi, đây không phải cũng là kết quả cô mong muốn sao. Mang sự phẫn nộ cùng đồ vừa mới mua tiến vào nhà bếp.

Sự tức giận được cô trút hết lên thức ăn đang thái trên thớt, càng nghĩ càng thấy không yên

Không biết hai người đó đang nói gì, lại còn vừa nói vừa cười...”Á!” vì mãi suy nghĩ lung tung nên Thẩm Trác Di đã cắt vào tay, cô cố nhìn đau đưa tay lên miệng

“Sao lại không cẩn thận như vậy?” Hoa Hi Mạt không biết đi vào từ lúc nào, vừa vặn thấy ngay cảnh đó vội vàng nắm tay Thẩm Trác Di lo lắng hỏi “Chờ một chút tôi lấy thuốc mỡ bôi băng gạc”

“Không sao đâu mà...”

“Sao lại chảy nhiều máu như vậy chứ, vết thương chắc hẳn sâu lắm...” Hoa Hi Mạt càng lo lắng Thẩm Trác Di càng không biết phải làm sao thấy tâm trạng cô ấy như vậy, tâm tình cô cũng coi như là dễ chịu hơn lúc này.

Xem ra cô ấy vẫn coi mình là bạn

“Sao vậy?” Triều Hề Nhiên đứng ở cửa bếp nhú mày hỏi

“Cô ấy không cẩn thận cắt vào tay, tôi đi lấy hòm thuốc” Dứt lời Hoa Hi Mạt rời đi, trong phòng bếp chỉ còn lại hai người. Không biết đây là lần thứ mấy cô phải dùng đến hộp thuốc này rồi..

“À, cơm rất nhanh sẽ xong thôi” Thẩm Trác Di hướng Triều Hề Nhiên lúng túng mở miệng vậy mà cô ta lại xem ra có vẻ rất hứng thú

“Cô có biết cô đã mang đến cho cô ấy bao nhiêu phiền phức không?” Triều Hề Nhiên hỏi lâu mới phun ra mấy chữ

“Cái gì?” Thẩm Trác Di không hiểu

“Tôi thật không thể hiểu nổi sao cô ấy lại coi trọng một người như cô... Còn vì cô mà lưu lại đây,,” Triều Hề Nhiên sau khi buông ra một câu đầy khó hiểu liền xoay người rời đi mà lúc này Hoa Hi Mạt vừa vặn cầm hòm thuốc chạy tới.

“Cái đồ đại nghịch này...” Hoa Hi Mạt một bên bôi thuốc cho Thẩm Trác Di, một bên trách cô “Không phải nói bản thân là cao thủ sao, thế mà lại dễ

thương tích như vậy”

Thẩm Trác Di sau câu nói ban nãy của Triều Hề Nhiên đầu óc có chút mơ hồ, bây giờ nghe Hoa Hi Mạt nói ra mấy lời cô mới tỉnh lại. Nhìn cô ấy, từ góc độ này khuôn mặt ấy thật ủy mị, tâm đã không còn chịu sự điều khiển của não nữa, cô đưa tay lên sờ mặt Hoa Hi Mạt. Đối phương hiển nhiên là giật mình ngẩn ra

“Xin lỗi” Thẩm Trác Di rút tay về luyến tiếc nói

“Được rồi, buổi trưa cô không cần nấu nữa, chúng ta ra ngoài ăn” Hoa Hi Mạt vẫn không nhìn cô, tự mình lăm bằm

“Không cần, tôi vẫn nấu được mà, chỉ là vừa nãy không cần thận chút thôi, lần sau sẽ không thế nữa”

“Thật?” Hoa Hi Mạt ngẩng đầu nhìn thẳng mắt đối phương, thấy hình ảnh của mình trong đôi đồng tử ấy, sững sờ...

“Thật mà”

Tuy không biết câu nói kia của Triều Hề Nhiên có hàm ý gì nhưng Thẩm Trác Di có cảm giác trong lòng nở hoa, không bao lâu nữa nó sẽ rất rực rỡ...

Bữa cơm này nhìn thì có vẻ rất bình thường nhưng thực lại không phải thế

Triều Hề Nhiên không ngừng đùa giỡn với Hoa Hi Mạt, hai bọn họ cười đùa rất vui vẻ chỉ có Thẩm Trác Di là miễn cưỡng cười theo. Cô nhìn thấy ánh mắt sáng ngời của Hoa Hi Mạt, cô ấy như vậy lại càng xinh đẹp xinh đẹp đến mức ngay cả cô cũng không chịu nổi.

“Tôi gặp”

“Tôi gặp”

Sau khi Triều Hề Nhiên ra về, tâm tình Hoa Hi Mạt có vẻ rất tốt lại mở máy tính ra tiếp tục làm việc

Thẩm Trác Di đi tới sau cô, không muốn quấy rầy cô, chỉ lẳng lặng ngắm nhìn bóng lưng nhỏ bé ấy...

“Đầu tư quay phim chính là Triều Thị cũng chính là công ty của Triều Hề Nhiên”

“Sao cô biết tôi muốn hỏi cái này?”

Hoa Hi Mạt ngừng lại, chậm rãi quay đầu cười một cái “Trong đầu cô đang nghĩ cái gì sao tôi lại không biết được chứ?”

“Cô biết hết sao?” Thẩm Trác Di tỉnh táo hỏi

“Thật ra thì không hẳn là biết hết” Hoa Hi Mạt quay người lại tiếp tục sự nghiệp máy tính “Tôi làm những chuyện này đều có nguyên do và mục đích cả, sau này cô sẽ rõ”

“Chuyện của cô sao tôi phải rõ ràng?” Lời vừa nói ra liền hối hận, cô ấy là ai, cô ấy với cô có quan hệ gì, sao phải hỏi đến cùng như vậy chứ

“Là tôi thất lễ” Thẩm Trác Di xoay người rời đi

“Trước đây tôi rất yêu một người nhưng khi đó tôi còn quá trẻ quá ngây thơ không thể nào tiếp thu được tình cảm của chị ấy, vì thế nên tôi đành chọn cách trốn tránh từ chối tình cảm này... Nhưng bây giờ tôi hối hận rồi, tôi rất muốn nói cho chị ấy biết, tôi yêu chị ấy, tất cả bao gồm cả sự điên cuồng của chị ấy. Vì lẽ đó tôi muốn thực hiện bộ phim này để tuyên bố với toàn thể thế giới, tôi đã không còn là tôi của trước đây như nhục trốn tránh nữa...”

*cảm thấy ch này edit không được tốt, các b đọc có thấy sạn cũng bỏ qua cho tớ nhé :**

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Mua

Cuộc nói chuyện lần đó bởi vì Thẩm Trác Di trầm mặc mà kết thúc, rất lâu sau này khi Thẩm Trác Di nhớ lại tình cảnh đó liền cảm thấy ngọt ngào đến khó chịu. Nếu như lúc đó mạnh miệng hỏi đến cùng rằng người Hoa Hi Mạt thích đích xác là ai vậy thì những hiểu lầm không đáng có sau đó có lẽ sẽ không xảy ra như vậy thì...

Thẩm Trác Di yên lặng làm xong việc của chính mình, vì đi xe buýt nên cô có thời gian chậm rãi tản bộ bên bờ sông Hoàng Phố, để gió nhẹ từ dưới sông thổi qua mặt, cảm nhận từng chút từng chút sự lạnh lẽo cô đơn ấy, đột nhiên cô cười lớn, một nụ cười tự giễu, rất nhanh nụ cười ấy bị âm thanh sóng vỗ

nhấn chìm.

Cô ấy nói cô ấy thích một người, thì ra là cô ấy đã có người trong lòng...

Thẩm Trác Di đi dưới những ánh sáng hắt lên từ mặt sông, bắt đầu nhớ lại từng khung cảnh, từng cuộc trò chuyện, cũng nhờ đó mà dần xác định được tình cảm của chính mình.

Thì ra mình đã thích cô ấy từ lâu nhưng là bắt đầu từ bao giờ?

Ngừng lại một chút, cô đứng dựa vào thành lan can trên cầu, rất nhiều người vội vã bước ngang qua cô, có những đôi tình nhân nắm chặt tay nhau sóng bước, cũng có những đứa trẻ theo bố mẹ đi tản bộ. Thẩm Trác Di nhắm mắt, nhìn từng người, từng người một lướt qua, tâm tư rối bời.

“Cô ở đây, cô ấy sẽ lo lắng” Một giọng nam từ bên cạnh vang lên, ngữ khí mang phần nhiều sự lạnh lùng

“Là anh sao?” Thẩm Trác Di nhìn cánh tay bị thương của anh một chút, khẽ nhíu mày.

Anh ấy quả nhiên vì cứu con chó kia mà bị thương.

“Về đi” Người kia ở trước mặt Thẩm Trác Di dừng lại đôi chút, liếc cô một cái. Ngay vào lúc Thẩm Trác Di cho rằng anh sẽ nói gì đó với cô thì người ấy lại dứt khoát cất bước đi, biến mất trong bóng đêm của Thượng Hải.

“Người kỳ lạ...” Thẩm Trác Di thấp giọng nói, nhìn bóng lưng anh rời đi, tâm tình càng rối thêm.

Một chiếc Ferrari lái đến vệ đường, âm thanh mạnh mẽ của động cơ đã thu hút sự chú ý của Thẩm Trác Di, khẽ rung mình, chiếc xe này dường như không thể quen thuộc hơn nữa. Cửa xe mở ra, một cô gái có phong thái hơn người bước xuống. Cô mặc một chiếc áo gió vàng nhạt, góc áo bị gió nhẹ thổi lên. Đầu tiên cô quan sát bốn phía, sau khi xác định Thẩm Trác Di đang đứng ở đâu liền cứ thế bước nhanh tới.

Thẩm Trác Di không biết làm sao để đối mặt với cô ấy, chỉ cảm thấy hoảng hốt, đôi chân thật giống như không phải của cô nữa cứ khóa chặt cô lại chỗ này chờ người kia đến.

Hoa Hi Mạt rất nhanh đến trước mặt cô, khuôn mặt lạnh lùng lộ ra vẻ xa cách

“Muốn đi?” Qua hồi lâu cô mới mở miệng

“Chỉ là ra ngoài đi dạo chút thôi” Thẩm Trác Di trả lời, thật ra thì việc này là hậu quả của kích động nhất thời gây ra nhưng bây giờ đứng trước mặt cô ấy, cô thực sự không nở rời. “Không cho đi” sắc mặt Hoa Hi Mạt dần trở nên dịu dàng hơn, kéo kéo góc áo Thẩm Trác Di bộ dạng y hệt mấy con thú nuôi đòi chủ súng nịnh “Con chó kia của cô còn ở lại nhà tôi đấy”

Thẩm Trác Di ngạc nhiên

Làm gì còn nơi nào có người dùng cách này để giữ người ta ở lại chứ, hơn nữa con chó đó cũng không phải của cô...

“Tôi nói tôi đi lúc nào” Thẩm Trác Di khoát tay một cái “Chỉ là ra đây hóng gió chút thôi”

Hoa Hi Mạt nghe thấy vậy, khuôn mặt hiển nhiên vui vẻ lên rất nhiều.

“Vậy tại sao cô lại đột ngột đi mà không nói tiếng nào vậy, không có kỷ luật gì cả...”

Thẩm Trác Di thấy đối phương nở nụ cười rạng rỡ như vậy cũng cười theo. Vừa mới quyết tâm như vậy, bây giờ nhìn cô ấy tâm lại có chút dao động rồi. Thẩm Trác Di bất đắc dĩ lắc đầu.

“Đi, cô không về con chó kia của cô bắt nạt tôi chết mất” Hoa Hi Mạt rất tự nhiên cầm tay Thẩm Trác Di dắt cô đến chỗ xe, lần này là Hoa Hi Mạt lái. Thẩm Trác Di nhớ lại vụ tai nạn lần trước, trong lòng có chút căng thẳng, tự mình thắt dây an toàn thật chặt, sau đó nắm lấy tay cầm trên đầu xe.

“Cô... cô đi chậm một chút”

Hoa Hi Mạt liếc cô một cái, cười quỷ dị, sang số nói “Yên tâm đi, nhất định khiến cô ‘thỏa mãn’”

Kết quả của hai từ “thỏa mãn” chính là đêm đó Thẩm Trác Di nôn không ít...

Thứ hai, trời vừa sáng, Đỗ Tử Đằng đã đến quán cà phê, hai chân vắt chéo, đầu hướng ra ngoài cửa sổ ngắm cảnh. Gần đây ông ta mới ngộ ra một chuyện, chỉ cần Úc Gia Tùng và Triều Hề Nhiên còn tiếp tục cạnh tranh nhau phân cao thấp, vậy thì Nhà xuất bản của ông ta còn lâu mới bị thu mua.

Nghĩ đến đó tâm tình tâm tình tốt lên rất nhiều.

Hiện tại cái giá mà hai bên đưa ra đã cao như thế, mình chỉ cần ổn định đến thời điểm mấu chốt đưa ra một cái giá thật chói tai nếu được có thể giữ lại được nhà xuất bản, nếu không được thì chỉ ít số tiền bán đó cũng khiến mình hưởng thụ tới già...

Chỉ là...

Đỗ Tử Đằng tựa lưng vào ghế, thở dài.

Chỉ là không nỡ để Sincerely đi.

Hắn lấy ví da ra, bên trong đó có một bức ảnh cũ đã mất một nửa. Trong hình còn lại là một nam nhân cùng một bé gái. Cô bé cười rất dễ thương, hai bên má có lúm đồng tiền nhợt. Nam nhân mất một mí, có hơi hói, thân hình đã hơi phát tướng nhưng nhìn rất đôn hậu, ánh mắt tràn đầy tình phụ tử.

“Con gái...”

Đỗ Tử Đằng hai tay run run, sờ sờ vào cô bé trong hình, hốc mắt bất giác đỏ lên.

“Đỗ tổng” Hoa Hi Mạt mang theo Thẩm Trác Di đi vào ngồi đối diện với Đỗ Tử Đằng. Thẩm Trác Di tất nhiên là ngồi bên cạnh Hoa Hi Mạt. Hai người tới rồi” Đỗ Tử Đằng nở nụ cười nồng nhiệt “Đồ ăn nguội hết cả rồi, để tôi gọi phục vụ tới thay”

“Không cần đâu, Đỗ tổng” Hoa Hi Mạt liếc Thẩm Trác Di một cái “Chúng tôi đã ăn một chút trước khi đi rồi, tạm thời rất no”

“À, vậy cũng tốt” Đỗ Tử Đằng cũng liếc qua bên Thẩm Trác Di, tiếp tục nói “Hôm nay cô hẹn tôi đến có việc gì?”

“Đỗ tổng có phải đang có ý định nhượng lại nhà xuất bản không?”

Một câu này của Hoa Hi Mạt đã làm Đỗ Tử Đằng sắc cà phê, vội vàng ngừng đầu lên hỏi “Tại sao lại hỏi như vậy?”

“Là thế này, tôi biết hiện nay đang có hai bên tập đoàn muốn mua nhà xuất bản của ngài. Nói thế nào thì ngài cũng có cảm tình với nhà xuất bản này, nếu tìm được một giá thích hợp, tôi tin ngài nhất định sẽ động tâm”

Đỗ Tử Đằng chăm chú nghe cô nói, sau lại nhìn cô một hồi lâu, yên lặng uống cà phê

Thẩm Trác Di cũng kinh ngạc nhìn Hoa Hi Mạt, không biết cô ấy đang giở trò quỷ gì, cuộc trò chuyện tới qua tự dừng ủa về

“Ngày mai tôi có hẹn Đỗ tổng, cô đi cùng đi, đến lúc đó cần cô giúp”

Bây giờ lại thấy bộ dạng này của Hoa Hi Mạt, trong lòng Thẩm Trác Di đột nhiên rất mơ hồ

Cô rốt cuộc lại đang giở trò gì vậy?

“Đúng như cô nói, tôi đối với nhà xuất bản này quả thật không nỡ...” Đỗ Tử Đằng đã do dự rất nhiều trước khi quyết định mở miệng, nhưng vẫn không trả lời vấn đề Hoa Hi Mạt đưa ra. Nếu như ông ta nói ra dự định thật sự của bản thân nhất định Hoa Hi Mạt sẽ vô cùng căm ghét ông. Đương nhiên cô ấy cũng có thể không rồi sau đó cảm khoản phí bồi thường hợp đồng đi tìm nhà xuất bản khác.

“Được, người quang minh không nói chuyện mờ ám, tôi và ngài hợp tác lâu như vậy cũng đã nhìn thấu tình cảm của ngài với nhà xuất bản. Đã vậy tôi có một ý kiến, không biết Đỗ Tổng có ưng thuận không?”

“Ý kiến gì?”

“Tôi sẽ tìm cho ngài một nhà đầu tư, cô ấy sẽ là cổ đông lớn, ngài là cổ đông nhỏ. Mọi hoạt động vẫn là ở ngài, toàn bộ nhân viên và công nhân của nhà xuất bản đều không đổi, thế nào?”

Đỗ Tử Đằng hơi sững sờ “Có người như vậy sao?”

“Đúng, cô ấy hiện tại cũng ở đây” Khóe miệng Hoa Hi Mạt nhếch lên

“Ở đâu?” Đỗ Tử Đằng ngó quanh nhưng không phát hiện ra ai khả nghi

Hoa Hi Mạt cười nhợt, kéo tay Thẩm Trác Di, lại dùng tay mình chỉ chỉ “Là cô ấy...”

...

“Sao lại nói tôi muốn mua?” Thẩm Trác Di vừa nhìn thẳng đường lái, vừa hỏi Hoa Hi Mạt “Tôi không có tiền, hơn nữa không phải tôi còn đang làm việc cho cô đấy ư?”

“Cô có thể không cần làm việc cho tôi nữa” Hoa Hi Mạt trả lời một câu đầy bất ngờ.

“Hả?” Thẩm Trác Di vẫn không hiểu

Hoa Hi Mạt không định trả lời cô, dựa người vào cửa xe “Đỗ Tử Đằng thật ra là một người cha tốt, ông ta giữ lại nhà xuất bản này cũng vì con gái ông ta. Nhiều năm trước con gái ông ta mất tích, lúc đó ông ta chưa giàu có như bây giờ. Từ đó ông ta tu chí làm ăn, gây dựng nên nhà xuất bản này để con

gái ông ta nếu có ở đâu cũng có thể thấy được mà trở về”

“Không nghĩ tới không ta lại có tâm sự buồn như vậy, nhưng tại sao bây giờ lại muốn bán nó?”

“Điều này cũng không thể trách ông ấy, là tôi đã mang phiền phức đến cho ông ấy”

Thẩm Trác Di như nhìn thấy được tâm tình nặng trĩu của Hoa Hi Mạt. Cô đỡ xe vào lề đường, cầm tay cô ấy xoa xoa.

Hoa Hi Mạt ngăn ra đôi chút nhưng rất nhanh thả lỏng người

“Về tài chính cô không cần lo lắng, tôi đã tìm được người chống đỡ, cô chỉ cần làm tốt nhiệm vụ của một đại cổ đông là được. Có sự việc gì phát sinh thì cùng tôi thương lượng” Cô xoay người, vui mừng vào ngực Thẩm Trác Di

Thẩm Trác Di ngăn ngó, quên luôn cả việc xoa tay cho người kia. Chỉ cảm thấy trên mặt đột nhiên nóng ran, tâm tình cũng bắt đầu hỗn loạn

“Việc đó...” Hương thơm độc nhất của Hoa Hi Mạt bay vào cánh mũi cô “Nếu là đồ cô mua, tôi không thể nhận không được”

“Hoa Hi Mạt nghe vậy mở mắt ra, từ dưới nhìn lên Thẩm Trác Di cười đáp “Đương nhiên tôi sẽ không cho không cô rồi, phải có trao đổi”

“Trao đổi cái gì?”

Hoa Hi Mạt vui vẻ ngồi hẳn dậy, nhìn kỹ đối phương, đưa miệng đến bên tai cô nói khẽ

“Rất đơn giản, lấy thân báo đáp”

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Thư thái

Kể từ ngày Hoa Hi Mạt vô ý đùa giỡn buông ra một câu “lấy thân báo đáp” Thẩm Trác Di sau đó đều như muốn tránh mặt cô. Hoa Hi Mạt nhận ra được điều ấy, tinh thần có chút sa sút song mấy ngày gần đây bận đến tối mắt tối mũi tình trạng đó chuyển thành hai người chỉ cần ngầm hiểu ý nhau không cần gặp mặt.

Cũng được, như thế cũng không tệ

Hoa Hi Mạt nhấp một ngụm rượu đỏ, xa xa thấy một tên con trai đang trò chuyện vui vẻ với Thẩm Trác Di. Cô hôm nay mặc một chiếc váy màu vàng nhạt, đi đôi giày cao gót khoảng chừng 5cm, tóc búi sau gáy, tràn đầy nữ tính.

Hoa Hi Mạt nở nụ cười.

Không ngờ đối phương khi vận một thân dạ phục lại có sức hấp dẫn đến vậy.

“Tiểu thư, có thể mời cô lát nữa nhảy với tôi một đoạn không?” Một nam trung niên với cử chỉ tao nhã đi tới, ông ta để râu hai bên đáng đáp lại mang chút đáng yêu.

“Được” Hoa Hi Mạt lễ phép cười, gật đầu nói.

“Bạn của tiểu thư đâu?” Người kia liếc mắt bốn chung quanh thật không thấy ai có thể xứng với người trước mắt này.

“Chắc là chạy đi đâu đó rồi” Hoa Hi Mạt xoay người đi tới trước bàn để đồ ăn nhìn ngắm một chút sau đó cầm một chiếc đĩa định lấy một miếng bánh hoa quả.

Một cánh tay đưa ra không biết là hữu ý hay vô ý đụng đến làn da trắng mịn của cô, quay đầu nhìn lại thì ra là nam trung niên vừa mới tới.

“Tinh nguyện vì tiểu thư cống hiến” Người kia nhìn Hoa Hi Mạt cười híp mắt

Hoa Hi Mạt hơi co tay lại đặt ra sau lưng vẫn mỉm cười lễ phép nhưng trong lòng thực chán ngấy tên sắc lang trước mặt rồi. Cánh tay để sau lưng hơi vẩy vẩy : có khi nào sẽ lây bệnh truyền nhiễm từ lão không

“Xin lỗi tiên sinh, vị tiểu thư này là bạn của tôi, vì lẽ đó lát nữa khúc vũ kia cô ấy có khả năng sẽ không thể cùng ngài nhảy được. Bánh trái cây cũng không phiền ngài lấy hộ nữa” Thẩm Trác Di không biết từ khi nào từ góc phòng chạy tới kéo Hoa Hi Mạt về phía sau mình.

Sắc lang đúng là đầu đầu cũng có...

“Nhưng vị tiểu thư kia đã...” Người kia vẫn không dễ dàng bỏ qua

“Thật sao?” Thảm Trác Di quay đầu liếc Hoa Hi Mạt một cái, tràn đầy sát khí, người sau né tránh ánh mắt của cô, không trả lời.

Mình sợ quá, hừm

“Tiểu thư, cô...” Đôi phương dường như muốn nói gì nhưng lại thôi

“Được rồi, Leo. Coi như ông nể mặt Triều Hề Nhiên tôi, bỏ qua cho khách của tôi có được không?” Triều Hề Nhiên một thân váy đen, tóc xoắn nhẹ buông tùy ý trên vai, đôi mắt màu hoa hồng đậm, trên cổ đeo dây chuyền bạc lấp lánh, thong dong bước về phía này.

Cô nhìn Thảm Trác Di và Hoa Hi Mạt một chút rồi nghiêng đầu khoác tay lên vai người đàn ông kia, dáng vẻ hết sức ủy mị “Cùng lắm lát nữa tôi sẽ cho một đệ nhất mỹ nhân cùng ông nhảy là được chứ gì?” Cô hơi chớp mắt

Leo lại nhìn Hoa Hi Mạt một chút quay đầu về Triều Hề Nhiên nói “Tất nhiên là phải nể mặt đại tiểu thư rồi. Vậy được, lát nữa sẽ chờ hồng phúc của đại tiểu thư”

“Được” Triều Hề Nhiên gio tay ấn nhẹ vào má ông ta, ông ta rất hài lòng rồi đi.

“Nếu như tôi không làm, ông ta là người ở cùng phòng với cô hôm đó trên tàu Hoàng gia” Hoa Hi Mạt nhìn bóng lưng vừa rời đi hồi lâu mới quay lại nói chuyện cùng Triều Hề Nhiên.

“Không sai” Ánh mắt Triều Hề Nhiên rơi trên người Thảm Trác Di, khóe miệng hơi nhếch lên “Chăm nom bảo bối của cô cho tốt vào, tôi không dám đảm bảo sẽ không có lần thứ hai, nếu đến lúc ấy cô vẫn lơ là như vừa này, tôi sẽ trực tiếp đến cướp người đấy”

“Xin tiếp thư” Thảm Trác Di trả lời

Một cánh tay khoác lên vai Thảm Trác Di. “Làm sao vậy?” Cô quay đầu lại nhìn người kia, lo lắng hỏi.

“Tôi đi hóng mát một chút, cô đừng đi theo” Dứt lời Hoa Hi Mạt nhanh chóng xoay người đi về phía ban công. Đại tiệc đấu giá này là Triều Hề Nhiên mời hai người họ, vốn đã định không đi nhưng bản thảo tác phẩm mới của cô cũng được đem đến đấu giá hôm nay nên bắt buộc phải tới.

Đứng ngoài ban công, phóng tầm mắt ra xa, Hoa Hi Mạt vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lùng vốn có.

“Đoàn Dữ Thành chắc không kham nổi cô nữa đâu, có tính toán gì chưa?”

Là Triều Hề Nhiên

“Không cần cô quản việc không đâu”

“Theo tôi biết, tổ chức kia đã lệnh cho Đoàn Dữ Thành rút lui và phái những người khác đến, cô phải cẩn thận”

Hoa Hi Mạt ngẩn ra nhìn Triều Hề Nhiên.

“Theo tôi nghĩ, cô vẫn nên rời xa tiểu nha đầu kia, vừa là tốt cho cô vừa tốt cho cô ta. Cô cũng biết rõ nhất, một khi cô động lòng, sức mạnh trong cơ thể cô sẽ phát ra ngoài không kiểm soát, những người khác sẽ dễ dàng ngư ông đắc lợi, Úc Gia Tùng là một ví dụ điển hình”

“Những chuyện này ai nói cho cô biết?” Hoa Hi Mạt nhíu mày

“Đoàn Dữ Thành”

“Anh ta?”

“Tôi không thể không khâm phục người đàn ông này, anh ta đã vì cô mà làm rất nhiều chuyện. Tôi sớm đã nghe được một số lời đồn đại về anh ta, nào là lòng dạ độc ác, sống không có tâm tính, khả năng thượng thừa. Ấy vậy mà từ sau khi anh ta gặp cô, tất cả đều thay đổi”

Hoa Hi Mạt hơi cúi người, chuyển tầm mắt qua nơi khác.

“Một mặt là người cô công chăm sóc cô, một mặt là người có cảm tình với cô, người đàn ông này thực quá đáng thương. Nội tâm chịu nhiều dày vò như vậy mà không hé răng một lời. Tôi vốn dĩ cũng không biết được mấy chuyện đó cho đến mấy hôm trước hán đột nhiên nhảy ra trước đầu xe của tôi, nói muốn tôi giúp đỡ...” “Anh ấy...” Hoa Hi Mạt cuối cùng cũng thay đổi sắc mặt “Anh ấy thế nào rồi?”

“Yên tâm đi, không sao đâu” Triều Hề Nhiên nhíu mày “Nói mấy chuyện này với cô cũng là muốn cô từ bỏ tiểu nha đầu đó, tốt cho cả hai người”

Hoa Hi Mạt hơi sững sờ, quay đầu lại nhìn người vừa nói

“Chờ tôi chuẩn bị xong tất cả, tự khắc sẽ cắt đứt với cô ấy, không chút lưu luyến”

Thẩm Trác Di ở trong đại sảnh này giờ tay cứ mân mê ly rượu, ngơ ngác nhìn theo bóng lưng Hoa Hi Mạt ngoài ban công, nhìn thấy Triều Hề Nhiên cũng ở ngoài đó, lòng lại càng hoang mang.

Đi, hay là không đi?

Đến cuối cùng vẫn là quyết định ở nguyên một chỗ, tự mình nhâm nháp chút cay đắng trong lòng.

“Đợi lát nữa đầu giá xong chúng ta sẽ lập tức rời đi”

Hoa Hi Mạt không biết tới bên cạnh Thẩm Trác Di từ lúc nào. Khuôn mặt trắng bệch ban nãy thêm chút tác dụng của rượu đã trở nên hồng hồng vô cùng đáng yêu.

“Được” Thẩm Trác Di cố gắng nén một bụng thắc mắc của mình.

Bản thảo của Hoa Hi Mạt xem ra rất được hoan nghênh. Cuối cùng chỉ còn lại Leo và Triều Hề Nhiên đang ra giá. Có thể cùng Triều Hề Nhiên đầu giá, Leo cũng không phải hạng vừa.

Triều Hề Nhiên lại ở một phong thái khác, cô không hề nói giá mà chỉ một mực nâng tấm thẻ bài của mình lên.

“Cảm ơn ngài đã nhượng bộ” Triều Hề Nhiên tiễn đối phương ra cầu thang rồi quay lại làm vẻ mặt thỏa mãn khi chiến thắng nhìn Hoa Hi Mạt, Hoa Hi Mạt chỉ gật đầu cười cười rồi nắm tay Thẩm Trác Di kéo đi.

“Chúng ta đi”

Chiếc xe nhanh chóng dừng bên bờ sông Hoàng Phố, từ nãy đến giờ hai người vẫn duy trì trạng thái tay trong tay như thế, Hoa Hi Mạt nắm tay Thẩm Trác Di chậm rãi tản bộ.

Thẩm Trác Di cảm nhận được lòng bàn tay ấm dần lên.

“Thẩm Trác Di” Hoa Hi Mạt đột ngột mở miệng, xoay người mặt đối mặt với đối phương, cánh tay còn lại xoa xoa lên gương mặt quen thuộc ấy. “Em hiểu không?”

“Hiểu gì cơ?” EQ của Thẩm Trác Di lúc này chính thức tụt về con số 0 tròn trĩnh.

Hoa Hi Mạt có chút không bằng lòng, tiến thêm một bước rút ngắn khoảng cách giữa hai người, kiễng chân đặt lên môi đối phương một nụ hôn.

“Như vậy, em đã hiểu chưa?”

Nếu còn không hiểu nữa, Thẩm Trác Di nhất định là đồ ngốc.

“Chị muốn nói, muốn nói...” Cô ngốc nghếch nắm chặt lấy tay đối phương, trong lòng vừa kích động vừa thấp thỏm bất an.

“Chính xác, là điều mà em đang nghĩ tới đây” Hoa Hi Mạt khẽ nháy mắt một cái, điệu bộ đẹp đến mê hồn.

“Thật sao?”

“Tin hay không tùy em” Hoa Hi Mạt giả bộ tức giận, muốn buông tay đối phương nhưng Thẩm Trác Di đã nhanh chóng giữ lại.

“Vừa mới nãy còn dịu dàng lắm mà, sao ngoắt cái đã đổi ý rồi?” Thẩm Trác Di không giấu nổi nụ cười, cô đang rộng tay ghì chặt người kia vào lòng.

“Chị không được thích ai khác đâu, vì chị là của em”

Đáy lòng Hoa Hi Mạt mới nãy thoáng chút muộn phiền giờ đã hoàn toàn lấp đầy ngọt ngào ấm áp. Giống như một chú mèo nhỏ được nằm gọn trong lòng chủ nhân, Hoa Hi Mạt không khỏi cảm thấy có chút thỏa mãn. Lại không nhịn được muốn trêu đùa đối phương bèn đưa tay ra bên hông người kia.

“Á!” Thẩm Trác Di đau đón kêu than “Sao lại câu em?”

“Đây là hình phạt cho những kẻ phong tình” Hoa Hi Mạt vui vẻ nhìn người nào đó bấu môi, biểu tình không tình nguyện nhưng lại rất đáng yêu.

Như vậy thật tốt, cô nghĩ. Ánh trăng đêm nay thật dịu dàng.

“Ngốc ạ, ôm chặt một chút. Chị lạnh”

“À, được...” Thẩm Trác Di rất nghe lời.

Nếu như, nếu như có thể cứ như vậy thật tốt biết bao. Nhưng, Trác Di thời gian của chị không còn bao nhiêu nữa...

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Hôn trộm

Thẩm Trác Di vừa rửa bát vừa hớn hờ cười. Nghĩ lại cảnh mình được ai kia tỏ tình, trong lòng hả hê hết mức. Đối phương là ai chứ? Đại tác giả Sincerely cư nhiên nói chuyện tình cảm với cô. Tin này cứ phải gọi là hot 100 độ.

Ha ha ha ha...

So với những suy nghĩ nhật nhều của đối phương, Hoa Hi Mạt không mấy ảnh hưởng sau sự kiện vừa rồi. Cô vẫn tiếp tục vui mình trên sofa sáng tác. Sờ sờ cái bụng, tối nay ăn hơi nhiều rồi. Quay đầu lại nhìn bóng dáng ai kia bận rộn trong bếp, Hoa Hi Mạt chỉ hơi nhũn mảy, rồi lại tiếp tục vui đầu vào đánh máy.

“Có muốn uống một chén canh không?” Thẩm Trác Di vẫn quán nguyên tập dề bụng một bát canh nóng đến bên cạnh. Đối với cô biểu đạt sự yêu thích một ai đó rất đơn giản, chỉ cần đem tất cả những gì tốt nhất của mình trao cho người ấy là được. Hôn nữa, dưới cái nhìn của mình, Thẩm Trác Di cảm thấy Hoa Hi Mạt gây quá mức.

Hoa Hi Mạt đưa mũi hít hít vài cái, cảm giác buồn nôn ngập tràn liền vội lấy tay che miệng, tay kia ra sức đẩy đẩy: “Chị không ăn, em mau cất đi đi...”

“Nhưng mà...” Thẩm Trác Di có chút chần chừ nhưng vẫn ngoan ngoãn quay người mang bát canh cất đi, rồi nhanh chóng quay lại ngồi sát rạt cạnh Hoa Hi Mạt hỏi: “Đang làm gì vậy?”

Trả lời cho câu hỏi vô cùng thừa thãi là ánh mắt sắc nhọn của đối phương, không thấy đang đánh máy sáng tác hay sao?

“Vây chị cứ tiếp tục công việc đi” Thẩm Trác Di buông một câu rồi nhanh chóng xoay người trở về phòng.

Hoa Hi Mạt khẽ thở ra một hơi, nhìn bóng lưng gầy của ai đó lùi thui về phòng, hai hàng lông mày khẽ nhăn lại.

Sắp không kịp nữa rồi...

Một cái bóng bất chợt vụt qua, Hoa Hi Mạt phát hiện trong phòng lúc này đột nhiên có thêm một người, chính là Đoàn Dữ Thành. Bàn tay đang đánh máy dừng lại một chút, rồi lại tiếp tục.

“Đã lâu không gặp, cô vẫn khỏe chứ?”

Đoàn Dữ Thành ngó qua phòng của Thẩm Trác Di một chút, sau khi đã yên tâm anh chọn chiếc ghế đối diện Hoa Hi Mạt bình thản ngồi xuống: “Nếu cô còn không đi thì sẽ không kịp nữa đâu”

“Cảm ơn anh, có điều, mong anh đi cho”

“Vẫn là vì cô ta?” Đoàn Dữ Thành dường như có chút tức giận “Sincerely, những điều cô làm bây giờ đã trái với ước định, người của hai bên đều gắt gao muốn tóm cô, bây giờ còn không đi thì sẽ không còn đường trốn nữa”

“Vây anh ở lại đưa tin tức cho tôi, liệu có được tính là một loại phản bội không?” Khóe miệng Hoa Hi Mạt nhếch lên.

“Tôi không có” Đoàn Dữ Thành đột ngột đứng mạnh lên bàn “Tôi không có”

“Về trước đi” Hoa Hi Mạt ngẩng đầu “Chuyện của tôi, tôi tự khắc có cách giải quyết”

Đoàn Dữ Thành liếc cô một cái, trước khi đi vẫn nhấn thêm một câu: “Đề ý đến cô ta một chút, họ có thể không làm gì được cô nhưng với cô ta thì thừa sức” Khuôn mặt Hoa Hi Mạt khẽ xao động nhưng rồi rất nhanh khôi phục lại trạng thái bình thường “Cảm ơn đã nhắc”

Thẩm Trác Di nằm trên giường một hồi, không tài nào ngủ được. Cái người kia rõ là yêu nghiệt, rõ ràng cô ấy là nguyên nhân khiến bây giờ cô vẫn chẳng thể ngủ vậy mà tên đầu xỏ lại làm ra vẻ thần nhiên như không. Lại một lúc nữa, lần này Thẩm Trác Di quyết tâm ngồi dậy, bật đèn ngủ, lấy tập chỉ ra đọc.

Không nhớ chị ấy... Không nghĩ đến chị ấy nữa...

Thẩm Trác Di cứ như vậy thôi miên chính mình, ép bản thân tập trung vào nội dung trên tờ tạp chí. Lật qua lật lại hồi lâu mới ảo não thốt lên “Tại sao lại là chị ấy...”

Cửa đột nhiên bị đẩy ra, Hoa Hi Mạt xông vào nhanh chóng nhảy lên giường của cô, đoạn ôm cô kêu to: “Chuột!!!”

“Á?” Thảm Trác Di bị đối phương ôm chặt đến mức không thở được “Chị bình tĩnh đã, đợi đã.. buông em ra...” Mặt cô lúc này đã đỏ bừng, cái người kia đúng là...

“Trong phòng chị có con chuột to lắm, mau, mau đi bắt nó đi” Hoa Hi Mạt nói lớn.

Thảm Trác Di mãi mới đẩy được đối phương ra, lại lục tục xỏ dép

“Đợi em chút, em đi bắt nó”

“Ừ” Hoa Hi Mạt ngồi trên giường cô, trịnh trọng gật một cái.

Thảm Trác Di lật đặt chạy sang phòng Hoa Hi Mạt, tìm khắp mọi góc ngách đều không thấy con chuột to mà ai kia nói tới đâu. Đang lúc đau đầu, sau lưng đột ngột truyền đến một giọng nói: “Tìm được rồi sao?”

Thảm Trác Di giật mình nhảy lên một cái, tay vội ôm lấy tim lấp bắp: “Chị đừng làm thế nữa, dọa chết em rồi.” Sau đó lại vòng ra phía tủ quần áo kiểm tra thử, ngó nghiêng một hồi mới nhún nhún vai: “Chắc nó chạy mất tiêu rồi.”

“Không thể nào. Vừa nãy chị còn thấy nó đứng lù lù trong này mà”

“Bằng không mai chúng ta gọi người đến dọn dẹp, đừng nói là con chuột lớn đó ngay cả đến con gián bé tẹo, chuột mickey vịt donald đều sẽ biến đi hết”

“Chuột mickey, vịt Donald?” Hai mắt Hoa Hi Mạt chớp chớp tỏ vẻ khó hiểu

“Thì chị cứ xem như thứ chị vừa nhìn thấy là chuột mickey đi” Thảm Trác Di đi về phía đối phương tiện đà kéo kéo tay cô, cười nói: “Yên tâm đi, cùng lắm đêm nó chỉ chạy ngang chạy dọc một chút thôi, không ăn thịt được chị đâu”

Câu nói của đối phương không những không làm Hoa Hi Mạt an tâm, ngược lại còn khiến cô tức giận lấy tay đập mấy cái vào lưng Thảm Trác Di.

“Nhất định nó vẫn đang ở trong này! Chị mặc kệ, tối nay chị ngủ phòng em”

“Hả?” Thảm Trác Di tròn tròn mắt “Chị ngủ phòng em, vậy em ngủ đâu?”

Hoa Hi Mạt cười khinh bỉ, tay chỉ chỉ trên mặt đất: “Quy tắc cũ”

“Dạ...” Thảm Trác Di cứ như vậy đồng ý với yêu cầu của ai đó, Thảm Trác Di nghĩ thầm “ Có khi nào chuyện con chuột chỉ là ai đó bịa ra không, lần trước không biết là ai đêm hôm còn chạy sang phòng cô ôm chặt cô ngủ, haha...”

“Em đang nghĩ cái gì thế?” Hoa Hi Mạt không rõ tại sao, Thảm Trác Di đột nhiên có những biểu cảm rất đáng ngờ, bộ dạng như sắp chảy nước miếng tới nơi. Liền giờ tay, dùng một lực thật mạnh, nhéo tai cô

“Nói, em đang nghĩ bậy bạ gì vậy?”

“Không có, em nào dám...” Thảm Trác Di nghiêng đầu, tránh cho lực tay ai đó mạnh thêm

Hoa Hi Mạt thấy đối phương đau đến hai mắt long lanh, cũng không đành lòng, buông lỏng tay: “Tốt nhất đừng để chị phát hiện ra ý đồ xấu của em”

“Rõ ràng không có mà...” Thảm Trác Di nhỏ giọng phản pháo, Hoa Hi Mạt lại mạnh mẽ lườm cô một cái.

Bóng đêm ngày càng dày.

Thảm Trác Di nằm mãi vẫn không ngủ được, lén lút bò lên giường. Mỹ nhân vẫn đang ngủ, hô hấp đều đặn, sống mũi cao cao, da thịt trắng nõn cứ thế phơi bày trước mắt cô...

Thảm Trác Di mãi mê ngắm. Một lúc sau, không nhận được đưa tay lên xoa xoa má đối phương...

Thật mềm...

Hoa Hi Mạt ngủ rất say, có lẽ do ban ngày bận quá nhiều việc nên không phát hiện ra hành động mờ ám của Thảm Trác Di, vẫn an tâm ngủ.

Thảm Trác Di ngồi một nửa giường, cơ thể hơi rướn lên, điều chỉnh một chút sau đó đặt lên đôi môi hồng căng mọng đó một nụ hôn.

Thật ngọt... hương bạc hà len lỏi vào vị giác và khứu giác cũng vô cùng ngọt ngào...

Thảm Trác Di được nước làm tới, ý đồ muốn cạy hàm răng của đối phương mà đối phương lại cũng vô cùng phối hợp khẽ rên một tiếng. Miệng đã mở, Thảm Trác Di thuận lợi tiến vào thăm dò. Lúc này đã ý loạn tình mê, vừa vặn đây là một cơ hội tốt, Thảm Trác Di dùng lưỡi xâm chiếm toàn bộ. Bàn tay cũng bắt đầu không an phận lần mò vào trong áo đối phương, đang lúc cao hứng bàn tay bị một bàn tay khác giữ lại.

“Đừng có được voi đòi tiên” Lời nói mang theo chút uy hiếp.

Thẩm Trác Di sững sờ, nhanh chóng tách ra, kinh hãi. Hoa Hi Mạt hơi mở mắt, đang mơ hồ nhìn cô.

“Em...em...”

Hoa Hi Mạt giả bộ tức giận, buông tay Thẩm Trác Di rồi lật người quay sang chỗ khác.

Bên này, Thẩm Trác Di sắc mặt tái nhợt, thấy đôi phương đưa lưng về phía mình cô chỉ còn nước lặn về đất lầy chần trùn kín mít.

Xấu hổ quá... xấu hổ chết được... hôn trộm lại bị tóm... còn mặt mũi nào mà gặp người ta nữa...

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Hóa thân

Hoa Hi Mạt cảm thấy Thẩm Trác Di của ngày hôm nay có gì đó không đúng, sai rất sai.

Rửa bát thì làm vỡ đĩa, bưng bát canh thì làm đổ, đang đứng đem vỏ chăn đi giặt...

“Không phải em làm chuyện gì sai ấy chứ, thành thật khai báo sẽ được khoan hồng” Hoa Hi Mạt vừa nhấp một ngụm canh vừa cố gắng mở miệng hỏi. Đôi phương nghe thấy vậy tay run lên một cái, híp mắt cười rạng rỡ chống ché

“Không, đâu có gì đâu” Thẩm Trác Di né tránh ánh mắt sắc lạnh đó đang dò xét mình.

“Tốt nhất là đừng có gì” Hoa Hi Mạt lại uống thêm mấy ngụm canh, đột nhiên ngẩng đầu trừng mắt nhìn đôi phương “Không phải em ra ngoài gây chuyện không đâu đấy chứ?” Cô nhún mày

“Tuyệt đối không” Thẩm Trác Di liên tục xua tay. Cô vốn dĩ chỉ là lo lắng vụ việc hôn trộm tối qua sẽ bị phát hiện, nhưng chiếu theo tình hình hiện tại thì xem ra Hoa Hi Mạt coi đó chỉ là một cơn xuân thôi.

“Vậy thì tốt” Hoa Hi Mạt cảm thấy vị canh hôm nay không tồi, cô uống thêm vài ngụm nhỏ rồi lau miệng đứng dậy. Đoạn lấy từ đâu một chiếc túi nữ trang, lôi từ bên trong là một chiếc hộp nhỏ xinh xắn, đưa qua chỗ Thẩm Trác Di.

Hai mắt Thẩm Trác Di sáng lên thấy rõ

“Cái gì vậy?”

“Mở ra thì biết” Đôi phương tiếp lời “Cảm thấy thế nào?”

“Chúng ta vẫn chưa đến mức ấy chứ?” Thẩm Trác Di máy mắt, nhìn chằm chằm cặp nhẫn một bạc một xám bên trên còn gắn một viên kim cương vô cùng lấp lánh.

“Thiếu trang sức” Hoa Hi Mạt khinh bỉ nhìn đôi phương, trên mặt bỗng nhiên nở nụ cười tiến sát đến trước mặt Thẩm Trác Di, cùng lúc đưa tay lên nâng cằm đôi phương “Không phải em nghĩ rằng nhẫn này là chị cầu hôn em đấy chứ?”

Thẩm Trác Di nghe xong liền đỏ mặt, lập tức phản bác “Không có đâu!”

“Tự mình biết mình là tốt” Hoa Hi Mạt thu lại chiếc hộp, mang về phía kết sắt trong phòng ngủ cất.

Thẩm Trác Di cũng lon ton theo sau, trong đầu hiện lên cả ngàn câu hỏi

“Chị...?”

“Chị cái gì mà chị?” Người nào đó sau khi khoe mẽ một hồi lại nổi hứng muốn trêu chọc Thẩm Trác Di.

“Đây là chiếc nhẫn mà chị tự thiết kế, muốn tặng cho một người bạn làm quà cưới” Hoa Hi Mạt nhin không được ánh mắt sáng lấp lánh của Thẩm Trác Di, thành thật khai thêm “Trên đời này chỉ có một cặp như thế”

“Nhẫn nên để chú rể mua mới phải, lẽ nào chị quen biết chú rể?” Thẩm Trác Di tò mò

“Đừng hỏi, khi nào đến lúc em sẽ biết. Hôm nay không có việc gì nhĩ, em có lịch trình gì chưa?” Hoa Hi Mạt nhanh chóng đổi chủ đề

Người bị hỏi vẫn chưa thể thích ứng được với tốc độ của người hỏi, cả khuôn mặt thẫn thờ tiếp đó là bị một cái búng đầu đổng trên trán “Đương nhiên là có!” Nếu không nhầm, thì đây chính là lần đầu hai người hẹn hò sau khi xác nhận tình cảm, phải làm cho thật tốt mới được!

Thẩm Trác Di nghĩ như vậy, nhưng câu hỏi đến quá đột ngột khiến cô chỉ nghĩ ra một nơi duy nhất để đi.

“Bằng không, chúng ta đi công viên giải trí đi”

May mắn hôm nay không phải chủ nhật, bên trong công viên không có nhiều khách, không khí trong lành thời tiết cũng rất ủng hộ việc đi chơi.

Thẩm Trác Di rụt rè đi tới bên người kia, chậm rãi nắm lấy tay đối phương dật dật vài cái. Ý tứ trên chốc hiện rõ trên mặt

“Cái đó...em...” Hoa Hi Mạt đeo một chiếc kính râm che quá nửa khuôn mặt thấy đáng vẻ thấp thỏm của Thẩm Trác Di không khỏi bật cười, nắm lại tay cô nói “Cái gì?”

“Chị có muốn chơi tàu lượn siêu tốc không?”

Hoa Hi Mạt gật đầu không suy nghĩ “Được” Nhưng ánh mắt lại đang hướng về một người phía xa xa

Thẩm Trác Di cũng nhìn theo ánh mắt khác thường của đối phương nhưng chẳng thấy gì “Chị đang nhìn gì vậy?”

Hoa Hi Mạt giật mình, quay mặt về phía đối phương cười cười “Chắc là nhìn nhầm”

Không, hẳn chính là Úc Gia Tùng, hẳn ta đến đây làm gì?

“Hi Mạt?” Thẩm Trác Di nắm lấy tay cô, muốn kéo đi nhưng người đó không nhúc nhích. Một lát sau Hoa Hi Mạt mới sực nhớ ra, hai người đi ra xếp hàng mua vé, rất nhanh đã đến lượt.

“Em vừa gọi là cái gì?” Hoa Hi Mạt sau khi yên vị trên tàu lượn siêu tốc mới hỏi, từ sâu trong cơ thể truyền ra một loại nhiệt lượng.

Nhiệt độ của cô...

“Em gọi chị là Hi Mạt” Thẩm Trác Di cười híp mắt “Nếu ở nơi đông người thế này gọi chị là Sincerely chắc nơi đây sẽ biến thành fanmeeting của chị mất”

“Thông minh lắm” Hoa Hi Mạt mỉm cười “Rất đáng thưởng”

Thẩm Trác Di nghe xong trong lòng vui mừng khôn tả, khuôn mặt rạng rỡ người con gái phảng phất dưới ánh nắng nhẹ “Vậy chị định thưởng em gì nào?”

“Bí mật” Hoa Hi Mạt đưa ngón trỏ lên da đầu im lặng cho đối phương, thần bí trả lời.

Thẩm Trác Di bĩu môi, cô gái hơn 20 này đang cố làm ra vẻ trẻ con “Được rồi, không được chơi xấu em đâu đấy”

Kỳ thực Thẩm Trác Di đưa Hoa Hi Mạt đến đây cũng có mục đích riêng. Nơi này có nhà ma, có tàu lượn siêu tốc, còn có một Ma Thiên Luân siêu cấp lãng mạn...

Vì lẽ đó nó được liệt vào danh sách những nơi nhất định phải đến!

Nhưng...

Vốn dĩ mong ước của nhân vật chính của chúng ta chính là có thể làm anh hùng bảo vệ mỹ nhân, để mỹ nhân yếu đuối níu lấy cánh tay mình còn mình sẽ là chiếc khiên bảo vệ cho cô ấy...Nhưng... tình huống lúc này lại trái ngược hoàn toàn

Khi chiếc tàu lượn leo đến đỉnh đường ray, Thẩm Trác Di không bình tĩnh được nữa, khi chiếc xe bắt đầu lăn bánh chuyển hướng đi xuống, Thẩm Trác Di cảm tưởng như lục phủ ngũ tạng đảo lộn hết cả, mặt mày tái mét

“Aaaaaa!!!!”

Mấy phút sau chiếc tàu lượn cuối cùng cũng dừng lại.

Thẩm Trác Di nhanh chóng phi ra chiếc thùng rác gần đó nôn thốc nôn tháo, Hoa Hi Mạt bên cạnh nín cười đồng thời vỗ vỗ nhẹ lưng đối phương.

“Nếu em không chịu được nữa hay là chúng ta về thôi?” Hoa Hi Mạt quan tâm hỏi

“Không... tuyệt đối không...” Thẩm Trác Di cô không thể từ bỏ cơ hội ngàn năm có một này được, mặt cũng đã mất rồi “Em nghỉ một chút là khỏe lại ngay...”

Nói còn chưa dứt câu Thẩm Trác Di lại tiếp tục nôn

“Được rồi, vậy chờ em hồi phục lại chúng ta đi chơi tiếp” Hoa Hi Mạt cảm giác sau lưng có điều gì bất thường, cô quay đầu lại quả nhiên thấy Úc Gia Tùng đang đứng đó nở nụ cười quý dị, hai tay để trong áo gió nhìn cô chăm chăm.

Hắn rốt cuộc là muốn làm gì?

Hoa Hi Mạt nâng Thẩm Trác Di dậy đưa cô ra ghế băng gần đó ngồi “Tốt hơn chút nào chưa?”

Thẩm Trác Di vỗ ngực một cái “Thân thể em rất tốt, không thành vấn đề!”

“Bớt chém gió đi...” Hoa Hi Mạt không lưu tình phun ra mấy chữ “Tiếp theo chơi cái gì nhẹ nhàng thôi, chị sợ em lại nôn ra mất đấy”

Thẩm Trác Di xám mặt lại. Tầm mắt lướt qua vai Hoa Hi Mạt, nhìn con quái vật khổng lồ khiến Hoa Hi Mạt lo lắng quay đầu lại sợ cô xe nhìn thấy những thứ không nên nhìn.

“Cái gì?”

“Chị căng thẳng như vậy làm gì, chúng ta chơi cái kia đi!”

Thẩm Trác Di chỉ tay về phía Ma Thiên Luân gần đó.

Hoa Hi Mạt gật gù đầu, ngẩng đầu nhìn Ma Thiên Luân, một Ma Thiên Luân cao mấy chục mét có cả một mỹ cảnh đồ sộ trên đó.

“Không lâu trước đây, ở Anh có người đã đưa chị xem qua...” Hoa Hi Mạt xa xôi nói, đồng tử đen lấy ánh lên vết sáng nhàn nhạt

Anh quốc, London?

Thẩm Trác Di quay sang nhìn gò má đối phương

“Sẽ không phải chính là ‘London Eye’ chứ?”

“Không nói” Hoa Hi Mạt mỉm cười dịu dàng, nắm lấy tay Thẩm Trác Di hướng tới Ma Thiên Luân “Nhanh đi thôi, không muộn mất”

“Aizz, được rồi được rồi”

Cánh cửa Ma Thiên Luân dần khép lại, dòng khách bên ngoài ngày một ít đi trả lại cho hai người một khoảng trời riêng.

“Đang nghĩ gì vậy?” Thẩm Trác Di đến bên cạnh Hoa Hi Mạt hỏi

“Ngắm phong cảnh” Hoa Hi Mạt nhàn nhạt trả lời, nhưng thật ra cô đang không tập trung, vừa bước vào nơi này cô đã thấy Úc Gia Tùng. Hắn ta hết như oan hồn cứ bám lấy cô dai dẳng. Rốt cuộc thì mục đích của hắn là gì chứ?

Một bàn tay đưa ra nắm trọn lấy bàn tay cô, hơi ấm dần tỏa ra.

Hoa Hi Mạt nhìn xuống, sau đó nhìn vào mắt đối phương

“Đừng lo, có em ở đây” Thẩm Trác Di nghiêm túc nói, cô nghĩ Hoa Hi Mạt đang lo lắng chuyện gì liên quan đến động viên.

Hoa Hi Mạt không đáp lại, cô chọn cách tựa vào vai Thẩm Trác Di, yên lặng ngắm cảnh.

Khi cảm nhận được có vật thể đang tựa vào vai mình, toàn thân Thẩm Trác Di run lên một nhịp, tay còn lại chậm rãi duỗi ra xoa xoa đôi vai gầy của đối phương.

Khung cảnh bình yên giản dị này tràn ngập hạnh phúc. Nếu như có thể mãi mãi như vậy, thật tốt biết bao...

Thẩm Trác Di đã nghĩ như vậy, bỗng nhiên Ma Thiên Luân rung chuyển, rồi từ đâu phát ra một tiếng nổ cực lớn.

Thẩm Trác Di đứng bật dậy quan sát xung quanh, hai người đã đi lên trên nóc của Ma Thiên Luân từ bao giờ, không khí xung quanh đã bao trùm hơi lạnh.

“Chỉ là trục trặc nhỏ thôi, không có chuyện gì” Thẩm Trác Di không biết là đang nói chuyện với ai. Nhưng vừa thấy sắc mặt Hoa Hi Mạt, cho rằng đối phương không ổn nhanh chóng đi tới ôm cô nói “Không có gì đâu, chỉ là trục trặc nhỏ thôi...”

“Không, không phải...” Hoa Hi Mạt hít một hơi thật sâu, không biết nên làm gì để người trước mặt biết rõ chân tướng. Đây rõ ràng là kết quả của đám tay chân của Úc Gia Tùng, hắn muốn vây hai người lại chỗ này, nếu như cô không xuất hiện ngăn lại chỉ sợ Ma Thiên Luân cứ vậy mà sụp xuống.

Hoa Hi Mạt đánh giá khung cảnh xung quanh một chút, có một bà mẹ đang ôm một người bạn nhỏ trong mắt ánh lên sự hoảng sợ

“Chị?” Thảm Trác Di buông Hoa Hi Mạt ra, thâm tình nhìn cô “Chị nói gì vậy?”

Hoa Hi Mạt vòng tay ra sau Thảm Trác Di, ôm lấy cô, đặt cằm lên vai cô. Thảm Trác Di cũng ôm lại.

“Xin lỗi...” Hoa Hi Mạt khẽ nói bên tai đối phương

Thảm Trác Di còn chưa kịp phản ứng đã thấy hai mắt tối sầm rất nhanh mất đi ý thức.

Sau khi đem Thảm Trác Di đặt ngay ngắn trên ghế, cài dây an toàn cho đối phương. Hoa Hi Mạt ngồi xỏm xuống trước mặt người kia trong vô thức một giọt nước rơi từ khóe mắt xuống mu bàn tay.

“Ngủ một giấc thật ngon nhé...” Dứt lời cô ngửa cô ra sau hét to một tiếng, phía sau lưng liền xuất hiện một đôi cánh màu đen, đôi đồng tử chuyển hồng quay đầu lại ngắm nhìn một lần nữa khuôn mặt đang say giấc kia sau đó nhanh chóng đóng cửa xoay người bay ra ngoài.

“Mẹ mau nhìn kia, là thiên sứ màu đen!” Một thanh âm non nớt truyền tới

“Bây nào, con trai đừng lo lắng, chú sẽ đến cứu chúng ta sớm thôi” Người mẹ cho rằng cậu bạn nhỏ này quá lo lắng nên nói vậy.

“Mẹ, con nhìn thấy, thật đấy!”

“Đứa bé này, con thật là...” người mẹ trẻ đang định tiếp tục an ủi con, chợt cô ngẩng đầu thấy một bóng người bay qua, ánh mắt lười liếm, lông mày lá liễu, mái tóc dài thả tự do, đang người hoàn mỹ..

“Người là thiên thần hay quỷ vậy...?”

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Mê tung*

* Mê (迷) có nghĩa là biến ảo (không để lại dấu vết), tông hay tung (蹤) có nghĩa là dấu vết, dấu chân, tạm dịch những bước chân kỳ ảo.

“Nhịp tim 80, phổi vẫn hoạt động”

“Tốt”

“Hô hấp thế nào?”

“12/s”

Thảm Trác Di hơi mở mắt ngay lập tức bị ánh đèn sáng choang trên trần nhà làm lóa, chỉ có thể lơ mơ thấy bên cạnh mình có người mặc đồ màu xanh đeo khẩu trang y tế đang lay lay cánh tay cô.

Mình... làm sao vậy?

“Cứu được người rồi!” Mọi người xung quanh ai nấy đều tỏ ra vui mừng rạng rỡ. Thảm Trác Di cảm thấy toàn thân di chuyển, còn nghe thấy tiếng bánh xe lăn

Hi Mạt...

Đến một gian phòng đầy những ống nghiệm, Thảm Trác Di lúc này mới cảm thấy toàn thân đau nhức, con buồn ngủ không báo trước đã ập đến.

Cửa phòng bệnh được đẩy ra nhẹ nhàng, một cô gái tóc xoắn đeo kính yên lặng kéo ghế ngồi bên giường cô. Cô ta nhìn cô hồi lâu, thờ dài một hơi sau đó vói từ giỏ hoa quả gần đó ra một trái táo, bắt đầu gọt.

“Giờ này mà cô còn có thể ngủ ngon như vậy...” Không gian vắng lặng chỉ có mình cô ta độc thoại với bệnh nhân còn chưa có ý thức trên giường “Vì cô, chuyện gì cô ấy cũng dám làm...”

Lông mày Thảm Trác Di hơi giật giật

“Nếu như cô có lương tâm, hãy tỉnh lại đi, tỉnh lại rồi đi tìm cô ấy. Có lẽ chỉ có cô mới tìm được cô ấy...” Triều Hề Nhiên bỏ lưng câu nói, quay đầu nhìn qua hàng cây đang khẽ xao động bên ngoài cửa sổ.

Thẩm Trác Di lần này mơ một giấc mơ rất dài. Trong mơ có một người con gái vô cùng quen thuộc đang đan mười ngón tay vào nhau. Khuôn mặt tươi cười, tóc buộc đuôi ngựa lúc lắc phía sau cái đầu nhỏ xinh. Cô ấy thích sô cô la nhưng sợ béo không dám ăn nhiều, thích đi ngao du thiên hạ nhưng bị bố mẹ kìm hãm, thích vui đùa tiệc tùng nhưng sợ người ta nói mình là người không có nguyên tắc...

“Hãy vứt bỏ đám nguyên tắc quái đản đó đi” Người trong giấc mơ ôm lấy cơ thể nhỏ bé của cô ấy và nói rằng “Có chị ở đây, em không cần tuân theo bất kỳ nguyên tắc nào cả”

“Triều Tịch...”

“Yên tâm đi, bọn họ lúc này chưa tìm tới chúng ta đâu, giờ mình nên đi đâu đó chơi?”

“VẬY ĐI CHỢ ĐÊM ĐI” Cô nháy mắt tinh nghịch

“Được, đội mũ lên chúng ta đi!”

Trên cánh tay mơ hồ truyền đến cơn đau, Thẩm Trác Di lơ mơ mở mắt nhìn thấy một cô y tá.

“Đây là đâu?” Thẩm Trác Di cố gắng nheo mắt quan sát xung quanh, khung cảnh vô cùng quen thuộc. Sao mình lại chạy đến bệnh viện đa khoa thể này?

“Bệnh viện đa khoa thành phố” Câu trả lời của y tá đúng với suy nghĩ của Thẩm Trác Di, sau khi thay nước truyền còn tặng thêm cho cô một câu “Mạng cô đúng là lớn thật đấy” Thẩm Trác Di sững sờ, đứng rồi, cô với Hoa Hi Mạt đang ở Ma Thiên Luân cơ mà sao bây giờ lại là bệnh viện, lẽ nào Ma Thiên Luân...

Cô vội kéo tay y tá hỏi

“Hoa Hi Mạt đang ở đâu? Chị ấy thế nào rồi? Có sao không?”

Y tá bị những câu hỏi liên tiếp dồn dập của Thẩm Trác Di dọa sợ “Hoa Hi Mạt? Tôi chưa nghe thấy cái tên đó bao giờ?”

“Đúng rồi, Sincerely, cô ấy có ở đây không?” Thẩm Trác Di lúc này mới nhớ ra Hoa Hi Mạt chưa từng công khai tên tiếng trung của mình liền đổi qua tên tiếng anh để hỏi

Y tá nghe xong mắt tròn ngược, biểu hiện rõ sự lo lắng “Lúc Ma Thiên Luân sụp xuống, không ai biết Sincerely ở bên trong đó, chỉ thấy quái vật...”

Thẩm Trác Di nghi hoặc, Hoa Hi Mạt không phải lúc đó đang ở bên trong Ma Thiên Luân cùng cô sao. Sao giờ chỉ có mình cô ở bệnh viện còn người kia lại không rõ tung tích.

“Quái vật, quái vật gì?”

“Lúc Ma Thiên Luân sụp xuống, đột nhiên xuất hiện một cô gái với đôi cánh dài màu đen bay giữa không trung, Ma Thiên Luân trước khi đưa vào vận hành đều được kiểm tra thẩm định kỹ lưỡng tuyệt đối không có lỗi. Vậy mà giờ nó chỉ còn lại đồng tro tàn nên nhất định là do quái vật kia làm”

“Mọc cánh chim màu đen trên người?” Thẩm Trác Di kinh ngạc thốt lên. Đây chẳng phải đang nói nữ hiệp sao? Không, không đúng nữ hiệp sao có thể làm ra loại chuyện như vậy, huống hồ đó chỉ là ảo thuật, sao có thể là quái vật được?

“Sincerely rốt cuộc đang ở đâu?” Thẩm Trác Di tâm thần bất ổn, cô chắc chắn có chuyện gì đó xảy ra với đối phương rồi.

“Lực lượng cảnh sát không tìm thấy cô ấy. Ấy, cô làm gì vậy?” Y tá thấy Thẩm Trác Di rút ống truyền trên tay ra vội ngăn cản. Ngắt nổi hiện giờ cơ thể Thẩm Trác Di rất yếu, tay chân có chút không nghe theo sự điều khiển của não bộ.

“Đi đi, tôi không cần cô đỡ, tôi muốn đi tìm chị ấy, phải đi tìm chị ấy!” Thẩm Trác Di ngã xuống giường, bám theo thành giường đứng lên, thở hổn hển

Không thể nào, đồ ngốc Hoa Hi Mạt đó, không thể...

Chúng ta mới xác nhận tình cảm không lâu, sao chị có thể...

Đồ vô liêm sỉ, sao lại bỏ lại em chứ?

Y tá bị cô đẩy ra lao đảo ngã xuống giường, ôm lấy trán nhăn nhó “Cái người này chẳng biết tốt xấu gì”

Thẩm Trác Di mặc kệ cơ thể đang đau nhức mỗi nhử của mình, lao đảo đi ra cửa, tựa vào tường từng bước từng bước chậm rãi tiến về phía trước. Cuối cùng thì cô vẫn chỉ là một người được cứu từ cõi chết trở về, ý chí không thể đánh bại được sự suy nhược của cơ thể, không được mấy bước trước mắt đã hiện ra những mảng mờ nhòe, ký ức trong đầu cũng dần trở nên mơ hồ. Đôi chân yếu dần, sau đó rầm một tiếng cả cơ thể tiếp xúc với mặt đất lạnh buốt.

Hoa Hi Mạt... chị ở đâu?

“Cô cho rằng như vậy là có thể tìm thấy cô ấy sao?” Một cô gái đi đôi bốt cao cổ đứng chắn trước mặt cô, Thẩm Trác Di không thấy mặt người đó chỉ có thể dựa vào thính giác phán đoán, giọng nói này hẳn là của Triều Hề Nhiên rồi.

Triều Hề Nhiên bắt đầu đi lắc đầu nhìn người đang gục dưới đất.

Chẳng lẽ cô ta không biết cổ quá thành quá cổ sao?

“Tôi biết cô ấy ở đâu, thế nên trước hết cô cứ về phòng bệnh nghỉ ngơi đi được không?” Triều Hề Nhiên đối với người trước mặt vừa thương vừa hận. Thương tình cảnh của cô bây giờ, hận vì cô không biết lượng sức mình, cô quan trọng với Hoa Hi Mạt biết bao nhiêu, lỡ cô có mệnh hệ gì, cô ấy phải làm sao?

Ngồi xồm xuống trước mặt Thẩm Trác Di, đoạn đưa tay đỡ cô đứng lên. Tuy Thẩm Trác Di giờ gầy như que củi nhưng đỡ lên cũng mất chút sức lực.

“Cô làm sao mà lớn lên...” Triều Hề Nhiên cắn răng, miễn cưỡng để cô dựa vào tường, đang muốn quay người gọi y tá. Cánh tay bị một lực yếu ớt giữ lại

Cả khuôn mặt hốc hác chỉ thấy đôi mắt to tròn đang nhìn cô chằm chằm “Chị ấy đang ở đâu?”

Triều Hề Nhiên cảm thấy bất lực, tên này đúng là khó chơi rõ ràng ý thức không còn rõ ràng mà vẫn cố hỏi cho bằng được. Có điều, như vậy cũng có nghĩa là cô ta thực sự coi trọng Hoa Hi Mạt. Không rõ sau khi biết Hoa Hi Mạt không phải người thường cô ta sẽ phản ứng ra sao.

Đừng phụ cô ấy nhé...

“Cô cứ nghỉ ngơi thật cẩn thận, chờ cô khỏi rồi tôi sẽ nói cho cô biết” Triều Hề Nhiên động viên đối phương

“Không được, cô mau nói cho tôi biết đi” Thẩm Trác Di cố chấp lạ thường

“Được” Triều Hề Nhiên bắt đầu đi “Cô thử nghĩ xem, có nơi nào đặc biệt của hai người không, nơi kỷ niệm hoặc lần đầu gặp nhau ở đâu?”

Thẩm Trác Di suy nghĩ một hồi, đầu óc hỗn loạn “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Ma Thiên Luân tự nhiên sụp đổ? Lúc đó cô ấy ở cùng với tôi mà sao giờ lại không có tung tích?”

“Tôi cũng không rõ” Triều Hề Nhiên thở dài một hơi “Bây giờ cô có hai con đường một là quay về phòng bệnh nghỉ ngơi, tôi sẽ thay cô đi tìm Hoa Hi Mạt. Hai là nằm đây chờ chết, tôi vẫn sẽ đi tìm Hoa Hi Mạt, cô chết rồi tôi sẽ theo đuổi cô ấy. Thế nào?”

“Tuyệt đối không để cô làm chuyện bậy bạ đó” Thẩm Trác Di vừa nghe mấy lời đó khí lực nhất thời được lấy lại, miễn cưỡng cười một cái, đưa tay đặt lên vai đối phương, cô tuy thấp hơn người kia một tẹo ngược lại độ cao này vừa vặn.

“Đừng có sàm sỡ tôi, cẩn thận mai cô sẽ được lên trang nhất báo đây” Triều Hề Nhiên uy hiếp

“Tôi đối với cô không có hứng thú...”

Thật vất vả mới kéo được cái người cái tên cứng đầu đó về giường bệnh, Triều Hề Nhiên còn lẩm bầm “Y tá ở đây làm ăn kiểu gì không biết. Chờ tôi xong việc nhất định sẽ tìm viện trưởng nói chuyện.”

“Nơi đây là bệnh viện thành phố, cô nghĩ đây là công ty cô chắc?”

“Không khác nhau mấy” Triều Hề Nhiên không để ý lắm, khoanh tay đứng trước mặt Thẩm Trác Di, thần sắc đối phương đã tốt hơn nhiều rồi, cô cũng thấy yên tâm “Cô có thể đoán được ra Hoa Hi Mạt sẽ đi đâu không?”

“Hả?” Thẩm Trác Di nghi vấn, nếu Hoa Hi Mạt không có chuyện gì tại sao không đến bệnh viện chữa trị?

“Là như thế nào” Triều Hề Nhiên không thể không nói dối “Theo những người chứng kiến ở đó, có một người mọc cánh màu đen đã mang Hoa Hi Mạt đi... Cô ấy thông minh như vậy nhất định để lại dấu hiệu để chúng ta có thể tìm ra cô ấy”

Cô nghiêng đầu qua chỗ khác, dùng một loại ánh mắt uất hận nhìn Thẩm Trác Di

Nếu không phải vì cô, cô ấy không cần lao tâm khổ tứ như vậy, tiêu hao đến khí lực cuối cùng.

Thẩm Trác Di không rõ vì sao cô ta lại nhìn cô như vậy. Có chút sững sờ, sau đó phun ra vài chữ

“Đồng ý với tôi, đi tìm chị ấy”

“Không cần cô nói tôi cũng sẽ tận lực tìm kiếm” Triều Hề Nhiên hỏi tiếp “Nếu là cô, cô cảm thấy cô ấy sẽ đến đâu?”

Thẩm Trác Di nghĩ một hồi, quay đầu về Triều Hề Nhiên

“Có khả năng là ở nhà, nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất còn gì?”

Lời tác giả: Kết thúc sắp tới rồi

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Thẳng thẳng

“Tôi đang trên đường rồi, tìm được cô ấy tôi sẽ liên lạc với cô”

“Được”

Thẩm Trác Di bỏ điện thoại xuống, đắm chiêu nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Cây ngô đồng cao lớn đang đứng tẩm mình trong ánh nắng mặt trời, vài chiếc lá hắt bóng xuống nền phòng bệnh

Nữ hiệp là người như vậy sao? Hi Mạt có thể ở đâu được chứ?

Hay là...

Thẩm Trác Di bỗng nhớ ra một nơi, chỗ đó đối với nữ hiệp vô cùng quan trọng bởi năm lần bảy lượt cô ấy xuất hiện ở đây. Cô vội vàng bấm điện thoại, chuông đổ hồi lâu mà đầu bên kia không có dấu hiệu nhắc máy. Thẩm Trác Di tắt máy, thầm đoán chắc Triệu Hề Nhiên đang lái xe nên không tiện nghe điện thoại, nhưng thời gian càng kéo dài cô lại càng lo lắng cho Hoa Hi Mạt vạn lần. Bất đắc dĩ nhắc máy gọi cho một người, đầu kia rất nhanh nhận máy

“Thẩm Trác Di cậu cũng có ngày nhớ đến tớ sao?” Vân Phi vừa nhận máy đã giờ giọng. Mấy ngày trước hấn ra nước ngoài, vừa mới xuống máy bay chưa được bao lâu đã nhận được cuộc gọi của Thẩm Trác Di không nhịn được muốn trêu đối phương một chút.

“Đi chết đi, tớ nói nghiêm túc đấy, có chuyện muốn nhờ cậu” Thẩm Trác Di không rảnh cùng hấn dây dưa “Tớ đang ở bệnh viện đa khoa thành phố, cậu mau đến đi, đứng rồi, mang theo cả xe nữa nhé”

“Tại sao cậu lại vào bệnh viện? Xảy ra chuyện gì rồi ư? Không phải bệnh nan y đấy chứ?” Vân Phi không ngừng lái nhai vào trong điện thoại

“Dừng!” Trác Di ảo não day day hai huyết thái dương bị đối phương làm cho đau nhức “Coi như tớ cầu xin cậu đấy, đại ca à, cậu mau lái xe tới đây đi, OK?”

“Được”

“Con đường này thật giống đường về” Vân Phi cố gắng xóa đi bầu không khí gượng gạo trong xe, Thẩm Trác Di chỉ lạnh lùng đáp lại một cách qua loa “Ừ”

“Đã lâu chưa tới rồi...” Vân Phi bỏ lửng câu nói

“Xe này hình như không phải của cậu” Thẩm Trác Di mở miệng, cho dù trong lòng đang thập phần lo lắng cũng không thể thất lễ với Vân Phi được.

“Ừ, vội quá nên tớ đã đi mượn nó. Hết cách rồi, Thẩm đại tiểu thư đã dặn cho dù có phải cướp tớ cũng phải kiếm được một chiếc xe lao đến” Vân Phi cười là giả, kỳ thực chẳng ai biết để mượn gấp chiếc xe này hấn đã phải đổi một món đồ hàng hiệu của mình cho người chủ. Chủ xe sau khi nhận đồng hồ đeo tay của Vân Phi vô cùng ngạc nhiên, bởi giá của chiếc đồng hồ đó đã đắt hơn chiếc xe mấy phần rồi.

Thẩm Trác Di cuối cùng cũng gạt bỏ vẻ lạnh lùng quay qua nhìn Vân Phi một cái, lòng có chút băn khoăn. Vân Phi độ này tiêu tụy hơn hấn, đôi mắt sắp đạt đến trình độ của Gấu trúc rồi.

“Cảm ơn cậu Vân Phi, cũng chỉ có cậu mới có thể giúp tớ” Thẩm Trác Di quay đầu nhìn cảnh sắc quen thuộc bên ngoài của xe, cách đó không xa chính là BOUND18 “Khách khí gì chứ, chỉ cần cậu gạt đầu đồng ý tẩm thân này sẽ là của cậu” Vân Phi lại làm ra vẻ đùa giỡn như mọi ngày, nhưng Thẩm Trác Di rất rõ lời này của hấn là thật lòng...

“Dừng ở phía trước đi, tớ muốn xuống xe”

“Ừ” Vân Phi rất nhanh đánh xe dừng bên đường, sau khi ra ngoài nói chuyện với người trông xe ở đó liền trở lại. Nhưng người đã không còn

“Trác Di?”

“Quả nhiên cô ở đây” Thẩm Trác Di chậm rãi đi lên cầu thang, mở cửa phòng, cô đã hai lần tới đây, lần này là lần thứ 3 rồi.

Bên trong một cô gái với đôi cánh màu đen, xung quanh cũng được bao trùm bởi khói đen khi nghe thấy giọng Thẩm Trác Di, cả người cô run lên nhưng

không dám quay đầu lại.

“Hoa Hi Mạt đang ở đâu?” Thảm Trác Di trực tiếp hỏi, bước chân chậm rãi tiến về phía đối phương. Cô không muốn tin người đưa Hoa Hi Mạt đi là người đó, càng không muốn tin mấy trò ảo thuật trước đây cô thấy thực chất là phép thuật...

“Cô thực sự là quái vật ư?”

“Được rồi” Hoa Hi Mạt vẫn giữ nguyên tư thế, sợ cô sẽ tiến thêm bước nữa liền nhanh chóng tiếp lời “Nếu như vì Hoa Hi Mạt thì đừng tiến lại gần nữa, xin cô hãy rời khỏi đây”

Thảm Trác Di dừng bước, cắn cắn môi dưới, nhìn chằm chằm đáng vẻ có chút yếu đuối lúc này của đối phương, thấp giọng nói: “Thì ra đúng là cô... Tôi còn tưởng rằng cô là người tốt...”

Câu nói này chẳng khác nào một chậu nước đá dội thẳng lên người Hoa Hi Mạt, lạnh đến thấu xương.

“Cô nghĩ thế nào là chuyện của cô, tôi xin nhắc lại nếu là vì cô ấy mong cô rời khỏi đây”

“Mặc kệ mục đích của cô là gì, tôi nói cho cô biết, tôi yêu chị ấy nên không cho phép bất kỳ ai tổn thương chị ấy, bao gồm cả cô. Tuy rằng cô có sức mạnh to lớn, cô còn cứu tôi mấy lần tôi rất cảm kích nhưng nếu cô dám động đến một sợi lông của chị ấy, tôi tuyệt đối không bỏ qua cho cô, hiểu chưa?”

Nghe xong những lời này, viên mắt Hoa Hi Mạt nóng lên, sống mũi cay cay thiếu chút nữa nước mắt đã trào ra ngoài.

Đồ ngốc, chị ở ngay trước mặt em đây, ngốc quá...

Không phải chị không muốn nói cho em sự thật nhưng dưới hình dáng này thật sự rất khó đối diện, nếu như thực sự yêu chị đừng có vạch trần bộ mặt của chị, xin em đây...

“Nếu như cô còn không đi thì đừng mong có thể gặp lại Hoa Hi Mạt”

Thảm Trác Di sững người, môi dưới đã bị cô cắn nát, mùi máu tràn cả vào khoang miệng chậm rãi được chuyển xuống cổ họng.

“Được, tôi tin cô cũng hi vọng cô tuân thủ lời hứa”

Hoa Hi Mạt thở phào nhẹ nhõm, một giọt nước mắt rơi xuống mu bàn tay.

“Tuyệt đối không nuốt lời”

Xin lỗi Trác Di, lại phải lừa em lần nữa...

“Cạch” một tiếng, cửa đã đóng, người đã đi rồi...

Hoa Hi Mạt không gắng gượng được nữa, cô gục xuống đầu gối, nước mắt cứ thế trào ra. Cô không cam tâm, số mệnh an bài cho dù hạ quyết tâm cũng không thay đổi được gì.

“Suýt chút nữa cô đã lừa được tôi rồi...” Một thanh âm mang chút giận dữ kèm quyền luyện từ phía sau truyền tới. Hoa Hi Mạt theo bản năng quay lại nhìn, ngay lập tức đập vào mắt là Thảm Trác Di của cô.

Đối phương lao tới chỗ cô, ngã nhào ngay trước mặt cô, cô nhanh chóng nâng người kia dậy. Thảm Trác Di nắm lấy tay cô, đôi mắt tuyệt vọng ban nãy chuyển sang đỏ hồng nhìn cô chằm chằm, nghiêm túc nói “Lần này, chị đừng hòng trốn được...”

Hoa Hi Mạt có thể nói gì nữa đây?

“Chị đã nghĩ em đi thật rồi”

Thảm Trác Di nhẹ vỗ lưng cô, nói bằng giọng đáng thương “May mà em đã quay lại, bằng không chị định trốn em đến bao giờ nữa?”

“Chị...” Hoa Hi Mạt muốn nói lại thôi “Đáng vẻ của chị bây giờ, em không...”

“Đừng nói nữa, em không sợ đâu”

“Người ở bên trong nghe rõ đây, các người đã bị bao vây, mau chóng buông vũ khí xuống sẽ được khoan hồng!” Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng loa cùng tiếng còi cảnh sát inh ỏi.

Hoa Hi Mạt buông Thảm Trác Di ra, đi ra phía cửa sổ, vén rèm lên ngó xuống dưới.

“Sao lại vậy, tại sao có nhiều cảnh sát như vậy?” Thảm Trác Di lo lắng hỏi

“Không rõ, khả năng cao họ nghĩ là chị bắt Hoa Hi Mạt đi rồi”

“Em sẽ ra ngoài giải thích rõ ràng cho họ” Thẩm Trác Di dứt lời muốn quay người xuống tầng nhưng bị người kia kéo lại

“Không được” Cô nhủ thầm nói “Bọn họ tìm được tới tận đây chứng tỏ có mật báo, hơn nữa đây có lẽ là người quen của chị, em tùy tiện ra ngoài nói chuyện với họ sẽ bị liên lụy đó”

“Vậy phải làm sao?” Thẩm Trác Di phẫn nộ “Rốt cuộc là kẻ nào đã làm ra chuyện này, còn nữa tại sao hần lại biết nhiều chuyện như vậy, tất cả là tại hần mới hại chị đến nông nỗi này, em nhất định tìm hần tính sổ”

“Em còn chưa chắc nhúc nhích được hần” Hoa Hi Mạt liếc nhìn Thẩm Trác Di, bộ dạng tức giận của cô bây giờ nhìn kiểu gì cũng thấy đáng yêu. Đoạn cô lại quay đầu nhìn về phía cửa sổ, xa xa có một chiếc Audi đang đỗ ở đó, thấp giọng nói

“Xem ra hiện nay chỉ có thể tìm Triều Hề Nhiên giúp đỡ thôi”

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Đẩy đi

Bên trong tòa biệt thự nửa cổ nửa hiện đại, đèn bật sáng trưng, mấy cô gái đang ngồi trong phòng khách. Cô nàng tóc xoăn đang hí hửng đánh giá cô gái ngồi đối diện. Thẩm Trác Di một tay cầm cốc nước ấm, ánh mắt hần hỉ tia phẫn nộ.

“Đây là lần thứ hai tôi bị xuống nước rồi đây”

Triều Hề Nhiên tỏ vẻ bình thản nhún nhún vai “Chẳng phải giúp cô thoát thân sao, lại nói bị đẩy. Tôi nào biết cô lại thuộc kiểu vịt cạn, mới ngấm nước tí đã không chịu được, cũng may thân thủ thuộc hạ tôi nhanh nhẹn. Bằng không cái mạng nhỏ của cô đã sớm biếu cho Diêm Vương rồi.

“Tôi sẽ tố cáo cô tội mưu sát”

“Này, cô động não chút có được không? Cô chết rồi lấy ai tố cáo tôi?” Triều Hề Nhiên bất lực nhìn qua Hoa Hi Mạt, thấy sắc mặt cô đã hòa hoãn trở lại liền tiến đến ngồi bên cạnh, một tay đặt lên đầu gối cô, nói “Cũng may tôi tới kịp, nếu không hai người hần đã chết dí bên trong rồi”

“Là hần làm sao?” Hoa Hi Mạt nhàn nhạt thả ra mấy chữ

“Đúng, chính xác là Úc Gia Tùng. Cô định xử lý thế nào?” Triều Hề Nhiên hỏi

Thẩm Trác Di thoáng đưa mắt qua thấy bàn tay hư hỏng của Triều Hề Nhiên đang đặt không đúng chỗ, mặt liền biến sắc nhanh chóng cấp móng sang ngồi bên cạnh. Đoạn nắm lấy bàn tay đang đặt lên đầu gối ai kia của kẻ nào đó, chân thành nói “Cảm ơn cô, Hề đại tiểu thư”

Triều Hề Nhiên sao có thể không biết mấy trò vật này của Thẩm Trác Di nhằm mục đích gì nhưng giờ không phải lúc gây thêm mâu thuẫn, cô đành bỏ qua cho kẻ rắc rối kia.

“Không biết, hiện nay tôi vẫn chưa thể hồi phục hình người, cánh cũng không thu về được” Hoa Hi Mạt vừa nói vừa nhìn đôi cánh của chính mình.

“Hiện tại lực lượng cảnh sát đều cho rằng cô đã bắt Hoa Hi Mạt đi, Úc Gia Tùng hần cũng rõ sau khi hần tấn công cô vẫn chưa thể hồi phục. Hơn thế nữa, một người bạn bên viện sinh học cũng có nói với tôi, đám giác sư bên đó rất hứng thú với đôi cánh của, có kế hoạch thương thảo với bên cảnh sát cường chế giải phẫu.”

Triều Hề Nhiên sau khi nói một hơi dài, thông dong đứng dậy đi về phía tủ rượu lấy ra một chai vang đỏ của Pháp 1962. Đoạn rót đầy hay ly đầy về phía trước hai người.

“Nếu cô muốn uống thì tự mình cầm lấy đừng nắm lấy tay tôi nữa, tiểu tử”

Thẩm Trác Di cũng liếc mắt đáp trả “Dẹp, ai nói muốn uống”

Ai là tiểu tử chứ... Rõ ràng cô ta chẳng lớn hơn mình bao nhiêu...

Nhưng Hoa Hi Mạt nhanh chóng nhận lấy ly rượu, sắc mặt lại hòa hoãn đi nhiều.

“Cảm ơn, đúng thứ tôi cần”

Thẩm Trác Di nghe xong, tâm trạng tụt dốc không phanh

“Hai người trước hết hãy cứ ở tạm nơi này, đám cảnh sát đó không dám động đến tài sản tư nhân đâu. Mai tôi sẽ đi làm giả giấy tờ, hai người trốn ra nước ngoài một thời gian đi, hoặc là hai người có nơi nào muốn đi không?” Triều Hề Nhiên dựa người vào sofa, đáng vẻ vô cùng quyền rũ. Không nghĩ ngờ gì nữa Triều Hề Nhiên chính xác là mẫu người có thể khiến các chàng trai phát điên còn các cô gái thì ghen tị.”Tôi còn không thể đi, giúp tôi tìm một người” Hoa Hi Mạt nhấp một ngụm rượu, chân mày cau lại, loại rượu này có hương vị không tầm thường.

“Ài?”

“Đoàn Dữ Thành, tôi nhất định phải tìm được anh ấy”

Triều Hề Nhiên có chút chân chừ nhưng vẫn gật đầu “Được, tôi sẽ cố gắng”

Thẩm Trác Di nghe hai người nói chuyện, tâm trạng càng đi xuống nhưng không biểu hiện ra mặt. Cô biết Hoa Hi Mạt đang trải qua những giây phút khó khăn, cô không muốn chị ấy lo lắng thêm nữa. Bàn tay đan vào đặt trên đầu gối đã bị cô vịn vẹo đến xước rồi. Thẩm Trác Di ngẩng đầu, ai đó vẫn không để ý đến cô.

Lại cúi đầu, khuôn mặt nở một nụ cười nhẹ

Triều Hề Nhiên ho khan một cái “Nhìn thì có vẻ rộng như nơi này chỉ có một phòng ngủ. Tôi tính thế này Sincerely sẽ ngủ với tôi phòng trong, tiểu nha đầu cô ngủ ở phòng khách, thế nào?”

“Không được!” Thẩm Trác Di ngay lập tức phản đối. Thế này chẳng khác nào mở đề miệng mèo, điều kiện vô lý như vậy cô tuyệt đối không bao giờ đồng ý

Hoa Hi Mạt nhìn đáng vẻ Thẩm Trác Di, nở nụ cười nhẹ lắc đầu bất đắc dĩ. Đứng dậy nắm lấy tay cô quay đầu liền vừa vịn chạm phải khuôn mặt chuyển dần sang đen của Triều Hề Nhiên “Không cần phiền phức như vậy, tôi với cô ấy một phòng”

Một câu nói này đổi lại được hai khuôn mặt hết sức kinh ngạc của cả Triều Hề Nhiên và Thẩm Trác Di

“Sao, em không thích à?” Hoa Hi Mạt cau mày giả bộ tức giận nhìn Thẩm Trác Di.

“Vây... Cứ làm như thế đi” Thẩm Trác Di lấp bắp

“Tùy hai người lựa chọn. Tôi đi ngủ đây, ngủ ngon” Dứt lời Triều Hề Nhiên quay gót đi lên tầng hai

“Không định buông chị ra?” Hoa Hi Mạt cúi đầu nhìn bàn tay mình cũng bị đối phương nắm chặt, cảm giác ấm áp len lỏi vào tim

“Không!” Thẩm Trác Di nghiêng đầu tỏ vẻ đắc ý

“Lên tầng đi...”

Thẩm Trác Di nằm ở đầu giường, tiện tay lật giờ tờ tạp chí gần đó ra xem, lẩn qua lẩn lại đến phát chán. Tâm tư lúc này đang ở trong phòng tắm, cô nghĩ cánh cửa Hoa Hi Mạt vẫn chưa thu lại được, vậy tắm rửa thế nào cánh cũng phải rửa sao?

Vừa nghĩ tới bộ dạng Hoa Hi Mạt lúc đó, Thẩm Trác Di liền bật cười.

“Em cười cái gì?” Hoa Hi Mạt đang dùng khăn bông lau mái tóc ướt nhẹp, đứng ở cửa phòng tắm vừa vận trông thấy một con người đang cười ngốc trên giường.

Thẩm Trác Di sững sờ, nhìn chằm chằm Hoa Hi Mạt, kinh ngạc nói “Áy, không phải nói vẫn chưa thể hồi phục sao, đôi cánh của chị đâu mất rồi?” Cô xuống giường vòng qua người Hoa Hi Mạt kiểm tra, sờ sờ lưng đối phương, đôi cánh biến mất không dấu vết. Lại cau mày đang tính vén áo Hoa Hi Mạt kiểm tra cho chắc”Em làm gì vậy?” Lời vừa thốt ra, Thẩm Trác Di lập tức thu lại móng vuốt, lùi một bước đứng dựa tường, hô hấp loạn cả lên

“Cái đó...” Hành động mà Thẩm Trác Di cho là bình thường đã gây nên một tình cảnh dị thường, trong căn phòng ánh đèn leo lắt không khí tràn ngập mùi sữa tắm “Em nghĩ chị đem cánh giấu đi rồi” Cô như đứa trẻ làm sai chuyện, chân tay run cầm cập. Đầu cúi thấp, không dám nhìn thẳng Hoa Hi Mạt

Yêu Tinh chết tiệt, người ta rõ ràng là không làm gì vậy mà bị chị biến thành...

“Này, không phải là em...” Hoa Hi Mạt không biết điều, đưa tay nâng cằm đối phương lên ép cô nhìn thẳng mình, nhưng đối phương không chiều theo ý cô chỉ nhìn cô một chút rồi quay ngay qua chỗ khác. Hoa Hi Mạt vừa giận vừa buồn cười “Em thật là...”

Lời còn chưa nói hết, Thẩm Trác Di đã nhanh chóng chuồn vào phòng tắm, dứt khoát đóng cửa, khóa trái sau đó dựa lưng vào cửa thở hắt ra. Đoạn nói vọng ra bên ngoài “Em muốn đi tắm!”

“Biết rồi!” Căn phòng cách vách có tiếng đáp lại yếu ớt.

Sắc mặt Thẩm Trác Di tối sầm lại, âm thanh này không phải là... Triều Hề Nhiên ư?! Cô thử gõ gõ lên tường phòng tắm, muốn tìm hiểu xem cách âm tốt đến đâu

“Gỗ cái gì mà gỗ, đêm hôm rồi có để người khác ngủ không, nếu để tôi ngủ không ngon, ngày mai quốc bảo Triều Hề Nhiên này sẽ tìm cô tính sổ”

“Quả nhiên là cô ta...” Thẩm Trác Di bất đắc dĩ

Cùng lúc đó bên ngoài phòng tắm Hoa Hi Mạt đang day day hai huyết thái dương, bất đắc dĩ lắc đầu

Hai cái người này...

Hoa Hi Mạt ngáp một cái, nhìn cửa phòng tắm rồi lại nhìn đồng hồ. Cái tên này tắm gì mà lâu vậy, không phải ngắt luôn trong đấy rồi chứ?

“Thẩm Trác Di, mau ra đi chị cần phải ngủ...” Hoa Hi Mạt nói không muốn đang ngủ bị đánh thức...

“A, ra ngay ra ngay đây” Người trong phòng tắm nhẹ giọng nói. Cửa phòng tắm mở ra ngay sau đó. Không biết có phải vì tắm quá lâu không, hai má hồng ửng lên.

“Chị còn tưởng em ngắt luôn trong đấy rồi chứ...” Hoa Hi Mạt xoay qua nhìn cô, ngáp một cái

Dáng người không tệ...

Triều Hề Nhiên nhanh nhẹn đến bên giường, vén một góc chăn lăn vào trong. Vừa chui vào đã ngửi thấy hương thơm đặc trưng trên người Hoa Hi Mạt.

Cô hài lòng cọ cọ chân vào chăn tìm vị trí nằm thoải mái, đang định thiếp đi thì nhớ ra một vấn đề

“Hi Mạt, cánh chị đâu?”

“Khôi phục được một chút sức mạnh, thu lại rồi” Hoa Hi Mạt nhàn nhạt đáp.

Thẩm Trác Di nghiêng người nhìn Hoa Hi Mạt, không ngờ tới đối phương cũng đang nhìn mình, đèn đã tắt hết chỉ có ánh sáng mờ mờ bên ngoài chiếu vào, hai người nằm chung trên một chiếc giường vừa vặn có thể mờ mờ nhìn thấy đối phương.

Thẩm Trác Di nuốt nước bọt, vẻ yên tĩnh của màn đêm khiến cô có chút bối rối

Hoa Hi Mạt nín cười nhìn đối phương

“A” Thẩm Trác Di phát hiện tim mình đập nhanh lạ thường

“Hửm?” Hoa Hi Mạt như cảm nhận được gì đó, nhích người tiến đến trước ngực của Thẩm Trác Di, vàng tai chạm đúng vị trí tim. Kết quả cả người vùi trong lồng ngực đối phương “Nơi này thật lợi hại”

Mùi hương đang gần sát cánh mũi, Thẩm Trác Di cảm thấy máu trong cơ thể sôi sùng sục. Một âm thanh mang danh lý trí nói với cô rằng không thể lợi dụng người khác lúc họ đang gặp khó khăn nhưng một âm thanh khác lại nói cả hai bên tình nguyện mà, cả hai đều trưởng thành rồi...

“Này, chị tránh xa em một chút...” Thẩm Trác Di cố gắng nghe theo lý trí nhưng cơ thể lại phản ứng ngược lại, nghe thấy lời này Hoa Hi Mạt ngẩng đầu, vừa vặn chạm cằm Thẩm Trác Di, một tia lạnh truyền qua cả người Thẩm Trác Di run lên. Bỗng nhiên Hoa Hi Mạt rướn người lên chống hai tay không chế cô dưới thân mình.

“Em?” Hoa Hi Mạt chớp mắt, hiển nhiên cũng nhìn ra tia dục vọng từ mắt đối phương. Nhưng cô bình tĩnh hơn, tay mân mê cổ đối phương “Muốn như thế nào?”

Câu dẫn, quả là câu dẫn!

Thẩm Trác Di trong lòng hết sức hò hét, nhìn thẳng vào mắt đối phương. Đối phương cúi xuống, hôn cô.

Chính là:

Đôi môi kề sát, quần áo lộn xộn, muôn điểm kiều diễm đều lộ ra, mồ hôi chảy thành dòng, hơi thở hỗn loạn, say sưa mê đắm. Môi lưỡi hòa quyện, hương thơm lan tỏa...

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.